சங்கப் புலவர் சன்மார்க்கம்

சாமி. சிதம்பரனார்

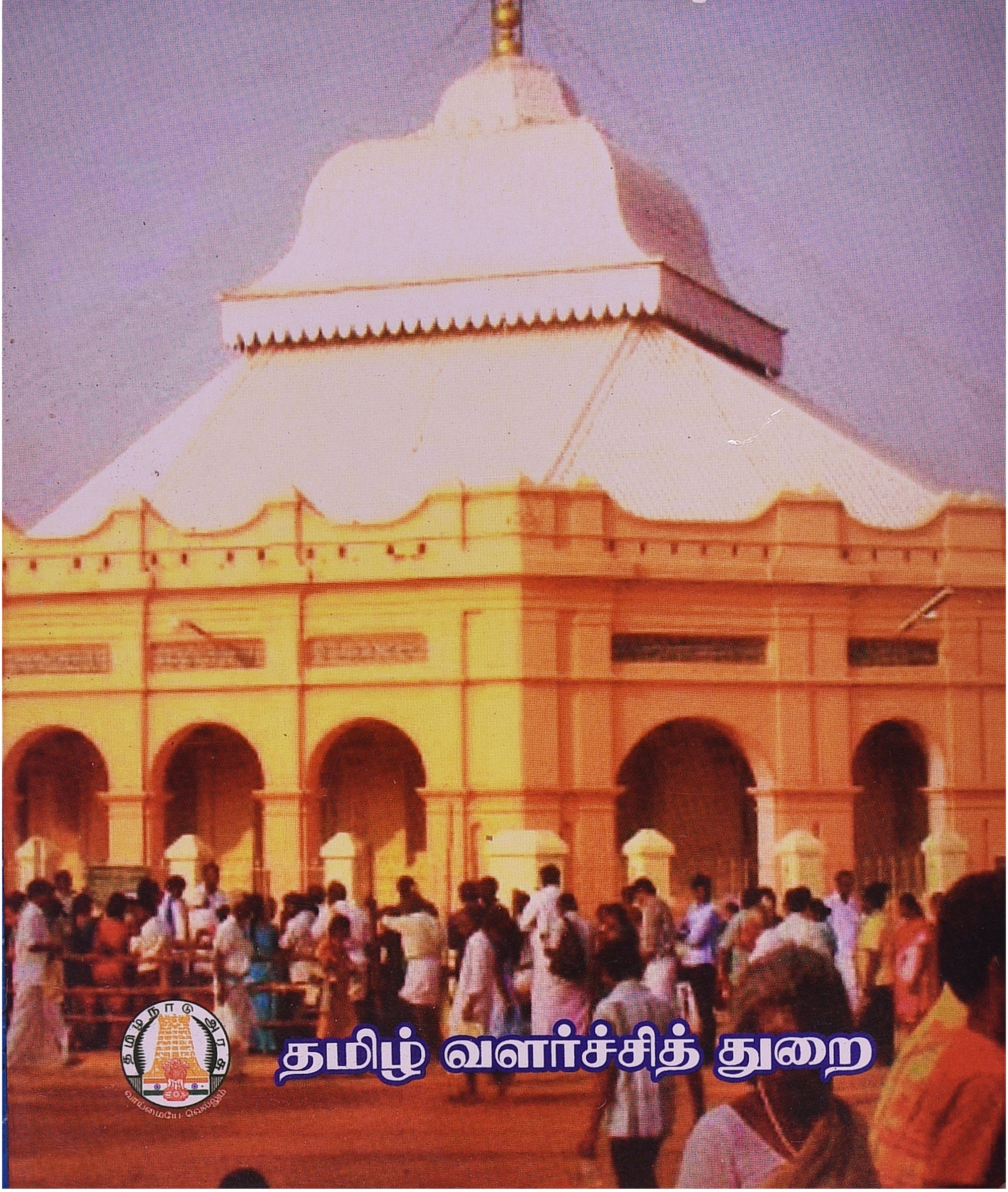

தமிழ் வளர்ச்சித் துறை

சங்கப்புலவர் சன்மார்க்கம்

சாமி.சிதம்பரனார்

தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம்
எழும்பூர், சென்னை - 600 008.

நூல் விவரக் குறிப்பு

நூலின் பெயர்	:	சங்கப்புலவர் சன்மார்க்கம்
ஆசிரியர்	:	சாமி.சிதம்பரனார்
வெளியீட்டாளர்	:	இயக்குநர் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம் எழும்பூர், சென்னை-600 008
பதிப்புரிமை	:	தமிழ்நாடு அரசு
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பு	:	2017
விலை	:	90
பக்கம்	:	136
படிகள்	:	1500
தாள்	:	70 ஜிஎஸ்எம், டிஎன்பிஎல்
நூலின் அளவு	:	1/8 டெமி
அச்சிட்டோர்	:	உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை சி.ஐ.டி. வளாகம், தரமணி சென்னை - 600 113
நூல் கிடைக்குமிடம்	:	தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம் தமிழ் வளாகம், ஆல்சு சாலை, எழும்பூர், சென்னை-600 008.

முனைவர் **கோ.விசயராகவன்** எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,எம்.பி.ஏ.,பி.எட்., பி எச்.டி
இயக்குநர் (பொறுப்பு)
தமிழ் வளர்ச்சித்துறை
எழும்பூர், சென்னை-600 008

அணிந்துரை

தமிழக அரசு சிறந்த தமிழறிஞர்களின் நூல்களை நாட்டு உடைமை ஆக்கி, அதன் மூலம் அந்நூல்கள் எல்லோருக்கும் எளிதில் கிடைத்துப் பயன்பெறுமாறு அவற்றை மறு அச்சுச் செய்து வெளியிட்டு வருகின்றது. இவ்வரிசையில் **'சங்கப்புலவர் சன்மார்க்கம்'** என்னும் இந்நூலும் அடங்கும்.

சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்கள் தமிழ் மன்னர்கள். அச்சங்கத்தில் தத்தம் கவிதைகளை இடம் பெறச் செய்தவர்கள் சங்கப் புலவர்கள் எனப்பட்டனர். அவர்தம் பாடல்களில் உலக மானுடப் பற்றே மேலோங்கி நிற்கின்றது. சங்கப் பாடல்களில் இயற்கையோடு இயைந்த மானுட வாழ்வும் பொதுவான அறங்களும் உரைக்கப்பட்டுள்ளன. சகலர்க்கும் பொதுவான அறங்கள். சன்மார்க்க இயல்புடையவை. அவற்றைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் சங்கப்புலவர் பாடல்களை ஆய்வு செய்து சன்மார்க்க நெறிகள் வெளிப்படும் பாங்கினை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் சங்கப்புலவர் சன்மார்க்கம் என்னும் இந்த நூல் அமைந்துள்ளது. முப்பது கட்டுரைகள் இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. கவிதைகள் வடிவத்தில் மட்டுமல்ல அவற்றின் உள்ளடக்கத்திலும் உயிரோட்டமான சன்மார்க்க உணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன. உலக மானுடத்தை உள்ளடக்கிய நிலையில் கவிதைகள் அமைய வேண்டும் என்று இக்கால கவிஞர்களுக்கு வழிகாட்டுவதாக உள்ளது. ஏற்கெனவே பல ஆண்டுகளக்கு முன்பு வெளியான இந்த நூல் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட தமிழறிஞர் நூல் வரிசையில் இப்பொழுது வெளி வந்துள்ளது.

இந்தநூலை எழுதியிருப்பவர் **சாமி.சிதம்பரனார்** என்னும் பெருமகன். இலக்கியப் புலமையும், ஆராய்ச்சித் திறமையும், உலகியல் அறிவும், அறிவுப்பூர்வமான சிந்தனை ஆற்றலும் உள்ளவர். இலக்கியப் படைப்புகள், ஆராய்ச்சி நூல்கள், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், வரலாற்று நூல்கள் எனப் பல

நோக்கிலான நூல்களை எழுதித் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்தவர். தன்மான உணர்வும், சுயமரியாதை மனமும் உடையவர். அவருடைய படைப்புகள் வருங்காலத் தலைமுறையினருக்குச் சிறந்த வழிகாட்டி நூல்களாக அமைபவை.

இந்நூல் மறு அச்சாகி மக்களுக்கு எளிதில் கிடைத்திட வேண்டும் எனும் அரிய வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தந்துள்ள தமிழும், தமிழ்நாடும் வாழ்ந்திட, அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்த மேனாள் தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சர் மாண்புமிகு புரட்சித்தலைவி அம்மா அவர்களுக்கும் மற்றும் இந்நாள் தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சர் மாண்புமிகு எடப்பாடி கே. பழனிச்சாமி அவர்களுக்கும் இதயம் கனிந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்து வரும் மாண்புமிகு தமிழ் மொழி, தமிழ் பண்பாட்டுத் துறை, அமைச்சர் **கே.பாண்டியராஜன்** அவர்களுக்கும் நன்றி.

தமிழ் வளர்ச்சிப் பணிகளில் ஆர்வத்தோடு நாட்டம் செலுத்தித் தமிழ்த் தொண்டாற்றிவரும் தமிழ்வளர்ச்சி மற்றும் செய்தித்துறைச் செயலாளர் **இரா.வெங்கடேசன் இ.ஆ.ப.** அவர்களுக்கும் இதயம் கனிந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூல் சிறப்பான முறையில் மறு அச்சுப் பெற முனைந்து உழைத்த உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர் மற்றும் அனைத்துப் பணியாளர்களுக்கும் அச்சகத்தார்க்கும் நன்றி.

இயக்குநர்

முன்னுரை

சங்கப்புலவர் சன்மார்க்கம் என்னும் இப்புத்தகம், அருள்நெறித் தொடரின் மூன்றாவதாக வெளிவருகின்றது. கிபி7ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னிருந்த புலவர்களையெல்லாம் பொதுவாகச் சங்ககாலப் புலவர்கள் என்று கருதுகின்றனர். அவர்கள் சங்ககாலத்துத் தமிழ்மக்களின் கொள்கைகளைப் பற்றியே பெரும்பாலும் பாடியிருக்கின்றனர். ஆதலால் அவர்களைச் சங்ககாலப் புலவர் மரபினராகக் கருதுவதிலே தவறில்லை.

கிபி7ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் தமிழகத்திலே வைதீக மார்க்கமும், பக்தி மார்க்கமும பரவின. தேவார காலத்துக்குப் பின் தோன்றிய தமிழ்நூல்களால் இவ்வுண்மையை அறியலாம். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் தோன்றிய கவிதைகளிலும், நூல்களிலும் வைதீக மார்க்கத்தையோ, பக்தி மார்க்கத்தையோ மிகுதியாகக் காணமுடியாது. அக்கவிதைகளும், அந்நூல்களும் பெரும் பாலும் ஒழுக்கநெறியையே எடுத்து ஓதுகின்றன.

சங்க நூல்களாகக் கருதப்படும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலே பல வகைப்பட்ட தெய்வங்கள் காணப்படுகின்றன; சொர்க்கம், நரகம் காணப்படுகின்றன; ஊழ்வினை காணப்படுகின்றது; தெய்வப் பிரார்த்தனைகளும், வழிபாடுகளும் காணப் படுகின்றன. ஆயினும் அவைகளைப் பற்றி விரிவாகக் கூறவில்லை. சங்ககாலப் பாடல்களிலும், நூல்களிலும், சங்ககாலப் பண்பைப் பின்பற்றிய பாடல்களிலும், நூல்களிலும் மக்கள் இவ்வுலகில் வாழவேண்டிய வழியைப் பற்றியே சொல்லப் படுகின்றன. அவைகள் உலக வாழ்வைப் பொய்யென்றோ, மாயம் என்றோ, நிலையற்றவை என்றோ வலியுறுத்தவில்லை.

இல்லறத்தை நன்றாக நடத்துவது எப்படி? காதலனும் காதலியும் எப்படி வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும்? மக்களின் சமுதாய

வாழ்வு எப்படியிருக்கவேண்டும்? மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுக்கங்கள் யாவை? அவர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் யாவை? கணவன் கடமையென்ன? மனைவியின் கடமை என்ன? அரசாட்சி எப்படி நடைபெற வேண்டும்? அரசன் கடமை என்ன? அமைச்சர்களின் கடமை என்ன?

இவ்விஷயங்களைப் பற்றியே சங்க நூல்கள் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன. இவைபோன்ற செய்திகளை அகத்திணைப் பாடல்களிலும் காணலாம்; புறத்திணைப் பாடல்களிலும் பார்க்கலாம்.

சங்ககாலப் புலவர்கள் கூறும் அறங்கள், நீதிகள் அனைவர்க்கும் பொதுவானவை. அவைகள் இன்ன மதத்தினர்க்கு உரியவை; இன் இனத்தினர்க்கு உரியவை; இன்ன மொழியினர்க்கு உரியவை; இன்ன நாட்டினர்க்குத் தான் ஏற்றவை என்று சொல்ல முடியாது. அவைகள் உலக மக்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவாக அமைந்திருக்கின்றன. உலக மக்கள் அனைவரும் அவற்றை ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். இத்தகைய உண்மைநெறிகளே சங்ககாலக் கவிதைகளில் காணப்படுகின்றன.

மதப் பற்றோ, இனப்பற்றோ, சாதிப் பற்றோ இல்லாமல் மனிதப் பற்றுடன் மட்டும் ஒழுக்கநெறிகளைப் பின்பற்றிக் கூறுவதனால் அவை எல்லா மக்களும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவைகளாகத்தான் அமையும். சங்ககாலப் புலவர்கள் மனிதப் பற்று ஒன்றையே உளங்கொண்டவர்கள். ஆதலால் அவர்கள் பாடல்களிலே பொதுதர்மமே ஓங்கி நிற்கின்றது.

உலக மக்கள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க பொதுதர்மத்தையே உண்மை அறம் - உண்மை நெறி- சன்மார்க்கம் என்று கூறினர்; கூறுகின்றனர். சங்கப் புலவோர் பாடல்களிலே உண்மை நெறி - சன்மார்க்கம் காணப்படுகின்றது. சன்மார்க்க போதனை செய்வதைச் சங்ககாலப் புலவர்கள் தமது கடமையாகக் கொண்டனர். அவர்கள் அகத்திணைப் பாடல்களிலும், புறத்திணைப் பாடல்களிலும் சன்மார்க்கத்தைக் குறித்தனர்; அமைத்தனர். இது மறுக்க முடியாத உண்மை.

இவ்வுண்மையை விளக்குவதே இப்புத்தகத்தில் உள்ள கட்டுரைகள். சங்ககால நூல்களில் உள்ள கவிதைகள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டி அவற்றில் உள்ள சன்மார்க்க போதனையைச் சுட்டிக்காட்டும் முறையிலேயே இக்கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

உள்ளே...

1. நீதி சொல்லும் காதல் கவிதை 1
2. சோம்பர்க்கு வாழ்வில்லை 5
3. பேதம் இல்லை 9
4. இன்ப வாழ்வுக்கு அடிப்படை 13
5. செல்வரும் ஆலமரமும் 18
6. செல்வத்தின் பயன் 22
7. நயமொழியால் நன்மை 26
8. இரக்கத்தால் இன்பம் 31
9. புகழ் கெடுக்கும் புன்மை 36
10. செய்ந்நன்றி அறம் 40
11. இனம் இனத்தோடே 44
12. அறம் தரும் பயன் 48
13. ஒற்றுமையே உயர்ந்த பண்பு 53
14. அருளே அரசியலுக்கு அடிப்படை 58
15. அரசுக்கு வெற்றி அறமே 62
16. கொடுங்கோலாட்சி குலையும் 66
17. அமரிலும் அருள்நெறி 70
18. அறநெறி வாழ்வு 75
19. உலகத்தை உணர்ந்த உத்தமர் 79
20. நீதியும் அமைச்சும் 83
21. உழவரும் வணிகரும் 88
22. தமிழ்நாட்டுத் தவசிகள் 92
23. நாட்டின் நல்வாழ்வு 96
24. தமிழர் பரம்பரைப் பண்பு 100
25. சித்திரத்தால் அருள்நெறி 104
26. நட்புக்குத் தகுதியற்றவர் 108
27. பசுவைப் பாதுகாத்தல் 112
28. சிறந்த நடத்தைகள் 116
29. நான்கு நல்லுரைகள் 120
30. இருகால் எருதுகள் 123

சங்ககாலப் புலவர்களின் பாடல்கள் வெறும் வறட்டுப் பாடல்கள் அல்ல; அவைகள் அறம், பொருள், இன்பங்களைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட பாடல்கள் என்பதையும் இப்புத்தகத்தில் உள்ள கட்டுரைகளால் அறியலாம்.

இந்நூல் கட்டுரைகளைப் படிப்போர் மற்றொரு உண்மையையும் அறியலாம். சங்ககாலத்தைவிட, செய்யுள் அமைக்கும் - கவிதை பாடும் கலையிலே இக்காலத்திலே நாம் வளர்ச்சி யடைந்திருக்கின்றோம். பொதுமக்களுக்குப் புரியும் வகையிலே, அவர்கள் சுவைத்துப் படித்துப் பாடும் வகையிலே விதவிதமான பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றனர்; இன்னும் பாடி வருகின்றனர். இது கவிதையில் ஏற்பட்டிருக்கும் வளர்ச்சி என்பதில் ஐயமில்லை. கவிதைகளின் உருவ அமைப்பில்தான் வளர்ச்சி கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அவற்றின் பொருள் அமைப்பில் நாம் வளர்ச்சியடையவில்லை என்பதை மறுக்க முடியாது. இவ்வுண்மையைச் சங்ககாலப் பாடல்களையும், இக்காலப் பாடல்களையும் படிப்போர் காணலாம்.

கவிதைகளின் உருவில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பது போலவே, அதன் உள்ளடக்கத்திலும் வளர்ச்சியேற்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் கவிதைக் கலை பூரண வளர்ச்சியை அடைந்துவிட்டது எனக் கூறலாம். இத்தகைய வளர்ச்சியைக் காணவேண்டும் என்பதே நமது ஆவல். கவிஞர் பட்டத்துடன் விளங்கும் இக்காலக் கவிஞர்கள் இவ்வுண்மையை மனங்கொள்ள வேண்டும். இவ்வுண்மையை உள்ளத்திற் கொண்டு, அவர்கள் மிகுந்த வேதனைப்பட்டாவது கவிதைகளைப் பெற்றெடுப்பார்களானால், அக் கவிதைகள் சிறந்து விளங்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இவ்வுண்மைகளை எடுத்துக்காட்டும் நோக்கத்துடனேயே இப்புத்தகம் வெளி வருகிறது.

இந்நூலின் கட்டுரைகளிலே பல, சிங்கப்பூர் தமிழ்முரசுப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தவை. தமிழர் அருள் நெறி என்ற தலைப்பிலே, மெய்கண்டான் என்னும் பெயரில் என்னால் எழுதப்பட்டவை. அவைகளே கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கலுடன் இப்புத்தக உருவில் வெளிவருகின்றன.

இத்தொடரை வெளியிட்டுவரும் தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தார்க்கு எனது நன்றி.

சாமி.சிதம்பரனார்

சங்கப் புலவர் சன்மார்க்கம்

1. நீதி சொல்லும் காதல் கவிதை

காதல் கவிதைகள் எழுதப்படாத காலமே இல்லை. இன்றும் பலர் காதல் கவிதைகள் எழுதுகின்றனர்; அன்றும் பலர் எழுதினர். இக்காலத்தினர் எழுதும் கவிதைகளிலே, காதலைப் பற்றிய கவிதைகள்தாம் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இக்கால கவிதைகளிலே ஆழ்ந்த பொருளைக் காண முடிய வில்லை. ஒரு சிலர் கவிதைகளில்தான் நல்ல கருத்துக்களைக் காணமுடிகிறது. ஒரு பெண்ணைப்பற்றிப் புகழ்ந்து கூறுவது; அவளுடைய தோற்றத்திலே நெஞ்சைப் பறிகொடுத்துவிட்ட தாகச் சொல்லுவது; அவளுடைய பார்வையினால் தன்வசம் இழந்துவிட்டதாகப் பேசுவது; அவளுடைய வாய்மொழி கேட்டுத் தன் உள்ளம் உருகிவிட்டதாகப் பாடுவது; அவளுடைய அன்பைப் பெறாமல் பரிதவிப்பது; அன்பைப் பெற்றுவிட்டால் அதுவே சுவர்க்க வாழ்வு என்று மொழிவது; இவை போன்ற விஷயங்கள்தாம் இன்றையக் காதற் கவிதைகளிலே காணப் படுகின்றன.

நிலவொளியால் காதல் மூள்வது; தென்றல் காற்றால் உள்ளத்திலே காதல் வளர்வது; தன் காதலியின் முகத்தை வானத்து மதியிலே காண்பது; அவளுடைய உடம்பின் சேர்க்கை யைத் தென்றல் காற்றிலே நினைப்பது; நீலத் திரைக்கடலிலே காதலியின் கூந்தலழகைக் காண்பது; வானத்தில் பளிச்சிடும் நட்சத்திரங்களிலே காதலியின் புன்சிரிப்பு நிலவுவதாகக் கூறுவது; பறவைகளின் இனிய ஓசையிலே, தன் காதலியின் சொற்கள் தவழ்ந்து வருகின்றன என்று பாடுவது; இவை போன்ற செய்திகளையும் தற்காலக் கவிஞர்களின் காதற் கவிதைகளிலே காண்கிறோம்.

சங்ககாலப் புலவர்கள் ஏராளமான காதற் கவிதைகள் பாடியிருக்கின்றனர். சங்க நூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை,

ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை முதலிய நூல்களில் உள்ள கவிதைகள் எல்லாம் காதல் கவிதைகள்தாம். இவைகளை அகப்பொருள் நூல்கள் என்பர். இவைகளில் உள்ள பாடல்களை அகத்திணைப் பாடல்கள் என்பர்.

சங்ககாலத்துப் புலவர்களின் அகத்திணைப் பாடல்கள் வெறும் வறட்டுப் பாடல்களாக இல்லை. காதலனும் காதலியும் சந்திப்பது; ஒன்றுகூடுவது; பிரிவது; பிள்ளைகளைப் பெற்று வாழ்வது; காதலனுக்கும் காதலிக்கும் ஏற்படும் பிணக்குகள்; காதலனும் காதலியும் ஒருமனப்பட்டு இல்லறம் நடத்துவது; அவர்கள் இல்லறத்துக்குரிய கடமைகளைச் செய்வதிலே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து நடத்துவது; இவை போன்ற செய்தி களையே சங்கப் புலவர்களின் காதற் பாட்டுகள் கூறுகின்றன.

சங்கப் புலவர்களின் காதற் பாட்டுகளிலே இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் பலவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. சங்கப் புலவர்களின் காதல் கவிதைகளிலும் கடலைக் காணலாம்; கடலின் அழகைக் காணலாம்; மழையைக் காணலாம்; மின்னலைக் காணலாம்; இடி முழக்கத்தைக் கேட்கலாம்; வானத்தைக் காணலாம்; தண்மதியைக் காணலாம்; நட்சத்திரங் களைக் காணலாம்; தென்றலை அனுபவிக்கலாம்; மரங்களையும், செடிகொடிகளையும், மணம் வீசும் பல வண்ண மலர்களையும் காணலாம்; ஆறு, மலை, அருவி, காடு, கழனி முதலியவை களையும் பார்க்கலாம்; பலதிறப்பட்ட மக்களின் உரையாடல் களையும் அவர்கள் பண்பையும் பார்க்கலாம். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ இயற்கை நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்.

சங்கப் புலவர்களின் காதல் பாடல்களில் இத்தனை காட்சிகளுக்கும் இடையிலே நீதிகள் பல அமைந்திருக்கும்; அப்பாடல்கள் மக்கள் இன்பத்துடன் வாழ்வதற்கான அறிவுரை கள் பலவற்றைச் சொல்லும்; சன்மார்க்கத்துடன் வாழ்வதற்கு வழி காட்டும். இதுதான் பண்டைக்காலக் காதல் பாடல்களில் உள்ள தனிச்சிறப்பு. காதலிலும், நீதியை - அறத்தை - சன்மார்க்க நெறியை எடுத்துரைக்கப் பண்டைக்காலப் புலவர்கள் மறந்து விடுவதில்லை. இதற்கு உதாரணமாக நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றைக் காணலாம்.

செல்வம் உள்ள காதலன் ஒருவன்; அவன் மருத நிலத்துத் தலைவன்; நீர்வளம் பொருந்திய நிலத்துத் தலைவனுக்குப் பஞ்சம்

என்பதே தெரியாது. அவன் அரசனால் பாராட்டும் செல்வச் சிறப்புள்ளவன்; அரசனால் கௌரவப் பட்டமும் பெற்றவன். அவன் பரத்தையர் மீது காதல் கொண்டான். தன் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்தான். பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்று சிலநாள் தங்கிவிட்டான். பிறகு தன் மனைக்குத் திரும்பினான். இவன் செயலைக் கண்டு அவன் காதலிக்கு ஒரே கோபம். அதனால் திரும்பி வந்த அவனுடன் அவள் முகங் கொடுத்துப் பேசவில்லை. ஆதலால் அவன் தன் காதலியின் தோழியிடம் சென்று தன் மனைவிக்கும் தனக்கும் சமாதானம் செய்து வைக்கும்படி வேண்டினான். அப்பொழுது அத் தோழி, அத் தலைவனிடம் - அக் காதலனிடம் - சொல்லியதாக அமைந் திருக்கின்றது ஒரு நற்றிணைப் பாட்டு. அந்த நற்றிணைப் பாட்டிலே அமைந்திருக்கும் கருத்து மிகச் சிறந்தது; அது சன்மார்க்கத்தைப் போதிக்கும் கருத்தாகும்.

"முதலில் பயிர் செய்த நெல்லை அறுத்தபின் அந்த அழகிய பெரிய வயல் சும்மா கிடந்தது; மீண்டும் உழுத ஈரமுள்ள அந்த வயலிலே விதைப்பதற்காக விதை நிரம்பிய கூடையை எடுத்துச் சென்றாய்; விதைத்தாய். அந்தக் கூடையை வெறும் கூடையாகக் கொண்டு வராமல் அதிலே பற்பல மீன்களை நிரப்பிக் கொண்டு வந்தாய். இத்தகைய புதிய வருவாயையுடைய மருத நிலத்துத் தலைவனே!"

"அரசனால் பாராட்டப்படுவதும், விரைந்து செல்லக் கூடிய வாகன வசதியைப் பெற்றிருப்பதும் செல்வம் அன்று. இவை வினைப்பயனால் வருபவை. செல்வம் என்று அறிவுடை யோர்களால் கொண்டாடப்படுவது வேறு. அது என்னவென் றால், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டால் அஞ்சுவது; அவர்கள் துன்பத்தை நீக்குவது; இத்தகைய பண்புடன் அவர்களிடம் அன்பு காட்டுவது; அவர்களை இன்புறச் செய்வது; இத்தன்மை தான் செல்வம் என்பது; இது தான் ஆன்றோர்கள் போற்றும் செல்வமாகும். நீ உன்னை நம்பிய காதலியைக் கைவிட்டாய்; பரத்தையரை நாடினாய்; உன் காதலி யின் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தினாய்; ஆதலால், உன்னிடம் சான்றோர் போற்றும் செல்வம் இல்லை" என்று கூறினாள் தோழி. இப்பொருளமைந்த பாடல் கீழ்வருவது:

அரிகால் மாறிய அம்கண் அகல்வயல்
மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்
வித்தொடு சென்ற வட்டி, பற்பல

மீனொடு பெயரும் யாணர் ஊர!
நெடிய மொழிதலும், கடிய ஊர்தலும்
செல்வம் அன்று; தன் செய்வினைப் பயனே;
சான்றோர் செல்வம் என்பது, சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கண் செல்வம், செல்வம் என்பதுவே. (நற்றிணை - 210)

(அரிகால் மாறிய - அரிந்த தாள் நீங்கிய. செறுவின் - வயலின். வட்டி - கூடை. நெடிய - பாராட்டுரை; பட்டம். கடிய - விரைந்து செல்வன. சேர்ந்தோர் - தன்னை அடைந்தவரின். புன்கண் - துன்பம். மென்கண் - மெல்லிய தன்மை)

இப்பாட்டு ஒரு மனிதனுடைய சிறந்த கடமை இன்னதென் பதை வலியுறுத்திற்று. தன்னை நம்பியிருக்கும் மனைவி மக்களை, உறவினரைக் காப்பாற்றுவது; அவர்கள் மனம் நோகாமல் நடந்துகொள்வது ஆண்மகன் கடமை என்பதை எடுத்துக் காட்டிற்று. இதுதான் உண்மையான செல்வம்; வீண் ஆடம்பர மான ஏனைய புகழும், வாகனாதிகளும், ஆடையணிகளும் செல்வம் அல்ல என்று சொல்லிற்று.

பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் காதல் பாடல்களிலும் நீதியை - சன்மார்க்கத்தை எடுத்துக்காட்ட மறந்துவிடுவதில்லை என்ப தற்கு இப்பாடல் ஒரு உதாரணமாகும். இப்பாடல் மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் என்னும் புலவரால் பாடப்பட்டது.

★★★

2. சோம்பர்க்கு வாழ்வில்லை

“சோம்பர் என்பவர் தேம்பித் திரிவர்” என்பது நாம் இளமையில் படித்த பாடம். இது உண்மையான பாடம். ஒன்றும் செய்யாமல் - ஒன்றும் செய்யத் திறமையில்லாமல் இருப்பவர்கள் சோம்பேறிகள். இவர்கள் இவ்வுலக வாழ்விலே எந்தப் பயனும் பெறமாட்டார்கள்; தேம்பித் தான் திரிவார்கள். அதாவது உடைக்கும், உணவுக்கும் வழியின்றி வாடித் திரிவார்கள். இப்படித் திரியும் சோம்பேறிகளை நாம் காண்கிறோம்.

மனிதன், இவ்வுலகிலே சோற்றுக்குக் கேடாகவும், பூமிக்கு பாரமாகவும் வாழப் பிறக்கவில்லை. நல்ல செயல்கள் பலவற்றைச் செய்வதற்கே பிறந்தான். ஆகையால் நல்ல செயல்களைச் செய்கின்றவனே-செய்ய முயல்கின்றவனே மனிதன்; மனிதப் பிறப்பின் பண்பை அறிந்தவன். இதுவே ஆன்றோர்களின் - சான்றோர்களின் கொள்கை.

மனிதன் என்றால் அவனைப் பலர் புகழ்ந்து பேச வேண்டும். எல்லா மனிதர்களையும் நாம் புகழ்ந்து பேசுவதில்லை. எத்தனையோ கோடிக்கணக்கான மனிதர்கள் பிறந்தார்கள்; வாழ்ந்தார்கள்; மறைந்தார்கள். இன்றும் வாழ்கின்றார்கள். இவர்களிலே ஒரு சிலரைப்பற்றித்தான் உலகம் அறியும்; நாமும் அறிவோம். இவ்வாறு உலகம் அறியும் மக்களே புகழ்பெற்றவர்கள்; நம்மால் நினைக்கப்படும் மக்களே புகழ்பெற்றவர்கள்.

புகழ்பெற்று வாழ வேண்டுமானால் அறம், பொருள், இன்பம் இம்மூன்றையும் மக்கள் பெற வேண்டும். இவ்வுலகில் மக்கள் அடையவேண்டிய செல்வம் இம்மூன்றும் என்பதே முன்னோர்களின் கொள்கை. பழந்தமிழ் நூல்களிலே இம்மூன்றைப்பற்றித்தான் சொல்லப்படுகின்றன. இம்மூன்றையும் பொருளாகக் கொண்டே கவிதைகளும், நூல்களும் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று மொழிந்தனர்.

பொருள் என்பது செல்வம்; முயன்று அதைச் சேர்க்க வேண்டும். அப்பொருளால் இன்பந் துய்க்க வேண்டும்; அப்பொருளால் அறம் புரிய வேண்டும்; அறம் புகழைத் தரும். பெருமையை உண்டாக்கும்.

மக்கள் இத்தகைய அறம், பொருள், இன்பங்களாகிய வாழ்க்கைப் பயனைப் பெற வேண்டும் என்பதைப் பற்றிப் பழங்காலத்துப் புலவர்கள் காதல் பாடல்களிலும் பாடியிருக்கின்றனர்; அகத்திணைப் பாடல்களிலும் அறம், பொருள், இன்பத்தை அவர்கள் வலியுறுத்தியிருக்கின்றனர். இதற்கு உதாரணமாக நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றைக் காண்போம்.

தலைவன் பொருள் தேடப் போனான்; அவன் காதலி அவனுடன் கருத்திலும் அன்பிலும் ஒன்றுபட்டவள். அவனை விட்டுப்பிரிந்து வாழ்வதால், பெருந்துயரத்தில் மூழ்கியவள். அவனும் அப்படித்தான். சிறிது நேரங்கூடப் பிரிந்து வாழ முடியாத அவ்விருவரும் சில மாதங்கள் பிரிந்து வாழவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. காரணம், செல்வந் தேடவேண்டிய அவசியந்தான். செல்வம் இருந்தால்தான் அவனும் அவளும் இன்புற்று வாழமுடியும். ஆதலால், அக்காதலன் பொருள்தேடப் போவதற்கு முடிவு செய்தான்.

இதை அறிந்த அவன் காதலி வருந்தினாள். காதலனை விட்டு எவ்வாறு பிரிந்திருப்பேன் என்று ஏங்கினாள். அப்பொ ழுது அக்காதலன் அவளுக்கு ஆறுதல்மொழி கூறினான். அவன் கூறிய ஆறுதல்மொழி மக்களின் கடமையை உணர்த்துவதாகும்.

“இவ்வுலகிலே பிறந்த மக்கள் வீணாகப் பிறந்து, இருந்து, சாவதிலே பயன் இல்லை. புகழ் பெற வேண்டும். புகழ் சும்மா வந்துவிடாது. ஈதல் என்னும் அறத்தினால் தான் வரும். அறம் புரிவதோடு இன்பத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டும். இன்பத்தை நுகரவேண்டுமானால் பொருள் வேண்டும். வீட்டிலே சும்மா இருப்பவர்க்குப் பொருள் கிடைத்து விடாது. பொருள் இருக்கும் இடத்தை நாடிச் சென்று, அதைச் சேர்க்க முயலவேண்டும். முயன்றால்தான் - முயல்வோர்க்குத்தான் பொருள் கிடைக்கும். வீட்டிலே சோம்பிக் கிடப்போர்க்குத் தப்பித் தவறிக் கூடச் செல்வம் கிடைக்காது. ஆதலால் நீ வருந்தாதே. நான் சென்று பொருள் தேடிக்கொண்டு மழைக்காலம் வருவதற்கு முன் வந்துவிடுவேன்” என்று உறுதி கூறிச் சென்றான்.

இந்த நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைக்கும் பாடல் மக்கள் கடமையை உணர்த்தும் பாடல்; மக்களுக்கு அவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமையை அறிவுறுத்தும் பாடலாகும்.

மழைக்காலம் வந்துவிட்டது; ஆயினும் காதலன் இன்னும் வரவில்லை. அப்பொழுது அத்தலைவி காதலன் கூறிய மொழிகளை எடுத்துரைத்து வருந்தியதுபோலப் பாடப்பட்ட பாட்டு அது.

இசையும், இன்பமும், ஈதலும் மூன்றும்
அசையுடன் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இன்மஎன
வினைவயின் பிரிந்த வேறுபடு கொள்கை;
அரும்பு அவிழ் அலரிச் சுரும்புண் பல்போது
அணிய வருதும்நின் மணியிரும் கதுப்பு;என
எஞ்சா வஞ்சினம் நெஞ்சுணக் கூறி,
மைசூழ் வெற்பின் மலைபல இறந்து
செய்பொருட்கு அகன்ற செயிர்தீர் காதலர்
கேளார் கொல்லோ தோழி! தோள்
இலங்குவளை நெகிழ்த்த கலங்குஅஞர், எள்ளி
நகுவதுபோல மின்னி,
ஆர்ப்பது போலும்இக் கார்ப்பெயல் குரலே. (நற்றிணை - 214)

(அசையுடன் - சோம்பலுடன். அரும்புணர்வு இன்ம - தவறிக்கூடச் சேர்வதில்லை. வினை வயின் - பொருள் தேடும் செயலிலே. சுரும்பு - வண்டு. மணி - நீலமணி போன்ற. இரும் கதுப்பு - பெரிய கூந்தல். எஞ்சா - குறையாத. நெஞ்சு உண - மனங்கொள்ளும்படி. மை - மேகம். இறந்து - கடந்து. செயிர் - குற்றம். கலங்கு அஞர் - மனங் கலங்கிய துன்பத்தைக் கண்டு. எள்ளி நகுவது போலும் - இகழ்ந்து சிரிப்பது போல. கார்ப்பெயல் - மழைபெய்யும் மேகத்தின். குரல் - இடியோசை.)

இதுவே மக்கள் கடமையை உணர்த்தும் அப்பாடலாகும்.

"தோழியே! 'புகழும், இன்பமும், அறமும் ஆகிய இம்மூன்றும் சோம்பியிருப்போரிடம் தவறிக்கூட உண்டாவ தில்லை' என்று கூறினார். இப்படிச் சொல்லிப் பொருள் தேடும் தொழிலை மேற்கொண்டு வேறுபட்ட கொள்கையுடன் சென்றார். அவர் செல்லும்போது, 'கார்காலத்திலே அரும்பு விரிந்த மலர்களையும், வண்டுகள் தேனையுண்ணும் பல வண்ணப் பூக்களையும் உன்னுடைய நீலமணி போன்ற நீண்ட கூந்தலிலே அணியும்பொருட்டு நாம் வந்துவிடுவோம்' என்றார். இவ்வாறு

என் மனங்கொள்ளும்படி உறுதியாகச் சூள் உரைத்துச் சென்றார். மேகங்கள் சூழ்ந்த வெற்பாகிய மலைகள் பலவற்றையும் கடந்து செல்வத்தைச் சேர்க்கும்பொருட்டு அவர் சென்றார். அவர் குற்றமற்றவர். என்பால் ஆராத அன்புள்ளவர். அவர் சென்றதனால் என் தோளில் உள்ள வளையல் கழலும்படி என் மனங் கலங்கிய துன்பத்தைக் கண்டு இகழ்ந்து சிரிப்பது போல மேகம் மின்னுகின்றது. ஆரவாரம் செய்வது போல மேகம் மழையைப் பெய்து இடியையும் எழுப்புகின்றது. இந்த இடியின் குரலை அவர் கேட்கமாட்டாரோ? அவர் கேட்டால் உடனே திரும்பி வந்துவிடுவார் அன்றோ?"

இதுவே மேலேகண்ட பாடலில் பொருந்தியுள்ள பொருள். தலைவன் பிரிவை எண்ணி வருந்தும் தலைவியின் கூற்றான இந்த அகத்திணைப் பாட்டிலே உயர்ந்த சன்மார்க்க போதம் அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இப் பாடல் கருவூர்க் கோசனார் என்னும் புலவர் பாடியது.

★★★

3. பேதம் இல்லை

“உலகிலே ஒற்றுமை நிலவவேண்டும்; மனிதர்களுக்குள் இன்று நிலவி வரும் வெறுப்பும், பிரிவுகளும் ஒழிந்து போக வேண்டும்; எல்லா மக்களும் அன்புடன் ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டும்; மதத்தால் - மொழியால் - இனத்தால் - நாட்டில் மனிதர்கள் பிரிந்து நிற்கும் நிலை மாறவேண்டும். மனிதர்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் எல்லா மனிதர்களும் ஒன்று தான்; எல்லா மனிதர்களின் மனப் பண்பும் - ஆவலும் ஒன்றேதான். இவ்வுலகில் இன்பத்துடன் வாழவே எல்லா மனிதர்களும் விரும்புகின்றனர். இத்தகைய மனிதர்கள் ஏன் பல்வேறு காரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு பிரிந்து நிற்க வேண்டும்? வேண்டாம்; பிரிவினைகள் - வேற்றுமைகள் - வேண்டாம்! ஒன்றுபட்டு மனிதத் தன்மையுடன் வாழ்வோம்” என்று தான் இன்று உலகில் உள்ள அறிஞர்கள் அனைவரும் சொல்லுகின் றனர்.

“மனித குலம் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்கு மாறாக நிற்கும் தடைகளையெல்லாம் ஒழிக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் ஒற்றுமை தழைக்கும்” என்றும் அறிஞர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

பண்டைக்கால மக்களுக்குள் ஒற்றுமையின்மையால் அவர்கள் அடைந்த தீமைகளுக்கு அளவில்லை. தமிழகத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம். பண்டைத் தமிழகம் எப்படி யிருந்தது? பண்டைத் தமிழக மக்களின் வாழ்வு எப்படியிருந்தது? என்பதை ஆராய்ந்தால் அக்கால வாழ்வைக் காணலாம். “பண்டைத் தமிழகம் மிகவும் உன்னதமான நிலையில் இருந்தது. பண்டைத் தமிழக மக்களிடம் ஒன்றுபட்ட வாழ்வும், இன்ப வாழ்வும் தழைத்துக் கிடந்தன; நாடெல்லாம் பாலுந் தேனும் வழிந்தோடின; புலியும் மானும் ஒரு துறையிலே நீர் குடித்தன; பாம்பும் கீரியும் சேர்ந்து விளையாடின; கிளியும், பூனையும் கூடிக் குலாவின; பண்டைத் தமிழர்களிடம் எத்தகைய வேற்றுமையும்

இல்லை'' என்று பேசி மகிழ்வோர் உண்டு. இது உண்மைதானா? என்பதைக் காணவேண்டும்.

இன்றுள்ள தமிழ்நாடு, இப்பொழுது இருப்பதை விடப் பரப்பிலே இன்னும் கொஞ்சம் பெரிதாக இருந்த தமிழ்நாடு - பண்டைக் காலத்தில் மூன்று வல்லரசுகளின் கையிலே இருந்தது. தமிழகத்து முடியுடை வேந்தர்கள் மூவர். அவர்கள் சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் என்பவர்கள். இவர்கள் ஆண்ட நாடுகளைத் தான் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் என்று சொல்லுகிறோம். மூன்று நாடும் மூன்று வல்லரசுகள் நாடுகளாகும். இவ்வரசுகள் ஒவ்வொன்றின் கீழும் பல சிற்றரசுகள்.

மூன்று வல்லரசுகள் நிலைபெற்ற தமிழகம் எப்படியிருந் தது? தமிழகத்தில் அமைதி-சமாதானம் நிலவியிருந்த காலம் குறைவு; அமைதியின்மையும், கலகமும், சண்டையும் குடிகொண் டிருந்த காலமே மிகுதி. சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஒத்து வாழ்ந்த காலம் குறைவு; ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்த காலந்தான் மிகுதி. இந்த உண்மையைப் பழைய இலக்கியங்களிலே சிறப்பாகச் சங்க இலக்கியங்களிலே காணுகின்றோம். ஒரே மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் நாட்டில் - அரசுப் பிரிவினை காரணமாக - சதா சண்டையும் சச்சரவும் நடந்து கொண்டிருந்தால் அந்நாட்டு மக்கள் எப்படித்தான் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்திருக்க முடியும்? அரசு வேற்றுமை காரண மாக அவர்கள் அல்லற்பட்டார்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இத்தகைய அவலநிலையைக் கண்ட தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் மிக்க மனவேதனைக்கு ஆளானார். மனிதர்கள் இப்படி ஏன் அடித்துக கொண்டு சாகவேண்டும்? மனிதர்க்கு மனிதர் வேற்றுமை ஏது? எல்லா மனிதர்களும் பண்பிலும், வாழ்விலும், எண்ணத் திலும், ஆசைகளிலும் ஒன்றாகத்தானே இருக்கின்றனர்? இருந்தும் அவர்களுக்குள் ஒருமைப்பாடு ஏற்படாத காரணம் என்ன? என்று ஆலோசித்தார். அவர் உள்ளத்திலே உண்மை பிறந்தது.

“தமது ஊர் வேறு, மற்ற மக்கள் வாழும் ஊர் வேறு; தமது நாடு வேறு, பிறர் வாழும் நாடு வேறு; என்று நினைக்கின்றனர். தமது நன்மை தீமைகளுக்கெல்லாம் தாம்தான் காரணமென்பதை மறந்தனர்; பிறர்தான் தமது நன்மை தீமைகளுக்குக் காரணம் என்று நினைக்கின்றனர். தாம் என்ற அகங்காரம் வேறு; இது மக்களிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றது. தமது இன்ப துன்பங் களுக்குத் தமது வினைதான் காரணம் என்பதை அறியாமல் போய்விட்டனர்” என்பதே அவர் கண்டறிந்த உண்மை.

"மக்கள் அனைவரும் இந்த உண்மையை உணர்ந்து விட்டால் இவ்வுலகில் எவ்வித வேற்றுமையும் காலூன்றி நிற்க முடியாது; வாழ முடியாது. உலகம் ஒன்றுபடும்; உலக மக்கள் மத, இன, மொழி, நாடு என்ற வேற்றுமையின்றி ஒன்றுபட்டு வாழ்வார்கள்" என்று நம்பினார். உடனே தன் கருத்தை - முடிவை - உண்மையை ஒரு பாடலாக எழுதி வைத்தார்.

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றுஓர் அன்ன
சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்
இனிதுஎன மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்
இன்னாது என்றலும் இலமே மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனாது
கல்பொருது இரங்கும் மல்லல்பேர் யாற்று
நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல், ஆர்உயிர்
முறைவழிப் படூஉம் என்பது, திறவோர்
காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே. (புறநா - 192)

(கேளிர் - உறவினர். நோதல் - துன்புறுதல். அவற்று ஓர் அன்ன - அவைபோலத் தாமே வருவன. முனிவின் - வெறுப்பு வந்த போது. இன்னாது - துன்பமுடையது. வானம் - மேகம். தண்துளி தலைஇ - குளிர்ந்த மழையைப் பெய்து. ஆனாது - எப்பொழுதும். மல்லல் - வளம். புணை - தெப்பம். முறை - வினை.; ஊழ். திறவோர் - அறிஞர். காட்சி - நூல்.)

இதுவே அப்பாடல். இப்பாடலை எழுதிவைத்த புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார் என்பவர் "எமக்கு எல்லாவூரும் சொந்த ஊர்தான்; எல்லா மக்களும் உறவினர்தாம்; தீமையும் நன்மையும் பிறரால் வருவன அல்ல; துன்புறுவதும் துன்பந் தீர்வதும்கூட அவைபோலத்தான்; சாவதும் புதிது அன்று; பிறந்தவர் இறந்துதான் ஆக வேண்டும்; வாழ்வது என்றும் நிலையானது. இன்பமானது என்று மகிழ்ச்சியடையவும் இல்லை. ஏதேனும் வெறுப்பு வந்த போது மட்டும் இவ்வுலக வாழ்வு துன்பமுடையது என்று சலிப்படையமாட்டோம். மின்னுகின்ற மேகம் குளிர்ந்த மழையைப் பெய்வதால் எப்பொழுதும் கல்லிலே மோதி ஒலித்துக் கொண்டு ஓடுகின்ற நீர்வளம் பொருந்திய பேர் ஆற்றிலே, நீர் ஓட்டத்தின் வழியே அதிலே விட்ட தெப்பம் - மிதவை ஓடிக்

கொண்டேயிருக்கும். அதுபோல் நமது அரிய உயிரும், நாம் செய்த வினைக்குத் தக்கவாறு இன்பமோ துன்பமோ அடையும். இவ்வுண்மையை அறிஞர்களின் நூல்களால் தெளிவாக அறிந்தோம். ஆதலால் நன்மை செய்யும் பெரியோரைக் கண்டு வியப்படையவும் மாட்டோம்; சிறியோரைப் பழிக்கவும் மாட்டோம்." இதுவே மேலே காட்டிய பாடலின் பொருள்.

இப்பாடலைப் போற்றாத தமிழ்ப் புலவர்கள் இல்லை. இப்பாடலைப் பாடி, "உலக ஒற்றுமைய விரும்பியவன் தமிழன்; உலகம் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்கு வழிகாட்டியவன் தமிழன்" என்று புகழாத புலவர்கள் இல்லை.

இப்பாடலைப் பாராட்டும் புலவர்களிலேயே பலர், இப் பாடலின் கருத்துக்கு மாறாக இனவேற்றுமை பாராட்டுவதைக் காண்கிறோம்; மொழி வேற்றுமை பாராட்டுவதைக் காண்கி றோம். நாட்டின் ஒற்றுமைக்கு விரோதமாக நாட்டைத் துண் டாட வேண்டும் என்று பேசுவதைக் காண்கின்றோம்.

உலகமே ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்னும் கருத்துள்ள இப்பாடலைப் போற்றுவோர், நாடு, இன, மொழி, மத வெறுப்பிலோ, வெறியிலோ தலையிடமாட்டார்கள்; உலகம் ஒன்றுபடவே உழைப்பார்கள்.

இப்பாடலில் கூறும் பொருள்தான் உண்மை நெறியாகும்; சன்மார்க்க நெறியாகும். எல்லா மக்களும் - எல்லா நாட்டு மக்க ளும் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதுதான் சன்மார்க்கமாகும். இத்தகைய சன்மார்க்க நெறியை ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் கண்டறிந்த கனியன் பூங்குன்றனாரின் அறிவு வியத்தற்குரியது. அவர் காலத்தில் தமிழகத்தில் இருந்த சூழ்நிலை அவரை, இவ்வுண்மையைக் காணச் செய்தது என்பதில் ஐயம் இல்லை.

★★★

4. இன்ப வாழ்வுக்கு அடிப்படை

“உலகிலே அனைவரும் இன்பமாக வாழ முடியும். இன்பத்துடன் வாழ்வதற்கு வழியுண்டு. மக்கள் அல்லற் படத்தான் இவ்வுலகிலே பிறந்தார்கள் என்று எண்ணுவது தவறு. வாழ்விலே அல்லல்கள் - துன்பங்கள் - அவதிகள் இருக்கலாம். ஆனால் அவைகளைத் தகர்த்தெறிந்து ஆனந்தமாக வாழ்வதற்கு இடம் உண்டு.” இதுவே சங்க காலப் புலவர்களின் கொள்கை.

மனிதன் வாழ்வதற்குத்தான் பிறந்தான்; சாவதற்குப் பிறந்தவன் அல்லன். மனிதனுக்கு அறிவுண்டு; எதைப் பற்றியும் சிந்திக்கும் மதியுண்டு; உண்மையைக் கண்டறியும் திறமையுண்டு. உண்மையென்று கண்டதை உறுதியுடன் நடத்தி வைக்கும் ஆற்றலும் மனிதனுக்கு உண்டு.

பண்டைக் காலத்தில் மனிதனால் செய்யமுடியாதவை என்று நினைத்திருந்த காரியங்கள் பல. மனிதனால் செய்ய முடியாத காரியங்கள் இயற்கையாக நடைபெற்றால் அவை களைத் தெய்வீக நிகழ்ச்சிகள், தெய்வத்தால் நடத்தப்படுகின்ற வைகள் என்று நம்பினர்.

இன்று அந்த நம்பிக்கையிலே மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. மனிதனால் ஆகாதவை என்று நினைத்திருந்த பல காரியங்கள் இன்று மனிதனாலேயே செய்யப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒன்றை மட்டும் காண்போம்.

பண்டையோர், “வானத்தில் செல்பவர்கள் - வான வழியிலே நடப்பவர்கள் தேவர்கள்; அவர்கள் எல்லாம் வல்ல சக்தி படைத்தவர்கள். அவர்கள் வாழும் உலகமே வேறு; அது மண்ணுலகத்திற்கு அப்பால் இருக்கின்றது. அவ்வுலகத்துக்கு தேவலோகம் - அமரலோகம் என்று பெயர். அந்த உலகத்தினரான தேவர்களால்தான், நினைத்த இடத்திற்கு வான வழியிலே பறந்து

- நடந்து போக முடியும். இது மனிதனால் ஆகாத காரியம் என்று நம்பி வந்தனர்."

தேவர்களைப் போல வானவீதியிலே நாமும் செல்ல முடியும் என்று நம்பிய மனிதர்களும் அக்காலத்தில் இருந்தனர். அவர்கள் யோக மார்க்கத்தால் - யோகசித்தியால் அக்காரியத்தைச் செய்யலாம் என்று எண்ணினர். யோகிகள், ஞானிகள் என்போர் தங்கள் தெய்வ சக்தியால் வானத்தின் வழியே சென்றதாகக் கதைகளில் காண்கிறோம். இக்கதைகள், மனிதர்களும் வானவர்களைப் போல - தேவர்களைப் போல ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லமுடியும் என்ற நம்பிக்கை பண்டை மக்களிடமும் இருந்தது என்பதற்கு உதாரணம்.

இன்று மனிதன் வானத்தில் பறப்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். வானவூர்திகள் - ஆகாய விமானங்கள் பறக்காத நாள் இல்லை; நாடுகள் இல்லை. வானத்தில் இயங்குவது தெய்வச் செயல் என்று நினைத்திருந்த கொள்கை இன்று மறைந்துவிட்டது. இதுபோலவே தெய்வச் செயல்கள் என்று எண்ணப்பட்ட பல செயல்கள் இன்று மனிதச் செயல்களாக மாறி வருகின்றன. இத்தகைய சக்தி படைத்த மனிதன் இவ்வுலகில் ஏன் துன்பமடைய வேண்டும்? வாழ்வை வெறுக்க வேண்டும்? துன்பம் அடைய வேண்டாம்; வாழ்வை வெறுக்கவும் வேண் டாம். எல்லா மனிதர்களும் இன்பத்துடன் வாழ முடியும். வாழ்வ தற்கான வழி உண்டு.

இந்த உண்மையைச் சங்ககாலப் புலவர்ஒருவர் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். உலகம் இன்பமாக வாழ்வதற்கு அவர் சொல்லும் வழியைக் காண்போம்.

"இவ்வுலகம் நிலையற்றது; அழிந்து விடக்கூடியது; ஆதலால் இவ்வுலக வாழ்வில் இன்பம் இல்லை என்று சொல்லுவது உண்மையன்று. இவ்வுலகம் உண்டு; இவ்வுலகிலே இன்பம் உண்டு; இவ்வுலகிலே வாழ்வு உண்டு. இது உண்மை. இதைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்."

இவ்வுலகில் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதரும், தந்நலமுடையவராய் இருந்தால்தான் இவ்வுலகில் இன்பம் இல்லையென்று சொல்லலாம்; தந்நலம் பிடித்தவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து வாழமாட்டார்கள்; ஒருவர்க்கொருவர் உதவி செய்து கொள்ள மாட்டார்கள்; ஒருவரிடம் மற்றொருவர் அன்புகாட்ட மாட்டார்கள். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வெறுப்பார்கள்;

தமக்குள் அடித்துக்கொள்ளுவார்கள்; ஒருவரை ஒருவர் அழிப்பதற்கே - ஒழிப்பதற்கே - கெடுப்பதற்கே சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இத்தகைய மிருகத்தன்மை படைத்தவர்கள் நிரம்பிய சமுதாயத்திலே எவரும் இன்பமாக அமைதியாக - மகிழ்ச்சியாக வாழ முடியாது என்பது உண்மை.

ஆனால் உலகம் இப்படியில்லை. உலகில் உள்ள எல்லா மனிதர்களும் தந்நல வெறி கொண்டவர்கள் அல்லர். மனிதப் பண்புள்ளவர்கள் ஏராளமாக இவ்வுலகில் இருக்கின்றனர். ஆகையால் இவ்வுலகில் இன்பம் உண்டு; வாழ்வுண்டு.

உலகத்தை இன்பமயமாக்கும் மனிதத்தன்மையுள்ளவர்கள் யார் தெரியுமா? அதையும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். மக்களுக்குக் கிடைக்காத உயர்ந்த இனிய உணவு, இந்திரர் - அதாவது தேவலோகத்தில் உள்ளவர்கள் உண்ணும் உணவாகி அமுதம் கிடைத்தால்கூட அதைத் தாம் மட்டும் உண்ணமாட்டார்கள். இது இனிய உணவு; கிடைத்தற்கரிய உயர்ந்த உணவு; ஆதலால் நாமே உண்டு மகிழ்வோம் என்று எண்ண மாட்டார்கள். பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்துத் தாமும் உண்பார்கள்.

யாரிடத்திலும் வெறுப்புக் காட்டமாட்டார்கள்; எல்லா மக்களிடமும் அன்பு காட்டுவார்கள். சும்மா சோம்பேறித் தனமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்; சுறுசுறுப்புடன் ஓயாமல் உழைத்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள்.

பிறர் - அறிஞர்கள் செய்வதற்கு அஞ்சுகின்ற கெட்ட காரியங்களைத் தாமும் செய்வதற்கு அஞ்சுவார்கள்; கெட்ட காரியங்களைச் செய்யவே மாட்டார்கள். ஆனால் அழியாத புகழ் உண்டாகக்கூடிய நல்ல காரியங்களை - சிறந்த செயல் களைச் செய்யப் பின்வாங்க மாட்டார்கள்; தமது உயிரைக் கொடுத்தாவது அக்காரியங்களைச் செய்து முடிப்பார்கள்.

பிறர் பழிக்கத்தக்க - வெறுக்கத்தக்க - பிறருக்குத் தீமை உண்டாக்கத்தக்க - பழிச் செயல்களைச் செய்வதற்கு முன்வரவே மாட்டார்கள். பழிச் செயலைச் செய்வதனால், இந்த உலகமே பரிசாகக் கிடைப்பதானாலும் செய்யவே மாட்டார்கள். சிறிதும் சோர்வடையமாட்டார்கள்; உள்ளத்தில் உறுதியுடன் இருப்பார்கள்.

இத்தகைய தன்மையுள்ள பெருமையுள்ளவர்கள் இவ்வுலகில் இருக்கின்றனர். அவர்கள் தம் நலத்தைக் கருதி உழைக்காத

வர்கள்; இவ்வுலக மக்களின் உயர்வுக்காகவே உழைப்பார்கள். இத்தகையோர் இவ்வுலகில் இருக்கின்றனர்; ஆதலால் இவ்வுல கிலே இன்பம் உண்டு; வாழ்வு உண்டு.

இதுவே அந்தப் பழம்புலவரின் பாட்டு. இப்பொருள மைந்த பாடல் கீழ்வருவது;

உண்டால் அம்ம! இவ்வுலகம்; இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதுஎனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே; முனிவுஇலர்;
துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்
புகழ்எனின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழிஎனின்
உலகுஉடன் பெறினும் கொள்ளலர்; அயர்வுஇலர்;
அன்ன மாட்சி அனையர் ஆகித்
தமக்குஎன முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்குஎன முயலுநர் உண்மை யானே. (புறநா. 182)

(இவ்வுலகம் உண்டு - இவ்வுலகில் இன்பம் உண்டு. முனிவு - வெறுப்பு. துஞ்சலும் - தூங்குதலும். அயர்வு - அறியாமை. நோன்தாள் - முயற்சி. அம்ம; ஆல்; அசைகள்.)

இது கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி என்னும் புலவர் பாட்டு. "கிடைத்ததைப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்து உண்ண வேண்டும்; சோம்பேறித்தனம் கூடாது; யாரையும் வெறுக்கக் கூடாது; அஞ்சத்தக்க பாவ காரியங்களைச் செய்யக் கூடாது; நல்ல செயல்களையே செய்ய வேண்டும். எவ்வளவு தான் லாபம் கிடைப்பதாயினும் பழிச்செயல்களைச் செய்யக் கூடாது; இத்தகைய மன உறுதி வேண்டும். தந்நலமின்றிப் பிறர் நன்மைக் காக உழைக்க வேண்டும்" என்பதே இப்பாடல் அறிவிக்கும் நீதி.

எல்லா மக்களும் இத்தகைய நீதியைப் பின்பற்றுவார் களானால், இவ்வுலகில் துன்பமேது? துக்கமேது? இவ்வுலகை யார்தான் வெறுப்பார்கள்?

பழங்காலத் தமிழர் கண்ட இந்த உண்மையைத்தான் வள்ளுவரும் வலியுறுத்தினார்.

பகுத்துண்டு பல்உயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை

என்பதே வள்ளுவர் வாய்மொழியாகும். "கிடைத்த உணவைப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்துப் பல உயிர்களையும் காப்பாற்றுதல்

வேண்டும்; இதுதான் அற நூலோர் தொகுத்துக் கூறிய அறங்களில் எல்லாம் தலைசிறந்த அறமாகும்." இதுவே வள்ளுவர் சொல்லியதன் பொருள்.

ஆகவே உலகம் பட்டினியின்றி வாழவேண்டும்; பட்டினியில்லாத உலகிலேதான் மக்கள் வாழ்வு இன்பமாக இருக்கும்; ஆகையால் பட்டினியற்ற உலகத்தைக் காண வேண்டும். இது பழம்புலவர்கள் காட்டும் சன்மார்க்கமாகும். இத்தகைய உலகில்தான் ஒழுக்கமும், நீதியும், அன்பும் நிலைத்து வாழும்.

★★★

5. செல்வரும் ஆலமரமும்

வறியவர்க்கு இவ்வுலகில் வாழ்வில்லை. செல்வம் உள்ளவர்களே சிந்தை மகிழ்ந்து சிறந்த இன்பத்தை நுகர்வார்கள். இது எந்தக் காலத்திலும் உள்ள இயற்கை உண்மை. ஆதலால் தான் அக்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் செல்வத்திற்கு மதிப்புக் கொடுத்தனர்.

ஒரு நாட்டை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். மக்கள் மகிழ்ந்து வாழ்வதற்கு வேண்டிய பண்டங்கள் எல்லாம் நிரம்பியிருக்கும் நாட்டில்தான் அமைதி நிலவும்; இன்பம் தழைக்கும்; மக்கள் மகிழ்ந்து வாழ்வதற்கு வேண்டிய கலைகள் எல்லாம் வளர்ந்திருக்கும்; மக்கள் மனப் பண்பும் உயர்ந்திருக்கும். அவர்கள் ஒழுக்கந் தவறாமல் வாழ்வர்; உலகுக்கு வழிகாட்டும் நன்மக்களாக நாள்தோறும் சிறந்து வாழ்வார்கள்.

வறுமை குடிகொண்டிருக்கும் நாட்டிலே அமைதியைக் காணமுடியாது; மக்களிடையிலே ஆனந்தம் தாண்டவம் ஆடாது; உயிரினும் சிறந்த ஒழுக்கத்தையும் உதறித் தள்ளு வார்கள். தங்கள் வாழ்க்கைப் பள்ளத்தை நிரப்பிக் கொள்ளு வதே மக்களுடைய குறிக்கோளாக இருக்கும். அதற்காக அவர்கள் எதையும் செய்யத் துணிவார்கள். பஞ்சப் பிணி மக்களை வாட்டுங் காலத்திலே இத்தகைய கொடும் நிகழ்ச்சி களை நாம் கண் கொண்டு பார்க்கலாம்.

பண்டோ, அல்லது இன்றோ தோன்றிய இதிகாச புராணங்கள் எவற்றை எடுத்துக் கொண்டாலும், அவற்றிலே நாட்டுச் சிறப்புக்களையும், நகரப் பெருமைகளையும் பற்றி நவில்வதைக் காண்கிறோம். நாட்டுச் சிறப்பும், நகரப் பெருமைகளும் புலவர்களுடைய கற்பனைத் திறத்திலே பிறந்த காட்சிகளாக இருக்கலாம். ஆயினும் அவற்றுள் ஓர் உண்மை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்த உண்மை, “வறுமையற்ற நாடு;

செல்வம் நிறைந்த நகரம்" என்பது தான். இப்படிப் புகழ்ந்து பாடியிருப்பது தான் அவ்வுண்மை.

"வறுமையற்ற நாட்டிலேதான் மக்கள் மனக்குறையில் லாமல் வாழ்வார்கள். செல்வம் நிரம்பிய நகரத்திலேதான் மக்கள் சிறுமைப்படாமல் வாழ்வதற்கு வழியுண்டு" என்ற உண்மைகளை உணர்த்துவதற்காகவே புலவர்கள், நாட்டு, நகரச் சிறப்புகளைப் புனைந்துரைத்தனர்.

இந்தப் பொதுக்கொள்கை ஒரு தனி மனிதனுக்கும் பொருந்தும். செல்வம் பெற்ற மனிதனே சிந்தையிலே கலக்க மின்றி அமைதியுடன் வாழமுடியும். இதை எண்ணித்தான் இடம், பொருள், ஏவல் என்ற மூன்றையும் முதற்செல்வமாகக் குறித்தனர். வாழ்வதற்கு வசதியுள்ள இடம், வேண்டியவற்றைப் பெறுவதற்குப் போதுமான செல்வம், உதவி செய்யும் உறவினர்கள் இவை மூன்றும் உடையவரே இன்பத்துடன் வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்றனர்.

செல்வம் பெற்றவர்கள், அவர்கள் மட்டும் அச் செல்வத்தைக் கொண்டு இன்பம் நுகர வேண்டும் என்று எவரும் சொல்லவில்லை. தந்நலத்துக்காக மட்டும் செல்வம் சேர்க்க வேண்டும் என்று ஒருவரும் உரைக்கவில்லை. தாம் வாழவும், தம்மை அண்டியிருப்போர் வாழவும், துன்புறுவோர் துயரைத் துடைக்கவுமே அரும்பொருளைச் சேர்க்க வேண்டும் என்பதே நீதி நூல்களின் கொள்கை.

செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்து அழகு பார்ப்பவனை அறிஞர்கள் வெறுத்தனர்; அவனை கஞ்சன், உலோபி, தந்நலக் காரன் என்றெல்லாம் பெயரிட்டு அழைத்தனர். பிறருக்கு உதவும் நோக்குடன் பொருள் ஈட்டும் பெருந் தன்மையுள்ளவனைப் பாராட்டினர். உபகாரி, கொடை வள்ளல், பேரறிவாளன், நல்லறிவாளன் என்றெல்லாம் புகழ்ந்தனர்.

ஊர்உணி நீர்நிறைந்து அற்றே உலகுஅவாம்
பேர் அறிவாளன் திரு

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. "பெரியோர்களால் பாராட்டப்படும் பெரிய அறிவுள்ளவனிடம் உள்ள செல்வம் அனைவர்க்கும் பயன்படும்; அது ஊராரால் தண்ணீர் எடுத்து உண்ணப்படும் குளத்திலே நீர் நிறைந்திருப்பது போன்றதாகும்" என்பது இக்குறளின் பொருள்.

ஒருவனுடைய செல்வம் பலர்க்கும் பயன்படவேண்டும் என்பதே வள்ளுவர் கருத்து. பலர்க்கும் உதவி செய்யும் செல்வர்களைத்தான் பண்டைத் தமிழர்கள் சிறந்த செல்வர்களாக நினைத்தனர்; போற்றினர்.

"அறிவுள்ளவர்களிடம் - இரவலரை வரவேற்று உதவி செய்யும் கருணையாளர்களிடம் - செல்வம் நிறைந்திருக்க வேண்டும். இவர்களிடம் உள்ள செல்வம், வறுமையுள்ளவர்களின் செல்வமாகும். இத்தகைய புரவலர்களிடம் உள்ள வறுமை இரவலர்களின் வறுமையே ஆகும்" என்ற உண்மையைப் புறநானூற்றுப் பாட்டு ஒன்று எடுத்துரைக்கின்றது. அப்பாடல் செல்வரை ஆலமரத்திற்கு ஒப்பாகவும், அவர்களிடம் செல்லும் இரவலரைப் பறவைக் கூட்டத்திற்கு ஒப்பாகவும் கூறியிருக்கின்றது. இத்தகைய உவமையமைந்த அரிய செய்யுளைக் கீழே காண்போம்:

கடவுள் ஆலத்துத் தடவுச்சினைப் பல்பழம்
நெருநல் உண்டனம் என்னாது, பின்னும்
செலவு ஆனாவே கலிகொள் புள்இனம்;
அனையர் வாழியோ இரவலர்; அவரைப்
புரவுஎதிர் கொள்ளும் பெரும்செய் ஆடவர்
உடைமை, ஆகும் அவர் உடைமை;
அவர்இன்மை, ஆகும் அவர் இன்மையே. (புறநா. 199)

"தெய்வம் வாழ்கின்ற ஆலமரத்தினது பெரிய கிளையிலே பழுத்த பல பழங்களையும், நேற்று தான் கொத்தித்தின்றோமென்று நினைத்து ஓசையிடுகின்ற பறவைக் கூட்டம், மீண்டும் அந்த மரத்தை அணுகாமல் இருப்பதில்லை. அத்தன்மையுள்ளவர்களே இரவலர்களும். அவர்களை ஆதரிக்க எதிர்கொண்டு அழைத்து மிகுந்த நன்மையைச் செய்வர் கொடை வள்ளல்கள். அத்தன்மையுள்ளவர்களின் உடைமை - செல்வம் - அவ்விரவலர்களின் செல்வமே யாகும். அவ்வுபகாரிகளின் வறுமை, அவ்விரவலர்களின் வறுமையே ஆகும்."

செல்வம் பெற்ற மக்கள் எப்படி, வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்துவதே இச் செய்யுள். இக்கால நிலைக்கு இச் செய்யுளின் கருத்து முரண்பட்டதாயிருக்கலாம்.

இக்காலத்திலே பிறரிடம் சென்று பிச்சை கேட்டுப் பொருள் வாங்கிப் பிழைப்பதை அறிவுள்ளோர் ஆதரிப்பதில்லை. பிச்சையானாலும் - யாசகமானாலும் - நன்கொடை

பெறுவதானாலும் - எல்லாம் ஏறத்தாழ ஒன்றே தான். உழைக்க வேண்டும்; ஊதியம் பெற வேண்டும்; வாழ வேண்டும்; ஊதியம் என்பது பற்றாக்குறையாக இல்லாமல் வாழ்க்கைக்குப் போது மானதாக இருக்க வேண்டும்; இதுவே இக்காலக் கொள்கை. இக்கொள்கைக்கு பண்டைக் கொள்கை முரண்பட்டது தான். ஆயினும் செல்வமுள்ளவர் கொடையாளியாக வாழ வேண்டும் என்னும் கொள்கை பண்டைக்காலச் சமுதாய அமைப்பிலே இன்றியமையாத ஒரு பண்பட்ட கொள்கையாக இருந்தது என்பதை மறுக்க முடியாது.

செல்வம் படைத்தவர்கள் சிலர்; வறியவர்கள் பலர். இந்தச் சமுதாய அமைப்பு நிலைத்திருந்த காலத்திலே ஈகையும், இரப்பும் நிலவியிருந்தன. இதனாலேயே மக்களுக்குள் சண்டை சச்சரவின்றி ஒழுக்கமும் நீதியும் நிலவியிருந்தன. ‘பிறருக்கு உதவி செய்வது மக்கள் கடமை; பிறருக்கு உதவி செய்யும் குணமே மக்கட் பண்பு’ என்னும் உண்மையும் உதவி செய்வோர்களின் மூலம் உலகிலே பரவி வந்தது. மிருகங்கள் பறவைகளை விட மனிதர்கள் உயர்ந்த பண்புள்ளவர்கள் என்பதை மெய்ப்பிக்க இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. ஆதலால்தான் ஈகைத் தன்மையை ஏற்றிப் போற்றினர்.

★★★

6. செல்வத்தின் பயன்

செல்வம் நிலையற்றது என்று எல்லோரும் பேசுகின்றனர். அது ஒருவரிடம் அசையாமல் நிலைத்திருக்கக் கூடியது அன்று; கை மாறிக் கொண்டுதான் இருக்கும். செல்வம் என்னும் சொல்லுக்கே ஓரிடத்தில் நிலைத்து வாழ்வதன்று என்பதுதான் பொருள். நாம் செல்வம்; அதாவது நாம் செல்வோம்; என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறதாம் அது.

இந்த மாதிரி செல்வத்தின் நிலையாமையைப் பற்றி எடுத்து ரைப்போர் பலர். நீதி நூல்கள் எல்லாம் இதைப் பற்றியே அறிவுறுத்துகின்றன.

படித்தவர்கள், படிக்காதவர்கள் அனைவரும் இந்த உண்மையைப் பற்றிப் பேசுவதற்குப் பின்வாங்குவதில்லை. “செல்வம் என்பது நாம் தேடுவதுதான், இன்றைக்கு இருக்கும்; நாளைக்குப் போய்விடும்; மறுநாள் வரும். ஆதலால் அதன் இழவுக்காக ஏக்கம் உறக் கூடாது” என்று இனிமையாக உரையாடுவோரும் உண்டு.,

செல்வம் நிலையற்றதென்று எவ்வளவுதான் வாய் வலிக்கப் பேசினாலும் அதன்மேல் ஆசை வைக்காதவர்கள் யாரும் இல்லை. செல்வம் இருந்தால்தான் இன்பமாக வாழ முடியும்; செல்வம் இருந்தால்தான் எண்ணிய செயல்களையெல்லாம் எளிதிலே நிறைவேற்ற முடியும்; செல்வமிருந்தால் தான் மற்ற மக்கள் மதிக்கும்படி மனிதர்களாக வாழ முடியும்; இந்த நிலை இப்பொழுதுள்ள சமுதாய அமைப்பில் ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்தக் காரணத்தால்தான் செல்வத்தைச் சேர்க்க முயலாதவர் கள் இல்லை; அதன்மேல் ஆசைப்படாதவர்கள் இல்லை.

மனிதனுடைய எண்ணங்கள் சூழ்நிலையைப் பொறுத்தே மாறுகின்றன. “உழைத்தால் போதும்: அவர்களுக்கு உணவுண்டு; அவர்கள் விரும்பும் காட்சிகளைக் காண வசதியுண்டு; பொழுது

போக்கப் போதுமான நேரம் உண்டு; உழைக்கமுடியாத வயதேறிய பருவத்திலும் பட்டினி கிடந்து சாவாமல் வாழ முடியும்; அவர்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகளுக்கும் இத்தகைய வசதியுண்டு" என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டால் யாரும் செல்வத்தைச் சேர்க்க ஆசைப்படமாட்டார்கள். மனித சமுதாயத்தில் இந்த நிலை இப்பொழுது இல்லை.

இப்பொழுது மட்டும் அன்று; ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே செல்வம் உள்ளவர்கள்தாம் சிறந்து வாழ முடியும் என்ற நிலை தோன்றிவிட்டது. ஆதலால் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வாழ்ந்த மக்களிலும் பலர் பேராசைக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தார்கள். செல்வத்தின் உண்மைத் தன்மையை உணராமல் தங்கள் நன்மைக்கு மட்டும் என்றே செல்வத்தைச் சேர்க்கத் தொடங்கினர். இவர்கள் மற்றவர்களைப் பற்றிச் சிறிதும் சிந்திப்பதில்லை; மற்றவர்கள் படும் துன்பத்தைக் கண்ணால் கண்டாலும் மனதிலே அதைப்பற்றி எண்ணுவதில்லை; வறுமையால் வருந்துகின் றவர்கள் தங்கள் துயரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டாலும் அச் சொற்களைக் காதிலே போட்டுக் கொள்வதில்லை. இப்படிப் பட்ட பேராசை பிடித்த செல்வர்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இருந்தனர்.

இவர்களைக் கண்ட அறிஞர்கள் மனம் வருந்தினர். "உலகில் உள்ள செல்வம் எல்லாம் பேராசை பிடித்த ஒரு சிலரிடம் சேர்ந்து விட்டால் அது மனித சமுதாயத்திற்குப் பெருந் தீமையை உண்டாக்கிவிடும்; மக்கள் அனைவரும் இல்லாமைக் கொடுமையால் இறந்துபடுவார்கள். இல்லாமை மனித சமுதாயத்தை ஆட்கொள்ளுமானால் மக்களின் கட்டுத் திட்டங்கள் குலைந்துவிடும்; ஒழுக்கக் கேடுகள் உருப்பெற்று உலவத் தொடங்கும்; பல மக்கள், மக்கள் பண்பையே மறந்துவிடுவார்கள்" என்ற உண்மையைச் சிந்தித்தார்கள் அந்த அறிஞர்கள்.

"செல்வம் ஓரிடத்தில் குவியாமல் இருக்க வேண்டும்; அது பலரிடமும் பரவவேண்டும்" என்பதே அந்த அறிஞர்களின் கொள்கை. ஆதலால் செல்வத்தின் பயன் ஈகை தான் என்று வற்புறுத்திக் கூறினர். "தான் பெற்ற செல்வத்தைப் பிறருக்கு உதவுகின்றவனே உத்தமன்; நல்லவன்; உயிர் இரக்கம் உள்ளவன்; மனிதருக்குள் மாணிக்கமானவன்; புகழுக்கு உரியவன்;

மனிதனாகப் பிறந்த பயனை அடைகிறவன்" என்றெல்லாம் அறிவுரை புகன்றனர்.

இதனால் செல்வமுள்ளவர்களிலே பலர் திருந்தினர்; பிறர் துயரங் கண்டபோது உதவினர்; பிறருக்கு உதவி செய்வதே தம் கடமையென்று கொண்டனர்; துன்புறுவோரை இன்புறச் செய்து, அதனால் தாமும் இன்புற்றனர். இத்தகைய இரக்கம் உள்ள செல்வர்களால்தான் பண்டைத் தமிழகத்திலே கலைகள் வளர்ந்தன. காவியங்கள் வளர்ந்தன; மக்களுக்குள் அன்பும், தொடர்பும், சமுதாய ஒற்றுமையும் பிறந்து வளர்ந்தன.

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் செல்வம் உள்ளவர்களுக்கு அறிவுரை கூறிய நீதிப்பாடல்கள் பலவுண்டு. அப் பாடல்களின் கருத்துக்கள் இன்றும் நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வன. அவை என்றும் அழியாத உண்மையை உரைப்பன. அப் பாடல்களிலே ஒரு பாடல்தான் கீழ்வருவது:

தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்,
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்,
உண்பது நாழி, உடுப்பவை இரண்டே,
பிறவும் எல்லாம் ஓர்ஒக் கும்மே;
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;
துய்ப்பேம் எனினே, நப்புத பலவே. (புறநா. 189)

இப் பாடல் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே என்று கூறிய நக்கீரனாரின் பாட்டு. தமிழரின் அருள்நெறியை விளக்கும் பாடல்களிலே இது ஒரு தலைசிறந்த பாட்டு.

"கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகை ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் பேரரசனாயினும் சரி, இரவும் பகலும் உறங்காமல் விலங்குகளை வேட்டையாடித் திரியும் கல்வி அறிவற்ற ஒருவனாயினும் சரி - இருவரும் உண்பது நாழி அரிசிச் சோறுதான்; உடுப்பவை இரண்டு தான்; இடையில் ஒன்று, தோளில் ஒன்று; ஆக இரண்டேதான்; மற்றவையும் அப்படித்தான். ஆதலால் செல்வத்தின் பயன், இல்லாதார்க்கு ஈவதாகும். இப்படியில்லாமல், நாம் மட்டும் அதை அனுபவிப்போம் என்று இருந்தால் அதனால் வரும் தவறுகள் பல உண்டு."

இதுதான் மேலே கண்ட செய்யுளின் பொருள். உணவு, உடை, உறக்கம், இன்பம், துன்பம், சாவு, வாழ்வு எல்லாம் அரசனுக்கும் உண்டு; ஆண்டிக்கும் உண்டு. இவற்றிலிருந்து யாரும் தப்புவதில்லை; ஆதலால் செல்வத்தைப் பெற்றால் அதை வறியோர்க்குக் கொடுத்து வாழ்தலே சிறந்தது என்ற நீதியை இப் பாடல் எடுத்துரைத்தது.

"நமக்கு மட்டுந் தான் செல்வம்" என்று சேர்த்து வைத்துக் கொள்வதால் பல ஆபத்துக்களும் உண்டு; அத்தகைய ஆபத்துக் களுக்கு ஆளாகாமல் செல்வம் பெற்ற போதே அதை நல்வழி யிலே பயன்படுத்து என்று எச்சரிக்கையும் செய்கிறது இச் செய்யுள். ஏறத்தாழ ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது இப் பாட்டு.

"செல்வம் செலவு செய்வதற்கே உரியது; வருந்துவோர்க்கு வழங்குவதற்கு உரியது. இவ்வாறு செய்யாவிட்டால் செல்வத்தால் பயன் இல்லை." இச் செய்தியைக் குறிப்பதே இப்பாடல்.

★★★

7. நயமொழியால் நன்மை

குற்றம் செய்வது மக்கள் இயற்கை அன்று. குற்றவாளி களில் பெரும்பாலோர் சூழ்நிலையைப் பொறுத்தே குற்றவாளி கள் ஆகின்றனர். சில சந்தர்ப்பங்கள் அவர்களைக் குற்றம் செய்யத் தூண்டுகின்றன. நேர்மையிலே நிலைத்த உறுதியுள்ள வர்கள் சூழ்நிலைச் சிறையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வார்கள். குற்றப் படுகுழியிலே தம்மைத் தள்ளும் சந்தர்ப்பப் பிடியிலி ருந்து விடுபடுவதற்கு மனஉறுதியும் ஆண்மையும் வேண்டும். இவை இல்லாதவர்களே குற்றங்களைப் புரிகின்றனர்.

பொய் சொல்வது குற்றம் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் பொய் சொல்லாதவர்கள் ஒருவருமே இல்லையென்று சொல்லிவிடலாம். சிறு காரியங்களில் கூடச் சிலர் பொய் சொல்லுகின்றனர். உண்மையைச் சொன்னால் தமது திறமையைக் குறைவாக நினைக்கிறார்கள்; தமது மதிப்புக்குப் பங்கம் உண்டாகும் என்று நினைத்துப் பொய் சொல்கின்றவர்கள் பலர்.

இதற்கு ஒரு உதாரணம்; நாம் இருபது ரூபாய்க்கு ஒரு பண்டம் வாங்கியிருப்போம். அந்தப் பண்டத்தை மற்றவர்கள் இருபது ரூபாய் மதிப்பிடுவார்களா? என்ற ஐயம் நம் மனத்தில் எழுகிறது. இந்த நிலையில் அப் பண்டத்தின் விலையென்ன வென்று நமக்குத் தெரிந்த நண்பர் ஒருவர் கேட்கிறார்.

நாம், உள்ள விலையைக் கூறாமல், ஐந்து ரூபாய் குறைத்துப் பதினைந்து ரூபாய்க்கு வாங்கியதாகக் கூறுவோம். உடனே அந்த நண்பர், "இதன் விலை இருபது ரூபாய் பெறும்; நீங்கள் மலிவாகத்தான் வாங்கியிருக்கிறீர்கள்" என்று சொல்லிவிட்டால் போதும்; நமக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்படும். பண்டம் வாங்குவதில் நாம் ஏமாறவில்லை; சாமர்த்தியமாகத்தான் வாங்கியிருக்கிறோம் என்ற மனநிறைவு உண்டாகும்.

அந்த நண்பர் நாம் வாங்கியதாகச் சொல்லிய பதினைந்து ரூபாய் சரியான விலைதான் என்று சொல்லிவிட்டால் போதும்; நம் மனத்துக்குள் சிறிது வருத்தந்தான் தோன்றும். ஐந்து ரூபாய் அதிகமாகக் கொடுத்து ஏமாந்து போனோமே என்று எண்ணாமலிருக்க முடியாது. ஆயினும் நாம் இருபது ரூபாய் கொடுத்த செய்தியை அவருக்குத் தெரியாமல் மறைத்து விட்டதில் சிறிது மகிழ்ச்சி; நமது ஏமாந்த தன்மை வெளிப் படாமல் போனதிலே ஒரு திருப்தி.

இத்தகைய சிறு குற்றங்களைப் பலர் செய்கின்றனர். பெருங் குற்றங்களைச் செய்வோர் சிலர் உண்டு. அவர்களை யெல்லாம், வேண்டும் என்றே குற்றம் செய்கின்றவர்கள்; தலைக்கனம் காரணமாகத் தவறு செய்கின்றனர்; என்று சொல்லி விட முடியாது. சோற்றுக்கு வழியில்லாதவன் திருட்டுத் தொழிலிலே இறங்குகின்றான். அவனுக்குத் தான் செய்யும் தொழில் மோசமானது என்பது தெரியும்; அகப்பட்டால் மானம் போகும் என்பதையும் அறிவான்; தான் மனித சமுதாயத்தில் மதிப்புள்ளவனாக வாழ முடியாது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். ஆயினும் திருடத் தொடங்குகின்றான். இதற்குக் காரணம் வறுமை தான்; பிழைப்பதற்கு வேறு வழியில்லாமைதான்.

பிறரை ஏமாற்றிப் பணம் பறிப்பது; கடன் என்று பணம் வாங்கிக் கொண்டு பிறகு அதைக் கொடுக்க முடியாமல் திண்டாடுவது; கடன் கொடுத்தவர் கேட்டால், ‘நீ கொடுக்கவும் இல்லை, நான் வாங்கவும் இல்லை’ என்று பேசுவது; கடன் கொடுத்தவர், வாங்கினவர் இருவருக்கும் பேச்சு வளர்ந்து, கைகலப்பு ஏற்பட்டு, அதன் மூலம் குத்து, வெட்டு, கொலை வரையிலும் போய்விடுவதும் உண்டு. இவையெல்லாம்கூட சூழ்நிலை காரணமாக ஏற்படுவதுதான்.

சூழ்நிலை காரணமாக ஏற்படும் குற்றங்களைத் திருத்துவது அவ்வளவு எளிதல்ல; குற்றங்கள் நிகழ்வதற்கேற்ற சூழ்நிலைகளே தோன்றக்கூடாது. அப்பொழுதுதான் அக் குற்றங்களும் பிறந்து வளராமல் இருக்கும். உலகத்தில் உள்ள இந்தச் சூழ்நிலையைச் சிறிது சிறிதாகத்தான் மாறும்படி செய்ய வேண்டும்.

குற்றம் செய்யவேண்டிய அவசியமே இல்லை; யாருக்கும் எந்தத் தீமையையும் செய்யாமல் மானமாக வாழ்க்கை நடத்த முடியும்; என்ற நிலையில் உள்ளவர்களும் குற்றம் செய்கின் றார்கள் என்றால் அது மன்னிக்க முடியாத குற்றம்தான். பேராசை,

சுயநலம், கடினசித்தம், அறியாமை இவை காரண மாகத்தான் அவர்கள் குற்றம் புரிகின்றனர்.

போதுமான வருமானம் இருக்கின்றது. நிலைத்த வருமான முள்ள வீடுகள், நிலங்கள், தோட்டங்கள் முதலான செல்வங் களும் இருக்கின்றன. இருந்தும், மேலும் மேலும் செல்வத்தைப் பெருக்க நினைக்கின்றோம். இப்படி நினைப்பதும், செய்வதும் தவறல்ல. தாராளமாக நினைக்கலாம்; செய்யலாம்.

ஆனால் இந்த ஆசை காரணமாகப் பிறரை ஏமாற்றிப் பொருள் பறித்தல்; பிறர் செல்வத்தை வஞ்சித்துக் கவர்தல்; தம்மை நம்பிச் செல்வத்தை ஒப்படைத்தவர்களுக்குப் பட்டை நாமம் சாத்திவிடுதல்; கள்ளச் சந்தையிலே கொள்ளையடித்தல் இவைபோன்ற காரியங்களிலே ஈடுபடுவோர் சிலர் உண்டு. இவர்கள் எல்லாம் மக்கள் சமுதாயத்திற்கே தீங்கிழைப்போராவர்.

பொது ஊழியர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள், அதிகாரிகள், அரசை நடத்தி வைப்பவர்கள் என்பவர்களிலே சிலர் தம் கடமையைக் கைவிட்டவர்களாயிருப்பதைக் காண்கின்றோம். இவர்களிலே சிலர் தமது அதிகார உரிமையை வரம்பு மீறிய வழியிலே பயன்படுத்துவதையும் பார்க்கின்றோம். பொதுமக்க ளிடம் பணம் பறிப்பதையும் பார்க்கின்றோம். இத்தகையவர்கள் அரசுக்குக் கேடு சூழ்பவர்கள்: பொது மக்களுக்குத் தீங்கு செய்பவர்கள். இவர்கள் பொதுமக்களால் வெறுக்கப் படுவார்கள். இத்தகைய சுயநலம் பிடித்த அதிகாரவர்க்கம் நிறைந்த அரசாங்கம் நிலைத்து வாழமுடியாது; விரைவில் அழிந்து விடும்.

அதிகாரவர்க்கமானாலும் சரி, பொதுமக்களாயினும் சரி - தம் கடமையை மறந்து தீமை செய்வார்களானால் கண்டிப்பாக அவர்களைத் திருத்தித்தான் ஆக வேண்டும்.

அதிகாரவர்க்கமாகட்டும், பொதுமக்களைச் சேர்ந்தவர் களாகட்டும்-அவர்கள் செய்த குற்றங்கள் மெய்ப்பிக்கப்பட்டால் ஒழிய அவர்களைத் தண்டிக்க முடியாது. இது என்றும் உள்ள நீதி. ஆதலால் சிலர் மிகத் திறமையுடன் மறைந்திருந்து குற்றம் புரிந்து கொண்டிருக்கலாம். அவர்களை நல்ல வார்த்தை களால்தான் திருத்தமுடியும்; பொதுவான அறிவுரைகளால் தான் மாற்றமுடியும். இது தான் பழந்தமிழர் கையாண்ட முறை. இந்த முறையை வலியுறுத்தும் பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றது.

பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!
கயல்முள் அன்ன நரைதுமுதிர் திரைகவுள்
பயன்இல் மூப்பின் பல்சான் றீரே!
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடும்திறல் ஒருவன்
பிணிக்கும் காலை இரங்குவிர் மாதோ!
நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்! அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது; அன்றியும்
நல்ஆற்றுப் படூஉம் நெறியும்ஆர் அதுவே. (புறநா. 195)

இது நரிவெரூஉத்தலையார் என்னும் புலவர் பாட்டு. வாழ்நாள் முழுவதும் நல்லவற்றைச் செய்யாமலே வயிற்றுப் பாட்டுக்கு உழைத்து வயது முதிர்ந்தவர்களைப் பார்த்துப் பாடிய பாடல் இது. வயது முதிர்ந்தவர்களுக்குத் திடுதிப்பென்று கோபம் வருவது இயற்கை. ஆகையால் அவர்கள் கோபப்படாத வகையில் வெகு நயமாகக் கூறுகிறார் புலவர்.

"பல சிறந்த நற்குணங்களை யுடையவர்களே! பல சிறந்த நற்குணங்களை யுடையவர்களே! கயல்மீனின் முள்ளைப் போன்ற நரைமயிரையுடைய முதிர்ந்தவர்களே! சுருங்கிய கன்னங்களை உடையவர்களே! பயனில்லாமல் கிழப்பருவம் அடைந்த பல சிறந்த குணங்களை உடையவர்களே! மழுவாகிய கூர்மையான ஆயுதத்தையுடைய வலிமை நிறைந்த காலன் உம்முடைய உயிரைக் கவரும் போது துன்புறுவீர்கள். 'நன்மை செய்திருந்தால் எமவாதனைக்கு ஆளாகாமல் இருக்கலாமே' என்று அப்பொழுது நினைப்பீர்கள். ஆதலால் இப்பொழுது உங்களால் நன்மை செய்யமுடியாவிட்டாலும் குற்றமில்லை; தீமை செய்யாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள் போதும்; இதுதான் எல்லாரும் மகிழ்ச்சியடையக்கூடிய செயலாகும். அன்றியும் நல்லற வழியிலே செல்லும் வழியும் அதுதான்."

இதுவே மேலேகாட்டிய செய்யுளின் பொருள். "நல்லது செய்யமுடியாவிட்டாலும் பாதகம் இல்லை; அல்லது - அதாவது தீமை செய்யாமல் இருந்தால் போதும்; தீமை செய்யாதவர்கள் எமனுக்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை. தீமை செய்யாமை ஒன்றே நல்லறமாகும்" என்ற கருத்தை இப்பாடல் வலியுறுத்திற்று.

"பயனின்றி வயதேறியவர்களே!" என்று மட்டும் கிழவர் களைப் பார்த்துக் கூறினால் கண்டிப்பாக அவர்கள் சண்டைக்குத் தான் வருவார்கள். நாம் என்ன சொன்னாலும் காதில் ஏற்றுக்

கொள்ள மாட்டார்கள். ஆதலால் அவர்களை, "ஐயா, பெரியவர்களே! உத்தம குணம் நிறைந்த பெரியவர்களே!" என்று முதலில் புகழ்ந்துவிட்டால் போதும்; பிறகு நம் வழிக்கு வந்துவிடுவார்கள். இந்த மனப்பாங்கை உணர்ந்து கூறிய இப்பாடல் சிறந்ததொரு பாடலாகும்.

மறைந்திருந்து குற்றம் புரிகிறவர்கள் இப் பாடலைப் படித்தால் அவர்கள் உள்ளமே அவர்களை உதைத்துத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நயமான வார்த்தைகளால் குழந்தைகளையும் திருத்த முடியும்; வயது முதிர்ந்தவர்களையும் திருத்த முடியும். கண்டிப்பை விட - கடுஞ் சொல்லை விட - நயமான சொல் நல்ல பலனைத் தரும். இதுவே உண்மை. இந்த உண்மையைப் பின்பற்றியே இப் பாடலின் போக்கு காணப்படுகின்றது.

★★★

8. இரக்கத்தால் இன்பம்

இல்லாமையால் வருந்துவோர் ஒருபுறம்; செல்வத்தால் சிறந்து வாழ்வோர் ஒருபுறம். இல்லாதவர்கள் எண்ணற்றவர்கள்; செல்வமுள்ளவர்களை எண்ணிக்கையிலே அடக்கிவிடலாம். மக்களிடம் நாகரிகம் பிறந்த காலத்திலிருந்து இந்த இரு பிரிவும் இருந்துதான் வருகின்றது.

இந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்கான முயற்சி நீண்ட காலமாக நடந்து வருகின்றது. "எல்லோரும் எல்லாச் செல்வமும் எய்திவிட்டால்" இவ்வுலகமே இன்பமாகத் திகழும் என்பது முன்னோர் கண்ட உண்மை.

இந்த உண்மை ஒருபுறம் இருக்க, செல்வம் நிறைந்தவர் களில் சிலர் எளியவர்களிடம் இரக்கங்காட்டி வாழ்ந்தனர். எளியவர்களுக்கு உதவி செய்து அவர்கள் துன்பத்தைத் துடைப்பதே தங்கள் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள் பலர் உண்டு. இவர்களைத் தான் வள்ளல்கள், அறிஞர்கள், சான்றோர்கள், பெரியோர்கள் என்று மக்கள் பாராட்டினர்.

பிறர் துன்பத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாத செல்வர்களும் இருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் இன்பமே பெரிதெனக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள். உலக சமுதாயத்தின் அமைப்பைப் பற்றி எண்ணாதவர்கள், கூட்டுறவினால்தான் மனித சமூகம் நாகரீகம் அடைந்தது என்பதை அறியாதவர்கள்.

இப்படிப்பட்டவர் களுக்கு உண்மைகளை விளக்கிக் காட்டுவதற்கே கலைகளும், காவியங்களும், கவிதைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வாழ்க்கை யிலே எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறும் அறநூல்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இவற்றை அறியாமல் இறுமாந்து வாழ்ந்தவர்களுக்கும் புலவர்கள் அவ்வப்போது அறிவுரைகளைப் புகட்டி வந்தனர். அவர்களுக்கு உலக நிலைமையை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் எடுத்துக்காட்டி வந்தனர்.

ஏழைகளும் வாழவேண்டும்; வாழ்க்கையின்பங்களைப் பெற வேண்டும்; செல்வம் படைத்தோரும் வீணாக அழியாமல் சிறந்து விளங்கவேண்டும் என்று நினைத்த அறிஞர்கள் - புலவர்கள் சும்மாவிருக்கவில்லை. ஏழைகளுக்கும் செல்வர்களுக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்த என்னென்ன செய்வேண்டுமோ அவற்றைச் செய்து வந்தனர்.

எல்லோரும் ஒன்றென்னும் காலம் வருமுன் கையைக் கட்டிக் கொண்டு சும்மாவிருந்தால் என்ன செய்வது? ஏதேனும் செய்து தானே தீரவேண்டும்? செல்வம் படைத்தவர்கள், உணவில்லாமல் உயிர் விடும் ஏழைகளுக்கு உதவி செய்யத்தான் வேண்டும். இத்தகைய உதவியும் ஒத்தாசையும் புரியும் இரக்க மனம் செல்வர்களுக்கு உண்டாக வேண்டும்.

துன்புறுவோர்பால் இரக்கங் காட்டும் சிந்தையை மக்களிடம் எழுப்ப வேண்டியது அறிஞர் கடமை - புலவர் கடமை - என்று கருதி வந்தனர் தமிழர். இந்த உண்மையை விளக்கும் தமிழ்ப் பாடல்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றைக் காண்போம்.

சோழன் நலங்கிள்ளி என்பவன் ஒரு சோழ மன்னவன். அவன் செல்வத்திலே சிறந்தவன். ஆனால் கொடை வள்ளல் அல்லன். பசியினால் வருந்துவோர் துன்பத்தைக் கவனிக்காமல் வாழ்ந்து வந்தான்; தானும் தன் சுற்றமும் மட்டும் இன்பத்திலே வாழ்ந்தால் போதும் என்று எண்ணியிருந்தான்.

இவனுடைய நிலையைக் கண்டார் உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்ற புலவர். சோழர் குலத்திலே ஒரு மன்னன் தன் குடிப் பெருமைக்குக் கேடு வரும் நெறியிலே வாழ்வது தவறு என்று கருதினார்; அவனுடைய கஞ்சத்தனத்தை விரட்டி அவனை இளகிய நெஞ்சமுள்ள இனியவன் ஆக்க எண்ணினார்.

அவர் அவ்வரசனை நெருங்கி உலக நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லி உண்மையான அருள்நெறி இன்னதென்று அறிவித் தார். இதைப் புறநானூற்றின் 27-வது செய்யுளால் காணுகின் றோம். இதோ அந்தப் பாடல்.

சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த ஒண்கேள்
நூற்றுஇதழ் அலரின் நிரைகண் டன்ன,
வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து
வீற்றிருந் தோரை எண்ணும் காலை
உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே;
மரையிலை போல மாய்ந்திசினோர் பலரே;
புலவர் பாடும் புகழுடையோர், விசும்பின்
வலவன் ஏவா வான ஊர்தி
எய்துப என்ப, தம் செய்வினை முடித்துஎனக்
கேட்பல் எந்தை சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி
தேய்தல் உண்மையும், பெருகல் உண்மையும்,
மாய்தல் உண்மையும், பிறத்தல் உண்மையும்
அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்
திங்கள் புத்தேள் திரிதரும் உலகத்து,
வல்லார் ஆயினும், வல்லுநர் ஆயினும்,
வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி,
அருள வல்லை ஆகுமதி! இருள்இலர்
கொடாமை வல்லர் ஆகுக;
கெடாத துப்பின்நின் பகைஎதிர்ந் தோரே. (புறநா. 27)

(ஒண்கேழ் - ஒளி. நிரை - வரிசை. விழுத்திணை - சிறந்த குடி. உரை - புகழ். மரை - தாமரை. வலவன் - சாரதி)

"சேற்றிலே பிறந்து வளர்ந்துவந்திருக்கும் தாமரையில், ஒளிபொருந்திய நூற்றுக்கணக்கான இதழ்கள் ஒரே மாதிரியாகக் காணப்படுகின்றன. அதுபோல, ஏற்றத் தாழ்வில்லாத சிறந்த குடியிலே பிறந்து வாழ்ந்தவர்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவர்களிலே புகழும் பாட்டும் பெற்றவர்கள் சிலர் தாம்.. தாமரையிலைபோல பாட்டும், புகழும் இன்றி மாண்ட வர்கள் பலர்."

"புலவர்களின் பாடல் பெற்ற புகழுடையவர்கள் தாம் செய்யும் கடமைகளைக் குறைவறச் செய்து முடிப்பர். அதன் பயனாக வானத்திலே ஓட்டுவோன் இல்லாத வானஊர்தியிலே ஊர்ந்து இன்புறும் பெரும்பொருளைப் பெற்று இன்புறுவர். எந்தையே! சேட்சென்னியே! நலங்கிள்ளியே!" இவ்வாறு அறிஞர்கள் கூறக்கேட்டிருக்கிறேன்.

"இவ்வுலகிலே சந்திரன் ஒரு உண்மையை விளக்கிக் காட்டிக்கொண்டே திரிகின்றது. செல்வம் தேய்ந்து போவது

உண்டு; பெருகுவது உண்டு; அடியோடு அழிவதும் உண்டு; மீண்டும் பிறப்பதும் உண்டு; என்ற உண்மையைச் சந்திரன் தன் செய்கையால் வெளிப்படுத்துகின்றது. கற்றறியாதவரையும் 'உண்மையைக் காணுங்கள்' என்று கூறுவது போலக் காட்டுகின்றது."

"ஆதலால் இவ்வுலகிலே ஒன்றைச் செய்வதற்கு வல்லவ ராயினும் சரி; வல்லமை அற்றவராயினும் சரி; வறுமையால் வருந்திவந்தோர் யாராயினும் சரி; அவர்கள் துன்பத்தைக் கண்டு இரங்கு. அவர்களுடைய வயிற்றுப் பசியைப் பார்! அவர்களிடம் இரக்கம் காட்டி, அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் தன்மையுள்ளவன் ஆகுக. இத்தகைய செல்வத்தையும் நீ என்றும் அழியாது அடைந்திருப்பாயாக.

அழியாத வலிமையுள்ள உன்னைப் பகைத்து எதிரியாக இருப்பவர்கள் வறுமையுள்ளவர்களுக்குக் கொடாத தன்மையை உள்ளவர்கள் ஆகுக! அத்தகைய கல்நெஞ்சமும், செல்வமற்ற சீர்கேடும் அவர்கள் அடைவார் களாக!"

இதுவே இப்பாடலின் பொருளாகும். இது தமிழர் அருள்நெறியை விளக்கும் பாடல்களிலே ஒன்றாகும்.

உயர்ந்த புகழ் பெற்ற குடிப்பிறப்பினால் மட்டும் ஒருவனுக்குப் பெருமையுண்டாகிவிடாது. அவன் புகழுக்குரிய செயல்களைப் புரியவேண்டும்; அறிஞர்களால் பாராட்டப்பட வேண்டும். அவனே சிறந்தவன். தீமைகளை நீக்கி, நன்மைகளைச் செய்பவனே புலவர்களால் புகழ்ந்து பாடப்படுவான்.

பண்டைக் காலப் புலவர்கள் இத்தகையவர்களையே போற்றிப் பாடுவார் கள். இந்த உண்மையை, "வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து வீற்றிருந்தோரை எண்ணுங்காலை உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே" என்ற மூன்றடிகளும் விளக்கிக் காட்டின.

சந்திரனுடைய இயற்கைத் தன்மையை வைத்து ஒரு உண்மையை விளக்கி உரைத்தது இச்செய்யுள். சந்திரன் தேய்கின்றது; வளர்கின்றது; சிலகாலம் நாம் பார்க்க முடியாமல் மறைந்து விடுகின்றது; பின்னர் புறப்படுகின்றது. இந்த நிகழ்ச்சி யைச் செல்வத்தின் இயல்போடு இணைத்துக் காட்டியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கின்றது.

“தேய்தல் உண்மையும், பெருகல் உண்மையும் மாய்தல் உண்மையும், பிறத்தல் உண்மையும், அறியாதோரையும் அறியக் காட்டித் திங்கள் புத்தேள் திரிதரும்” என்ற வரிகள் எவ்வளவு எளிய சொற்கள் கொண்டவை! எவ்வளவு இனிய தொடர்கள்! என்பதைப் படிப்போர் - சுவைப்போர் - அறிவர்.

இவ்வடிகளின் கருத்து, “செல்வம் நிலையற்றது” என்பதைக் குறிப்பதுதான். கண்ணாலே கண்டுணரும் இந்த உவமை நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் உவமையாகும்.

“புகழுடன் வாழ்க! செல்வம் இருக்கும்போதே நல்லறம் புரிக!” என்பதுதான் தமிழர் அருள்நெறி. இதனையே இச்செய்யுள் விரிவாக விளக்கிக் காட்டிற்று.

★★★

9. புகழ் கெடுக்கும் புன்மை

"அவர் மிகவும் கண்டிப்பானவர்: உண்மையானவர்: வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்றுதான் பேசுவார்: அவர் நம்மைப் பலமுறை அலையவைக்க மாட்டார்: முடியும் அல்லது முடியாது என்று ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிடுவார்" என்று சில மனிதர்களைப் பற்றி பேசுகின்றோம். இத்தகைய குணமுள்ள சிலர் இருக்கின்றனர். இவர்களை யாரும் குறை சொல்ல மாட்டார்கள். இவர்களை அனைவரும் சிறந்த மனிதர்கள் என்றுதான் எண்ணுவார்கள்; கொண்டாடுவார்கள்.

மக்கள் பின்பற்றவேண்டிய சிறந்த குணங்களிலே இது ஒன்றாகும்; தலைசிறந்த குணமும் ஆகும். அதிலும், செல்வாக் குடன் இருக்கும் மக்களுக்கு - அதிகாரத்திலிருக்கும் மக்களுக்கு - இம்மாதிரியான தன்மை மிகவும் இன்றியமையாதது.

தன்னிடத்தில் ஒரு காரியத்தை நாடி வருகின்றவரை வீணாகக் காக்க வைக்கக்கூடாது; பல தடவை வந்து அலையும் படி செய்யவும் கூடாது. தன்னால் செய்யக்கூடிய காரியமானால்- உதவியானால் - உடனே செய்து அனுப்பி விடவேண்டும்.

செய்ய முடியாத காரியமானால், "ஐயா! என்னால் அக்காரியம் செய்ய முடியாது; வீணாக என்னை நீங்கள் நம்புவதில் பயனில்லை; என்னைத் தேடி அலைவதும் வீண் முயற்சிதான்; வேறு யாரை யாவது கொண்டு உங்கள் ஆவலை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்" என்று கூறிவிடுவதுதான் உயர்ந்த குணமாகும்.

முடிந்ததை முடியும் என்று சொல்லிச் செய்வதும் முடியாததை முடியாது என்று சொல்லிவிடுவதும் உயர்ந்த குணம் என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்களுக்கு நண்பர்கள்தான் பெருகுவார்களே யன்றிப் பகைவர்கள் பெருகமாட்டார்கள்.

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் இத்தகைய குணத்தைப் பாராட்டியிருக்கும் பாடல்கள் பல. புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் இத்தகைய குணத்தைப்பற்றி மிகவும் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்றது.

இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் ஒரு பாண்டிய மன்னன். ஆவூர் மூலங்கிழார் என்பவர் ஒரு புலவர். அவர் அப் பாண்டிய மன்னனிடம் பரிசில் பெறவேண்டிச் சென்றார். மன்னவன் புலவர் வந்திருக்கும் செய்தியை அறிந்தான்.

அறிந்தும் அவன் உடனே அவருக்குப் பரிசில் கொடுத்து அனுப்பவில்லை; காலந் தாழ்த்திக்கொண்டே வந்தான். அதைக் கண்ட புலவர் அந்த மன்னவனுக்கு அறிவுரை கூறவேண்டும் என்று கருதினார்; அவனுடைய இந்த கெட்ட குணத்தைப் போக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். அந்த அரசனைப் பார்த்து ஆவூர் மூலங் கிழார் கூறியதாவது;

"மன்னவனே! தம்மால் கொடுக்கமுடிந்த பொருளை முடியும் என்று சொல்லிக் கொடுப்பது; தம்மால் கொடுக்க முடி யாத பொருளை முடியாது என்று மறுத்து விடுவது. - இந்த இரண்டும் நல்ல குணந்தான்; உதவி செய்யும் தன்மையோடு கூடிய நட்பின் தன்மைதான்."

"தன்னால் முடியாததை முடியுமென்று சொல்லுதல், தன்னால் செய்யமுடிந்ததைச் செய்யமுடியாது என்று மறுத்தல் - இந்த இரண்டு செயலும் தீய குணங்கள்; தன்னிடம் உதவிதேட விரைந்துவந்த இரவலர்களைத் துன்புறுத்துவதாகும். அதுமட்டுமன்று; ஈவோரின் புகழ் தேய்ந்து போவதற்கான வழியுமாகும்."

"நீ என்னிடம் இத்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டனை எம் குடியிலே பிறந்தவர்கள், இதற்கு முன் இத்தகைய குணமுள்ளவர் களைக் கண்டதில்லை. நாம் மட்டும் இன்று புதிதாக இத்தகைய குணமுள்ள உன்னைப் பார்த்தோம்."

"நீ செய்த தவறால் உனக்கு யாதொரு குற்றமும் நேரா திருக்கவேண்டும்; உன் புதல்வர்கள் நோயின்றி வாழவேண்டும்; எனது வேண்டுகோளும் விருப்பமும் இதுவாகும்."

"வெயில் என்று வெறுக்காமல், பனியென்று சோம்பியி ராமல் கல்லாற் செய்யப்பட்டது போன்ற உடம்பையுடைய நான் போகின்றேன்."

"காற்றை மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஏழ்மை நிறைந்த என் இல்லத்திலே, நாணம் என்ற அணிகலனைத் தவிர வேறு அணிகலனே இல்லாத கற்பு நிறைந்த என் மனைவியை நினைந்து நான் செல்லுகின்றேன். நீ நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ்வாயாக."

இவ்வாறு பாண்டியனைப் பார்த்துக் கூறிச் சென்றார் புலவர். இந்த நிகழ்ச்சியைப் புறநானூற்றின் 196-வது பாடல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அது ஆவூர் மூலங்கிழார் பாட்டு. அப் பாட்டும், அதன் பொருளும் கீழ்வருவன:

ஒல்லுவது ஒல்லும் என்றலும், யாவர்க்கும்
ஒல்லாது இல் என மறுத்தலும், இரண்டும்
ஆள்வினை மருங்கின் கேண்மைப் பாலே;
ஒல்லாது ஒல்லும் என்றலும், ஒல்லுவது
இல்என மறுத்தலும் இரண்டும் வல்லே
இரப்போர் வாட்டல், அன்றியும், புரப்போர்
புகழ்குறை படூஉம் வாயில்; அத்தை,
அனைத்து ஆகியர்; இனி இதுவே, எனைத்தும்,
சேய்த்துக் காணாது கண்டனம்; அதனால்
நோயிலர் ஆக நின் புதல்வர்; யானும்
வெயில்என முனியேன், பனியென மடியேன்;
கல்குயின் றன்ன, என் நல்கூர் வளி மறை
நாண் அல்லது இல்லாக் கற்பின் வாள்நுதல்
மெல்இயல் குறுமகள் உள்ளிச்
செல்லல், அத்தை; சிறக்கநின் நாளே.

(ஒல்லுவது - தம்மால் கொடுக்க முடிந்த பொருளை. ஒல்லாது - தம்மால் கொடுக்க முடியாததை. ஆள்வி மருங்கின் - உதவி செய்யும் தன்மையோடு சேர்ந்த. புகழ் குறைபடும் வாயில் - புகழ் குறைந்துபோகும் வழியும் ஆகும். அனைத்து ஆகியர் - நீ அத்தகைய குணமுடையவன் ஆயினை.

எனைத்தும் - எவ்வளவும். கண்டனம் - இப்பொழுது புதிதாக உன்னிடம் கண்டோம். நோய் இலர் ஆக நின் புதல்வர் - நோயின்றி வாழ்க நின்புதல்வர். மடியேன் - சோம்பியிருக்க மாட்டேன். கல்குயின்று அன்ன - கல்லாற் செய்யப்பட்டது போன்ற உடம்பையுடைய நான்.

நாண் அல்லது இல்லா - நாணம் என்ற அணிகலனைத் தவிர வேறு அணிகலன் இல்லாத. குறுமகள் உள்ளி - என் மனைவியை நினைந்து. சிறக்க நின் நாள் - வளர்க உன் வாழ்நாள்.)

பாண்டியன் கொடுக்கும் வல்லமையுள்ளவன்; இருந்தும் காலந்தாழ்த்திருந்தான். அவன் காலந்தாழ்த்தமை கொடாமைக் குத்தான் அறிகுறியாகும். ஆதலால் தன்னால் முடிந்ததை முடியாது என்று கூறுவது போலவே அவன் நடந்து கொண் டான். இது அறநெறிக்கு முரணானது.

அற நெறிக்கு முரணாகப் பாண்டியன் நடந்து கொண்டாலும் அவனுக்கோ, அவன் குடும்பத்துக்கோ எத்தகைய தீமையும் நேரக்கூடாது என்பது புலவர் கருத்து. ஆதலால் அவன் பிள்ளைகளையும், அவனையும் புலவர் வாழ்த்திச் சென்றார். இது தமிழரின் அருள்நெறியை உணர்த்துவதாகும்.

★★★

10. செய்ந்நன்றி அறம்

செய்ந்நன்றி அறிதல்: பிறர் செய்த நன்றியை மறவாமலிருத்தல். "பிறர் நமக்கொரு நன்மை செய்தால் அதை நாம் மறவா மல் மனத்திலே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் நாமும் அவர்க்கு நன்மை செய்வோம். ஆதலால்தான் செய்த நன்றியை மறக்கக் கூடாது." செய்நன்றியறிதலுக்கு இவ்வாறுதான் பலர் பொருள் உரைப்பர். ஆனால் செய்ந்நன்றி அறிதலிலே அடங்கியிருக்கும் சிறந்த உண்மைப் பொருள் வேறாகும். வேறாயினும் இப் பொருளுக்குத் தொடர்புள்ளதுதான். நமக்கு நன்மை செய்தவருக்குத்தான் நாம் நன்மை செய்யவேண்டுமென்றால் அதிலே சுயநலந்தான் பொதிந்து கிடக்கின்றது.

நன்மையோ, உதவியோ புரிகின்றவர் கள்கூட, 'இவர் நமக்குப் பின்பு உதவி செய்யக்கூடியவர்தாமா' என்று எண்ணித்தான் உதவி செய்வார்கள். இவ்வாறு செய்யும் உதவி உன்னதமான உதவியாக இல்லாமல் வாணிகமாக மாறிவிடக் கூடும். மக்கள் கடமையே உதவி செய்வதுதான். துன்புறுவோ ரைக் கண்டால் உள்ளம் இளகவேண்டும்; உடனே அவர்கள் துன்பம் தவிரும்படி உதவவேண்டும். இது மக்கள் கடமை. இரக்கமற்ற தன்மை மனிதப் பண்பே அன்று. இரக்கங் காட்டுதல்தான் மக்கட் பண்பின் ஊற்றுக்கேணி யாகும். இந்த மக்கட் பண்பு நம்மிடம் நிலைத்திருக்கவேண்டு மானால் நாம் பிறர் செய்த நன்றியை மறத்தல் கூடாது. மறவாமலிருந்தால்தான், நாம் துன்புறும்போது நமக்குப் பிறர் நன்மை செய்ததுபோல, பிறர் துன்புறும்போது அவர்க்கு நாம் நன்மை புரியவேண்டும்; நன்மைபுரிவது நமது கடமை என்ற எண்ணம் நமது உள்ளத்திலே பிறக்கும்.

பிறர்க்கு நன்மை புரிவதே ஒவ்வொரு மனிதனுடைய கடமையுமாகும் என்பதை வலியுறுத்தவே செய்ந்நன்றியறிதல் என்பதைச் சிறந்த பண்பாடாகப் பண்டைத் தமிழர்கள்

போற்றினார்கள். இதைப்பற்றித் திருவள்ளுவர் மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறுகின்றார்.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு

என்பது திருக்குறள். "எந்த நன்றியை மறந்தவர்க்கும், அந்த நன்றியை மறந்த பாவத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழியுண்டு. ஆனால் பிறர் செய்த நன்றியை மறந்தவனுக்கு அப் பாவத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழியேயில்லை" என்பதுதான் இக்குறளின் பொருள். மக்களிடையிலே இந்த அறம் நிலவாவிட்டால் நாம் சிறப்பாகப் புகழ்ந்து பேசும் மனிதப் பண்பு என்பதே போய்விடும். பண்டைக்கால முதல் இச்சிறந்த குணம் மக்களிடம் குடிகொண்டிருப்பதால்தான் மக்களிடையே அன்பு நிலைத்திருக்கின்றது; கூட்டுறவு நிலைத்திருக்கின்றது; நாகரிகம் வளர்ந்து வருகின்றது.

திருவள்ளுவர் இதைப்பற்றி மேலும் கூறும்போது "நன்மையை மட்டும் எப்பொழுதும் மறந்துவிடுதல் கூடாது; அப்படி மறந்துவிடுதல் நன்றாகாது; பிறர் தீமை செய்தால் அதை உடனே மறந்துவிட வேண்டும்" என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்துடையதுதான்,

நன்றி மறப்பது நன்றன்று; நன்றல்லது
அன்றே மறப்பது நன்று

என்னும் குறள். ஒருவர் செய்த நன்றியை மறக்காமலிருந்தால் நமக்கும் நன்றி செய்யத்தான் தோன்றும். நினைப்பே செயலுக்கு வழிகாட்டுவது. எண்ணமே வினைசெய்யத் தூண்டுவது. உள்ளத்திலே உயர்ந்த மாசற்ற நினைப்புள்ளவர்கள் தாம் உயர்ந்த செயல்களிலே ஈடுபடுவார்கள்.

பிறர் செய்த தீமைகளையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் உள்ளத்திலே நல்ல எண்ணங்கள் குடியேற இடமேயில்லை. அவர்கள் உள்ளத்திலே, 'நமக்குத் தீமை செய்தவர்களுக்கு நாம் என்ன தீமை செய்யலாம்? எப்படிச் செய்யலாம்? எப்பொழுது செய்யலாம்?' என்ற எண்ணங்களே உலவிக் கொண்டிருக்கும். சமயம் வந்த போது தமக்குத் தீமை செய்தவர்களுக்குத் தீமையைத் தான் செய்வார்கள். அவர்களும் எதிர்த்துத் தீமை செய்வார்கள். இப்படி இரு திறத்தாரிடையும் பகைமையும் தீமையும் வளர்ந்துகொண்டேதான் வரும். ஆதலால் தான் பிறர் செய்த தீமையை உள்ளத்திலே வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது; அப்பொழுதே மறந்துவிடவேண்டும் என்று கூறினார் வள்ளுவர்.

செய்ந்நன்றி அறிதல் என்னும் இச் சிறந்த அறம் தமிழர்களின் சமுதாயத்திலே வழிவழியாக வளர்ந்து வந்த பண்பாகும். இந்த உண்மையை ஒரு புறநானூற்றுப் பாட்டும் வலியுறுத்துகின்றது.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்பவன் ஒரு சிறந்த மன்னவன்; புலவர்களால் பாராட்டப்பட்டவன். அவனைப் பற்றிப் பாடிய ஆலத்தூர் கிழார் என்னும் புலவர் செய்ந்நன்றி அறிதலின் சிறப்பை வலியுறுத்தி இருக்கின்றார்.

ஆன்முலை அறுத்த அறன்இல் லோர்க்கும்,
மாண்இழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்,
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்,
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உளஎன,
நிலம்புடை பெயர்வது ஆயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்என
அறம் பாடிற்றே ஆயிழை கணவ. (புறநா. 34)

(மாண் இழை மகளிர் - சிறந்த நகைகளை யணிந்த மகளிரின். பார்ப்பார் தப்பிய - பார்ப்பாருக்குத் துன்பம் செய்த. வழுவாய் மருங்கில் - தவறு செய்யும் இடத்து அதைத் திருத் தக் கூடிய. கழுவாயும் உள - பிராயச்சித்தமும் உண்டு. நிலம் புடை பெயர்வது ஆயினும் - இந்த உலகமே தலைகீழாக மாறுவது ஆயினும். உய்தி இல் - அக் கொடுமையிலிருந்து தப்பிக்கும் வழியில்லை. அறம் பாடிற்றே - அறநூல்கள் கூறின.)

செய்ந்நன்றி மறத்தலின் தீமையை இச்செய்யுள் விளக்க மாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

"பசுவின் மடியை அறுப்பவர்கள் அறமற்றவர்கள்; மனித சமுதாயத்திற்கே மறம் புரிகின்றவர்கள். இரக்கமற்ற கடுஞ்சித்த முள்ளவர்கள்தான் பசுவின் மடியை அறுப்பார்கள். பால் கொடுக்கும் பசுவின் மடியை அறுப்பதனால் பசுவுக்கும் ஆபத்து; அந்தப் பசுவின் பாலை உண்டு வாழும் மக்களுக்கும் பாதகம் செய்வதாகும். ஆதலால் இக்கொடுஞ் செயலைச் செய்கின் றவர்கள் அறநெறியையே அறியாதவர்கள் ஆவர்."

பெண்களின் கருவைச் சிதைப்பது பெரும் பாதகம் என்று பண்டைக் காலத்தில் கருதப்பட்டது. இக்காலத்தில் மக்கள் எண்ணிக்கையைக் குறைப்பதற்காகக் கருவை அழித்தல் சமுதாய முன்னேற்றத் திட்டங்களில் ஒன்றாக எண்ணப்படுகின்றது.

பண்டைக் காலத்திலே கருச் சிதைத்தலைக் கடும் பாதக மாகக் கருதியதற்குக் காரணம் உண்டு. அக் காலத்திலே மக்கள்

எண்ணிக்கை குறைவு. மக்களும் தனித்தனிக் கும்பலாகப் பலப்பல இடங்களிலே வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்குள் அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள் நேர்வது உண்டு. ஒரு கும்பலுக்கும் மற்றொரு கும்பலுக்கும் மோதல் ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். ஆதலால் ஒவ்வொரு குழுவினரும் தங்கள் கூட்டத் தைப் பெருக்கிக் கொள்ளவே விரும்பினர்; முயன்றனர். ஆதலால் பிள்ளைப் பேற்றைப் பெரிய செல்வமாகவும், கருச் சிதைவைக் கடும் பாவமாகவும் கருதினர். கருச்சிதைவு செய்வதை வெறுத் தனர்.

பார்ப்பார்கள் என்பவர்கள் பண்டைகாலத்திலே சமுதாய ஊழியர்களாயிருந்தவர்கள். தமிழர் சமுதாயத்திலே தோன்றிய வர்களிலே, தந்நலந் துறந்து மக்கள் முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்து வந்தவர்கள் பார்ப்பார்களானார்கள். மக்கள் தீநெறிகளிலே படராமல் நல்வழிகளிலே நடக்க வழிகாட்டிய வர்கள் பார்ப்பார்களானார்கள். இத்தகைய அறிஞர்கள் சமுதாயத்திலே மிகவும் குறைவாக இருந்தனர். ஆகையால் இவர்களுக்கு எத்தகைய தீமையும் எவரும் இழைக்கக்கூடாது என்று எண்ணி வந்தனர். இவர்களுக்குத் தீமை செய்தவர் படுபாதகம் புரிந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

இந்தப் பசு, கருவுற்ற மகளிர், பார்ப்பார் ஆகியோர்க்குக் கொடுமை செய்தவர்களும் அக்கொடுமையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளலாம்; அதற்கான பரிகாரங்கள் - பிராயச்சித்தங்கள் - கழுவாய்கள் உண்டு.

“ஆனால் இந்த உலகமே தலைகீழாக மாறுவதாயிருந் தாலும் சரி, பிறன் செய்த நன்மையை மறந்தோர்க்கு அப் பாதகத்திலிருந்து தப்பிக்கும் வழியே இல்லை; இவ்வாறு அறநூல்கள் அனைவரும் அறியப் பாடுகின்றன; இந்த உண்மையை நீ அறிந்துகொள்.”

இதுதான் மேலேகாட்டிய செய்யுளில் அமைந்திருக்கும் பொருளாகும். அறம் பாடிற்று என்பதற்கு, ‘அறநூல் ஆகிய திருக்குறள் கூறிற்று’ என்று பொருள் கூறுவோரும் உண்டு. இந்தப் புறநானூற்றுப் பாட்டின் பொருளைத் திருக்குறள் எடுத்துக் கூறியதா? அல்லது திருக்குறளின் பொருளை இந்தப் புறநானூறு விளக்கிக் கூறியதா? என்ற ஆராய்ச்சி நமக்கு வேண்டாம். செய்ந்நன்றி அறிதல் என்பதைச் சிறந்த அறமாகத் தமிழர் போற்றினர் என்பது உண்மை. இவ்வுண்மை எல்லா அறநூல்களிலும் காணப்படுகின்றது.

★★★

11. இனம் இனத்தோடே

"இனம் இனத்தோடே" என்பது ஒரு பழமொழி. இந்தப் பழமொழியின் பொருளை நாம் கண்ணெதிரே கண்டறியலாம். இப் பழமொழி, மக்களுக்கும் பொருந்தும்; மற்ற உயிரினங் களுக்கும் ஒக்கும்.

பறவையினங்களிலே பல ஒரு கூட்டமாக வாழ்வதைக் காணலாம்; விலங்குகளிலே பல ஒரு கூட்டமாக வாழ்வதைக் காணலாம். காக்கைகள் பல ஒன்றுகூடி வாழ்கின்றன; கடற் பறவைகள் கூட்டம் கூட்டமாக வசிக்கின்றன. குரங்குகள் பல ஓரிடத்திலே வாழ்கின்றன; மாடுகள், ஆடுகள் மந்தைகளாக வசிக்கின்றன.

மக்களும் மொழி, மதம், நாகரிகம், நாடு, கட்சி காரணமாக ஒன்றுபட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஒரு மொழி பேசும் மக்கள் ஒன்றுபட்டு வாழ்கின்றனர். அவர்களுக்குள் மத வேற்றுமை, சாதி வேற்றுமை இருந்தாலும் மொழியால் ஒன்றுபடுகின்றனர்.

மதத்தினால் மக்களுக்குள் ஒரு ஒற்றுமை உருவாகின்றது; பல்வேறு நாட்டினர், பல மொழியினர், பல்வேறு இனத்தினர் மத அடிப்படையில் ஒன்றுபடுகின்றனர்.

நாகரிகம் - அல்லது கலாச்சாரம் காரணமாக மக்களுக்குள் ஒரு ஒற்றுமை வளர்கின்றது. பலவேறு நாட்டினராயினும், பலவேறு மொழியினராயினும், பலவேறு மதத்தினராயினும், கலையிலும், பழக்கவழக்கங்களிலும் ஒன்றுபட்டிருப்பார் களானால் அவர்களுக்குள் தொடர்பு வளர்கின்றது.

ஒரு நாட்டினர்க்குள் ஒற்றுமை தழைக்கின்றது. அவர்களுக் குள் எத்தனையோ வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். ஆனால் தங்கள் தாய்நாட்டின் மீதுள்ள பற்று அவர்களை விட்டு விலகிவிடுவ தில்லை. தாய்நாட்டிற்கு ஒரு ஆபத்தென்றால் அனைவரும் ஒன்று

திரண்டு நாட்டைக் காப்பாற்றப் பாடுபடுகின்றனர். நாட்டுப் பற்றின் முன்னே எல்லா வேற்றுமைகளும் நாசமாகி விடுகின்றன!

கட்சிக் கொள்கை காரணமாக பல நாட்டு மக்களுக்குள் ஒற்றுமை வளர்கின்றது. கட்சிக் கொள்கையின் அடிப்படையிலே நாடு, மொழி, மதம், இனம் என்ற வேற்றுமைகளை மறந்து விடுகின்றனர். பல நாட்டு மக்கள் ஒன்றுகூடி உறவாடுகின்றனர். கொள்கைப் பற்று அவர்களை ஒன்றுசேர்த்து விடுகின்றது. அகில உலக இயக்கங்களே இதற்குச் சான்று.

இனம் இனத்தோடே என்பதன் உண்மைப் பொருளை இவ்வாறுபல துறையிலும் நாம் காணலாம்.

அறிஞர்கள், கற்றவர்கள், நல்லொழுக்கமுள்ளவர்கள் ஒன்றுகூடி வாழ்வார்கள்; அவர்களுக்குள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒற்றுமை வளரும்; அவர்கள் ஒன்றுபட்டு உலகம் நன்றாக வாழ்வதற்கு வழி தேடுவர். அறிவும், கல்வியும், ஒழுக்கமும் உள்ளவர்களே சான்றோர் என்று அழைக்கப்படுவார்கள். சான்றோர் என்றால் எல்லா நன்மைகளும் நிரம்பியவர்கள் என்று பொருள்.

யார் எவ்வளவு முயன்றாலும் - சூழ்ச்சிகள் செய்தாலும் - சான்றோர்களுக்குள் சண்டைத் தீயை வளர்க்க முடியாது; அவர்களைப் பிரித்துவிட முடியாது; அவர்களிடையிலே மொழி, இனம், நிறம், நாடு, மதம், கலாச்சாரம் என்ற பேதங்கள் தலைகாட்ட மாட்டா; இவற்றால் அவர்கள் வேறு வேறாயிருந்தாலும் அறிவால் - கல்வியால் - ஒழுக்கத்தால் - ஒன்றுபட்டே வாழ்வார்கள்.

மூர்க்கர்கள் - தந்நலமே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள் - தம் வாழ்வுக்காக இன்னது இனியது என்று பாராமல் எதையும் துணிந்து செய்கிறவர்கள் பலர் உண்டு. இந்தக் கும்பல் எல்லா நாட்டிலும் உண்டு. இவர்களும் ஒன்றுபட்டு வாழ்வார்கள். மூர்க்கன் மூர்க்கனைத் தான் விரும்புவான்; கல்லாதவன் கல்லாதவனைத் தான் காமுறுவான். ஒழுக்கமற்றவன் ஒழுக்க மற்றவனைத் தான் விரும்புவான். இந்தக் காட்சியையும் நாம் கண்கூடாகக் காணலாம்.

இந்த உண்மையைப் புறநானூற்றுப் பாட்டு ஒன்று விளக்கிக் காட்டுகின்றது. சான்றோர்கள் எப்பொழுதும் சான்றோரைத்தான் விரும்புவார்கள்; அவர்களோடுதான் சேர்ந்து வாழ்வார்கள். சாலாதவர்கள் - கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிலே

நிரம்பாதவர்கள் - சான்றோரைச் சேர மாட்டார்கள்; விரும்ப மாட்டார்கள்; தங்களைப்போல ஒன்றும் நிரம்பாதவர் களைத் தான் நேசிப்பார்கள் என்று கூறுகிறது அச்செய்யுள்.

சான்றோர்கள் சான்றோர்களைத் தான் சேர்ந்து நிற்பார் கள் என்பதற்கு அச் செய்யுளின் அழகான உவமானம் ஒன்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

பொன், பவளம், முத்து, இரத்தினம் இவை வெவ்வேறி டத்திலே பிறப்பன. இவை ஒன்றிற்கொன்று சம்பந்தமில்லாத தொலைதூரத்திலே பிறந்தனவாக இருக்கலாம். சிறப்பாகப் பொன்னும், இரத்தினமும் நிலத்திலே பிறப்பன. பவளமும், முத்தும் நீரிலே பிறப்பன. ஆயினும், பொன் ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம்; இரத்தினம் மற்றொரு நாட்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம்; பவளம் பிறந்த நாடு ஒன்றாயிருக் கலாம்; முத்து பிறந்த நாடு மற்றொன்றாயிருக்கலாம்.

இப்படிப் பொன்னும், பவளமும், முத்தும், மணியும் வெவ்வேறு நாடுகளிலும், இடங்களிலும் பிறந்தனவாயினும், அவைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து வரிசையாக மாலையாக்கலாம். அந்த மாலை கண்ணுக்கு அழகு தரும்; மக்கள் அதை விரும்பி அணிவார்கள்; அது உயர்ந்த விலை மதிப்புள்ளதாயிருக்கும்.

இதைப் போலவேதான் அறிவு நிரம்பியவர்கள், மொழி, இன, மத வேறுபாடுகள் இல்லாமல் ஒன்றுபட்டிருப்பர்: மற்றவர்களுக்கு நலம் புரிவதிலே ஈடுபட்டிருப்பர். சான்றோர் களின் ஒற்றுமை தன்மையை இவ்வாறு அழகிய உவமானத்தி னால் விளக்கிச் சொல்லியிருக்கின்றது அச்செய்யுள்.

அச் செய்யுள் புறநானூற்றின் 218-வது பாட்டு. கண்ண கனார் என்னும் புலவரால் பாடப்பட்டது. பிசிராந்தையார் என்னும் புலவரும் கோப்பெருஞ் சோழன் என்னும் வேந்தனும், ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்காமலே அன்பினராயிருந்தனர்; நட்பினராயிருந்தனர். அவர்களுடைய அன்பை-நட்பை- ஒற்றுமையைப் பாராட்டும் முறையிலேயே அச்செய்யுளைப் பாடினார் கண்ணகனார். அச் செய்யுள் கீழ் வருவது:

பொன்னும், துகிரும், முத்தும், மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய ஆயினும் தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும் காலை;

ஒருவழித் தோன்றியாங்கு, என்றும் சான்றோர்
சான்றோர் பாலர் ஆப;
சாலார் சாலார் பாலர் ஆகுபவே.

(துகிரும் - பவளமும். மன்னிய - நிலைத்த. காமரு - அழகு பொருந்திய. இடைபட - ஒன்றற்கொன்று இடைவெளியுண்டாக. சேய ஆயினும் - எட்டத்திலே பிறந்தனவாயினும். நன்கலம் - நல்ல அணிகலமாக. ஒருவழித் தோன்றி ஆங்கு - ஓரிடத்திலிருந்து அழகாகக் காணப்படுவதைப் போல. சான்றோர் - அறிவு நிரம்பியவர்கள். சாலார் - கல்வி அறிவொழுக்கங்களிலே நிரம்பாதவர்கள்.)

ஏழே வரிகள் கொண்ட இச் செய்யுளின் இனிய பொருளைப் பார்த்தால் இனம் இனத்தோடே என்ற பழமொழியின் பரந்த பொருளைக் காணலாம்.

தமிழர்களின் பண்பாட்டை விளக்கும் செய்யுட்களிலே இது ஒரு சிறந்த செய்யுளாகும். இக்கருத்துள்ள செய்யுட்கள் பிற்காலத்திலே பல தோன்றியிருக்கின்றன.

★★★

12. அறம் தரும் பயன்

"இறந்த மக்கள் மீண்டும் பிறப்பர்; அவரவர்கள் செய்த நல்வினை தீவினைகளை அனுபவிக்கப் பிறப்பார்கள்; நல்வினை செய்தவர்கள் செல்வர்களாய்ப் பிறந்து சிறந்து வாழ்வார்கள்; அல்வினை செய்தவர்கள் ஏழையர்களாய்ப் பிறந்து இன்னல் அடைவார்கள்." இது மறுபிறப்பு உண்டு என்பவர்கள் கூறும் கொள்கை.

"இறந்தவர்கள் மீண்டும் பிறப்பதில்லை; மறுபிறவி எடுப்பதில்லை. இவ்வுலகிலே பாவம் பண்ணியவர்களை ஆண்டவன் தண்டிக்கிறான்; புண்ணியம் புரிந்தவர்களை நல்லுலகிலே வாழ வைக்கின்றான்." இது மறுபிறப்பு இல்லை என்பவர்களின் கொள்கை.

மறுபிறப்பு உண்டு; மறுபிறப்பு இல்லை; என்ற இந்த வழக்கு இன்று நேற்று எழுந்தது அன்று. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தோன்றியது; இன்னும் முடிவு பெறாமல் நிற்பது. உலகில் இன்று நிலவி வரும் மதங்களிலே மறுபிறப்பு உண்டு என்னும் மதங்களும் உண்டு; மறுபிறப்பு இல்லையென்று கூறும் மதங்களும் உண்டு.

இந்த இரு கொள்கையினரும் தங்களுக்குள் வழக்கிடத் தொடங்கினால் அது தீராவழக்காகத்தான் முடியும். வாய்ப் போர் முற்றிக் கைப்போரில்தான் போகும். ஆனால் இவ்விரு கொள்கைகளும், ஊகத்தால் கூறுவனவேயன்றிக் கண்கூடாகக் கண்டு கூறப்படுவன அல்ல. ஆதலால்தான் இன்று வரையிலும் இவ்விரு கொள்கைகளும் தொடர்ந்து வழக்கிலும், வாதப் போக்கிலும் இருந்துவருகின்றன.

மறுபிறப்பு உண்டென்போரும், இல்லையென்போரும் ஒரு உண்மையை ஒத்துக் கொள்கின்றனர்; அதில் அவர்கள் முரண்படுவதில்லை. 'நாம் நல்வினைகளைத்தான் செய்ய வேண்டும்; தீவினைகளைச் செய்தல் கூடாது. நன்மை

புரிந்தால்தான் நன்மையடைவோம்; தீமை செய்தால் தீங்கடைவோம். நல்வினைகளே அறமாகும்; தீவினைகள் பாவமாகும்' என்பதே அந்த உண்மை.

இந்த உண்மையை ஒத்துக்கொள்ளாத மதங்கள் ஒன்றுமே யில்லை. எல்லா மதங்களும் இந்த உண்மையைப் போதிக்கின்றன. எல்லா மதத் தலைவர்களும் இந்த உண்மையை மக்கள் அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டுமென்றே கூறிவந்தனர்; கூறி வருகின்றனர்.

இக்காலத்திலே மக்களிடையே கல்வியும் அறிவும் வளர்ந்து வருகின்றன. ஆதலால் இக்கால மக்கள் எத்தகைய மதக் கொள்கையினராயினும் சகிப்புத்தன்மையுடன் ஒன்றுபட்டுப் பழகுகின்றனர்; மத வேற்றுமை பாராட்டாமல் மனிதத் தன்மையுடன் பழகுகின்றனர்.

உலகப் போக்கையறியாத - நாகரிக வெளிச்சத்தை நன்றாக அறியாத-சிலரிடம் மதவெறுப்பும், வெறியும் இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆயினும், இதுவும் இன்னும் சில ஆண்டுகளில் மாறிவிடும் என்பதற்கான அறிகுறிகளைக் கண்டு வருகின்றோம்.

பண்டைக் காலத்திலே - தம் இனமே உயர்ந்தது; தம்முடைய பழக்க வழக்கங்களே சிறந்தவை; தம்முடைய கொள்கைகளே தெய்வீகமானவை; என்று நம்பிவந்த பண்டைக் காலத்திலேதான் - மதச் சண்டைகள் நடந்து வந்தன. மக்கள் காட்டுமிராண்டித்தனமாக வாழ்ந்த காலத்திலேதான் மதச் சண்டைகள் நடந்து வந்தன. மக்கள் மற்ற வகைகளிலே முன்னேறியிருந்தாலும், மதவெறியைப் பின்பற்றியிருந்த காலத்திலேதான் மதத்தின் பெயரால் ஒருவரை ஒருவர் குத்திக் கொண்டும், வெட்டிக் கொண்டும் செத்து மடிந்தனர்.

இன்றுங்கூட மதவெறி காரணமாக மக்களுக்குள் வெறுப்பைப் பரப்புவோர் எவரேனும் இருந்தால் அவர்களை முழு மனிதத்தன்மை படைத்தவர்கள் என்று அறிஞர்கள் மதிப்பதில்லை. பழைய காட்டுமிராண்டித்தனம் இன்னும் அவர்களைப் பிடித்து ஆட்டி அலைக்கழிக்கின்றது என்றுதான் முடிவு கட்டுகின்றனர்.

'மக்கள் இவ்வுலகில் ஒழுக்கத்துடன் வாழவேண்டும். ஒற்றுமையுடன் இருக்க வேண்டும். பாவ, புண்ணியம் அறிந்து

நடக்க வேண்டும் என்பதற்கே மதங்கள் தோன்றின' என்ற உண்மையை ஒப்புக் கொண்டவர்கள் ஒரு நாளும் மதப்போரில் குதிக்க மாட்டார்கள்; மதவெறியிலே மூழ்கி விடமாட்டார்கள். மதத்திலே அன்புள்ளவர்கள் மக்களிடம் கருணை காட்டுவார்கள். இதை நாம் உண்மையான மதப்பண்புள்ளவர்களிடம் கண்கூடாகக் காணலாம்.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் இந்த உண்மையைக் கண்டறிந்தார்கள். மதக் கொள்கை காரணமாக ஒருவர்க்கொருவர் வெறுப்புக் கொள்ள வேண்டாமென்றே அவர்கள் கூறிவந்தார்கள். ஆயிரக்கணக் கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பலதிறப்பட்ட மதக் கொள்கை யினரும் தமிழ்நாட்டிலே ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தனர்; தமிழின் வளர்ச்சிக்கு உழைத்தனர்; தமிழ் மக்களின் உயர்வுக்கு பாடுபட்ட னர்; ஒற்றுமை வாழ்வுக்கு அடிகோலினர். இந்த உண்மைகளைச் சங்கத் தமிழ் நூல்களிலே காணலாம். இதைப் புறநானூற்றுப் பாட்டு ஒன்று மெய்ப்பிக்கின்றது. அப்பாடலின் பொருளைப் பார்ப்போம்.

"குற்றம் நிரம்பிக் குடிகொண்டிருக்கும் அறிவுள்ளவர்கள் - ஆராய்ந்து காணும் தெளிவான அறிவில்லாதவர்கள் நல்வினை செய்யத் துணியமாட்டார்கள். நல்வினைகளைச் செய்வோமா? வேண்டாமா?" என்றுதான் எண்ணிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். இந்த ஐயம் அவர்கள் நெஞ்சை விட்டு நீங்காது.

"யானையை வேட்டையாட எண்ணிச் செல்கின்றவன் அந்த யானையை எளிதிலே வேட்டையாடிப் பெறுதலும் கூடும். குறும்பூழ் என்னும் கௌதாரிப் பறவையை வேட்டையாடச் செல்கின்றவன் அந்த வேட்டை கிடைக்காமல் திரும்புவதும் உண்டு."

"ஆகையால், உயர்ந்த செயல்களைச் செய்வதிலே விருப்பம் உள்ளவர்கள் தாம் செய்த நல்வினையின் பயனை அனு பவித்தலும் கூடும். அவர்கள் அந்த நல்வினையின் பயனை அனு பவிக்க நேர்ந்தால், நல்வினையோ தீவினையோ செய்வதற்கு இடமில்லாத சுவர்க்கத்திலே இன்பந் துய்ப்பார்கள்."

"சுவர்க்கத்திலே இன்பந் துய்ப்பதற்குரிய நல்வினைகளைச் செய்யாதவர்கள் இவ்வுலகிலே மீண்டும் பிறந்து வறியராய்த் துன்புற்று வாழவும் கூடும்."

"நல்வினை செய்தவர்கள் இவ்வுலகில் மீண்டும் பிறவார்; ஆயினும் அவர்கள் புகழ் இவ்வுலகை விட்டு அகலாது.

இமயமலையின் சிகரத்தைப் போல் அவர்கள் புகழ் உயர்ந்து நிலை நிற்கும். பிறரால் சிறிதும் பழித்துப் பேசாத உடம்புடன் வாழ்ந்து இறப்பார்கள். இவ்வாறு இறத்தலே மிகவும் சிறந்த தாகும். ஆதலால், மறுபிறப்பு இருந்தாலும் சரி, இல்லை யானாலும் சரி, இவ்வுலகிலே நல்வினைகளை - நல்லறங்களைச் செய்து வாழ்வதே மக்கட்குரிய கடமையாகும். இதுவே மனிதத் தன்மையுமாகும்.”

இவ்வாறு கூறுகிறது அச்செய்யுள். அச்செய்யுள் கீழ்வருவது:

செய்குவம் கொல்லோ நல்வினை? எனவே
ஐயம் அறாஅர் கசடுஈண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத் துணிவு இல்லோரே,
யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே;
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறும்கையும் வறுமே;
அதனால், உயர்ந்த வேட்டத்து உயர்ந்தி சினோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் உண்டுஎனில்,
தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சியும் கூடும்;
மாறிப் பிறப்பின் இன்மையும் கூடும்;
மாறிப் பிறவார் ஆயினும் இமயத்துக்
கோடுஉயர்ந் தன்ன தம்இசை நட்டுத்
தீதுஇல் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே. (புற. 214)

(கசடு ஈண்டு காட்சி - குற்றம் நிறைந்த அறிவு. துணிவு இல்லாதோர் - தெளிவில்லாத அறிவுடையோர். யானை வேட்டுவன் - யானையை வேட்டையாடச் சென்றவன். குறும்பூழ் வேட்டுவன் - கௌதாரியை வேட்டையாடச் சென்றவன். உயர்ந்த வேட்டத்து - உயர்ந்த செயல்களை விரும்பிச் செய்து. செய்வினை மருங்கின் - அவர்கள் செய்த நல்வினையின் சார்பாக. தொய்யா உலகத்து - நல்வினையோ தீவினையோ இல்லாத உலகத்திலே (சுவர்க்கத்திலே). மாறிப் பிறப்பின் - மீண்டும் இவ்வுலகிலே பிறப்பதனால். இன்மையும் - வறுமை எய்துதலும். தீதுஇல் யாக்கையொடு - பழிச்சொல் அற்ற உடம்புடன். தவத்தலையே - சிறந்ததாகும்.)

இது கோப்பெருஞ் சோழன் என்னும் வேந்தன் பாடிய செய்யுள்.

மறுபிறப்பு உண்டு; இல்லை என்ற கவலை வேண்டாம். இவ்வுலகிலே நல்லறம் புரிந்தால் சுவர்க்கத்திலே இன்பம் உண்டு; இல்லையாயினும் இவ்வுலகிலே புகழ் உண்டு; புகழுடன் வாழா தான் மனிதன் அல்லன்; ஆதலால் நல்லறம் புரியுங்கள்; புகழுடன்

வாழுங்கள் என்று அறிவுரை கூறுகின்ற அருமையான செந்தமிழ்ச் செய்யுள் இதுவாகும். பழந்தமிழரின் இக்கருத்தைப் பின்பற்றினால் பலதரப்பட்ட மதத்தினரும் ஒன்றுபட்டு உடன்பிறந்தார்போல வாழ முடியும்.

"நல்வினை புகழ் தரும்; தீவினை பழி தரும்; ஆதலால் செய்யத்தக்கது நல்வினை." இதுவே தமிழர் கண்ட உண்மை: யாவரும் போற்றும் உண்மை.

★★★

13. ஒற்றுமையே உயர்ந்த பண்பு

ஒற்றுமை வேண்டும்; ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு; இன்றேல் தாழ்வு தான். எல்லாத் துறையிலும் வெற்றிக்கு வழிகாட்டும் வெளிச்சம் ஒற்றுமைதான்; ஒருவர்க்கொருவர் முரண்பட்டுப் பகைமை பாராட்டும் கும்பலால் எந்தச் செயலையும் முற்றுப்பெற நிறைவேற்றமுடியாது. அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட வேலை சின்னாபின்னமாகச் சிதைந்துதான் போகும்.

ஒரு அலுவலகத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அந்த அலுவலகத்தின் பொறுப்பாளருக்கும், அதில் வேலை செய்யும் ஊழியர்களுக்கும் ஒற்றுமையிருக்க வேண்டும். ஊழியர்களும் தங்களுக்குள் வம்பு தும்புகள் இன்றித் தங்கள் கடமையைச் செய்துவர வேண்டும். அப்பொழுது தான் அந்த அலுவலகத்தின் வேலை தாமதமில்லாமல் நடைபெறும்; அலுவலகத்தின் நோக்கமும் நிறைவேறும். முரண்பட்ட கருத்துக்களின் காரண மாக ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டைபிடித்துக் கொண்டிருக்கிற அலுவலகங்களிலே சரியாக வேலைகள் நடைபெற மாட்டா.

ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர் களுக்குள் ஒற்றுமையில்லாவிட்டால் அந்தப் பள்ளிக்கூடம் குட்டிச்சுவர்தான். அவ்வாசிரியர்கள் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பதிலே போதுமான கருத்தைச் செலுத்த மாட்டார்கள்; தங்களுடைய வம்புகளிலேதான் பெரும்பாலான நேரத்தைச் செலவழிப்பார்கள்.

இதைப்போலவே மாணவர்களிடம் ஒற்றுமையில்லா விட்டால் அவர்கள் சரியாகப் பாடம் படிக்கமாட்டார்கள். பாடங்களைப் பற்றி - படித்தவற்றைப் பற்றி - ஒருவரோடு ஒருவர் அளவளாவமாட்டார்கள்; தங்களுக்குள் கட்சி கட்டிக் கொண்டு சண்டை பிடித்துக்கொள்வதில்தான் காலம் போக்குவார்கள்.

ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களிடமும் ஒற்றுமை வேண்டும். அவர்களிடம் ஒற்றுமை இல்லாவிட்டால் பேராசை கொண்ட முதலாளிகள் அவர்கள் தலையிலே மிளகாய் அரைத்துவிடுவார்கள். தொழிலாளிகள் முன்னேறவே முடியாது; தங்கள் குறைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளவே முடியாது.

ஒருநாட்டு மக்கள் தங்களுக்குள் ஒற்றுமையின்றிச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருப்பார்களாயின் சுயநலக்காரர்கள் அவர்களைச் சும்மா விட்டுவிட மாட்டார்கள்; அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கி, அவர்களிடமிருந்து எவ்வளவு சுரண்ட முடியுமோ அவ்வளவும் சுரண்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். தங்களுக்குள் சாதி, மதம், இனம், மொழி காரணமாகச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் சுதந்தரமாக வாழமுடியாது. பிறர் பூட்டாமலே, தாங்களாகவே அடிமைவிலங்கைமாட்டிக்கொண்டு துன்பப் படுகுழியிலே வீழ்ந்து தவிப்பார்கள்.

ஒரு நாட்டுக்கும், அதன் பக்கத்து நாட்டுக்கும் ஒற்றுமையில்லாவிட்டால் ஆபத்துதான். சமாதானம் குலையும். சண்டைக்கு விதை போடப்படும். சண்டை நேர்ந்தால் அதனால் பெரும் பாதகம் ஏற்படும். ஒரு நாட்டுக்கும் மற்றொரு நாட்டுக்கும் ஏற்பட்ட சண்டையாக வளர்ந்து உருவெடுத்துவிடும்.

இதைப்போலவேதான் குடும்ப நிலையும். குடும்பம் என்பது ஒரு இருசக்கர வண்டி. அந்த வண்டியின் இரு சக்கரங்கள் கணவனும் மனைவியும். அக் கணவன் மனைவியிருவரும் நாயும் பூனையுமாக வாழ்ந்தால் அவர்கள் குடும்பக் காரியங்களைச் சரிவர நிறைவேற்ற மாட்டார்கள். கணவனும், மனைவியும் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற குடும்பத்தில் உள்ள குழந்தைகள் கூட நல்ல முறையிலே வளர முடியாது; அக் குழந்தைகளிடம் நல்ல பண்புகள்கூட வளராமல் தேய்ந்து விடும்.

“குடித்தனமோ துரைத்தனமோ” என்பது ஒரு பழமொழி. இது இன்னும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வருகின்றது. தன் குடும்பத்தைக் கண்ணியமாக நடத்தத் தெரிந்தவன் தான் அரசியலையும் நடத்த முடியும். தன் குடும்பத்தைத் திறமையுடன், ஒற்றுமையுடன் நடத்தத் தெரியாதவன், தான் மேற்கொண்ட எந்த அலுவலையும் நன்றாக நிறைவேற்ற மாட்டான்.

ஒரு நாடு என்பது பல சமூகங்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு சமூகமும் தனித்தனிக் குடும்பங்களைக் கொண்டது. பல

குடும்பங்களைக் கொண்டது ஒரு சமூகம். பல சமூகங்களைக் கொண்டது ஒரு சமுதாயம். இந்தச் சமுதாயமே ஒரு தேசத்தின் உயிர்நாடி. ஆகவே ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒற்றுமை நிலவ வேண்டும்; ஒற்றுமை நிலவினால்தான் சமூகமும், சமுதாயமும், நாடும் நன்றாக வாழமுடியும்; இதுவே பண்டைத் தமிழர்களின் கருத்து. இக் கருத்தை விளக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் காண்போம். இது ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னே நடந்த ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி.

பேகன் என்பவன் ஒரு கொடைவள்ளல். யார் துன்பப் பட்டாலும் அதைக் காண அவனால் முடியாது. உடனே அவர்கள் துன்பத்தைக் களைய முற்படுவான். இவன்தான் மயிலுக்குப் போர்வை தந்தவன். இவன் மனைவியின் பெயர் கண்ணகி என்பது. அவள் கணவனே தெய்வமெனக் கொண்ட கற்புடையவள்.

எந்தக் காரணத்தாலோ, பேகனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டது. அப்பிணக்கு வளர்ந்து விட்டது. தன் மனைவியை அவள் தாய்வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடும் அளவுக்குப் பிணக்கும் பிளவும் வளர்ந்துவிட்டன. பேகன் தன் மனைவியை - கண்ணகியை - அவள் தாய் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டான்.

கண்ணகி தாய்வீட்டுக்குச் சென்றதுமுதல் துக்கமே உருவாகிவிட்டாள். கட்டின சேலையோடு கண் கலங்கி நின்றாள். குளித்தல், உண்ணல், உடுத்தல் எல்லாவற்றையும் இழந்தாள். ஏங்கிப் பெருமூச்சு விடுவதே அவள் வாழ்க்கையாகிவிட்டது.

பேகன் இருக்கும் இடத்திற்கு வரும் வழியில்தான் கண்ணகியின் தாய்வீடு. பேகனைத் தேடிவரும் புலவர்கள் அந்த வீட்டிலே இளைப்பாறி வருவது வழக்கம். கண்ணகியின் கோலத்தைக் கண்ட புலவர்கள் அத்தனை பேரும் அவளிடம் அநுதாபம் கொண்டனர். அவர்கள் பேகனிடம் வந்து அவன் கொடுக்கும் பரிசிலை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. "உன் கற்புக்கரசியின் கவலையைக் களைவதுதான் நீ எமக்களிக்கும் பரிசு" என்று பாடிவிட்டுத் திரும்பிவிடுவார்கள்.

பேகன் தன் மனைவியைப் பிரிந்திருக்கும் வரையிலும் அவனிடம் எந்தப் புலவர்களும் பரிசு பெறவேயில்லை. பேகன் ஒரு சிற்றரசன்; சிறந்த கொடையாளி. அவன் குடும்பத்தில் பிளவிருந்தால் அவன் மனத்திலே அமைதியிருக்க முடியாது. உள்ளத்திலே அமைதியற்றவன் ஒன்றையும் ஒழுங்காகச் செய்து முடிக்கமாட்டான். அமைதியின்மை காரணமாக அவசரப் பட்டுத்

தவறு செய்தாலும் செய்துவிடுவான். இவ்வுண்மை புலவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆதலால் அவர்கள் பேகனுடைய குடும்பத்திலே சமாதானம் - ஒற்றுமை - ஏற்படுத்தவே பாடுபட்டு வந்தனர்.

புலவர்களுடைய முயற்சியாலும் அறிவுரையாலும் பேகன் தன் மனைவியின் மீது கொண்டிருந்த வெறுப்பை கைவிட்டான். அவளை அன்புடன் அழைத்து வந்து ஒருமனப்பட்டு வாழ்ந்தான். வழக்கம்போல புலவர்கள் போற்றப் புகழுடன் வாழ்ந்தான். இது ஒரு உண்மை நிகழ்ச்சி. பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழ்மக்களின் குடும்பங்களிலே ஒற்றுமை நிலவ வேண்டும் என்பதிலே எவ்வளவு கவலை கொண்டிருந்தனர் என்பதை இந்நிகழ்ச்சி விளக்கி நிற்கின்றது. இதற்கு ஆதரவான ஒரு செய்யுளை மட்டும் காண்போம்.

அன்ன ஆகநின் அரும்கல வெறுக்கை!
அவைபெறல் வேண்டேம் அடுபோர்ப் பேக!
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி, நின் வன்புலம்
நன்னாடு பாட, என்னை நயந்து
பரிசில் நல்குவை ஆயின், குரிசில்நீ!
நல்காமையின் நைவரச் சாஅய்
அருந்துயர் உழக்கும்நின் திருந்துஇழை அரிவை
கலிமயில் கலாவம் கால்குவித்து அன்ன
ஒலிமென் கூந்தல் கமழ்புகை கொளீஇத்
தண்கமழ் கோதை புனைங
வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே. (புற. 146)

(அருங்கலம் - சிறந்த ஆபரணம். வெறுக்கை - செல்வம். செவ்வழி - நல்லகதியிலே. நைவா - துன்பம் உண்டாக. சாய் - சோர்ந்து. உழக்கும் - வருந்தும். கலி - தழைத்த. கலாவம் - தோகை. கால் குவித்து - அடிப்பாகம் ஒன்றாகும்படி குவித்து ஒலி - தழைத்த. கோதை - மாலை. வண்பரி - மிகுந்த விரைவையுடைய. மா - குதிரை.)

இது அச் செய்யுள். இது அரிசில் கிழார் என்னும் புலவ ரால் பாடப்பட்டது.

"நீ கொடுக்கும் பரிசில் அப்படியே இருக்கட்டும். நீ கொடுக்கின்ற சிறந்த ஆபரணங்களையும், செல்வங்களையும் நாம் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. போரிலே பகைவர் களைக் கொல்லும் பேகனே! சிறிய யாழை நல்ல சுதியுடன் நிற்கும் படி செய்து வாசித்தேன்; உனது வலிய நிலமாகிய

நல்ல மலைநாட்டைப் புகழ்ந்து பாடி வந்தேன். இப்படி வந்த என்னை நீயும் அன்புடன் வரவேற்றாய்; நல்ல பரிசில்களைத் தர விரும்பினாய். உண்மையாகவே நீ என்னிடம் இரக்கமும் அன்பும் கொண்டவனாக இருந்தால் எனது வேண்டுகோள் ஒன்றுண்டு; அதை நிறைவேற்ற வேண்டும்."

"பெருமைக்கு உரியவனே! நீ அருள் செய்யாமையால் உன் கற்பரசி வருந்திக் கிடக்கின்றாள்; கண்டோர் மனம் வருந்தும்படி சோர்ந்து கிடக்கின்றாள்; சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்த நினது இல்லாள் பெருந்துயரால் வருந்துகின்றாள். அவள் குளித்து நீராடவில்லை; கூந்தலைச் சீவி முடிக்கவில்லை; உண்ணவில்லை; உறங்கவும் இல்லை. ஆதலால் தழைத்த மயில் பீலியை ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்தது போன்ற செழித்த மெல்லிய அவள் கூந்தல் வாசனைப் புகையைப் பெறவில்லை. அக்கூந்தல் நல்ல வாசனைப் புகையைப் பெற்று, குளிர்ந்த மணம் கமழும் மலர்மாலையையும் சூடும்படி செய்யவேண்டும். அதன் பொருட்டு மிக விரைந்து செல்லும் உன்னுடைய பெரிய தேரிலே உன் குதிரைகள் பூட்டப்பட வேண்டும். இதுவே எனது வேண்டுகோள்."

இதுவே மேலேகாட்டிய செய்யுளின் பொருள். அரிசில் கிழாரின் இச்செய்யுள், அக்காலப் புலவர்களின் அருள் உள்ளத்தை ; இரக்க மனத்தைக் காட்டுவதாகும். நாட்டிலே வாழும் நல்லவர்களின் குடும்ப வாழ்வும் நன்றாக இருக்க வேண்டும். அவர்களின் குடும்பத்திலே ஒற்றுமை நிலவ வேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் அவர்கள் நாட்டுக்கு நலம் புரிவார்கள் என்ற கருத்துடன் இருந்தனர். அதற்காகத் தம்மால் இயன்ற வரையிலும் பாடுபட்டனர்; முயன்றனர். இவ்வுண்மை யையே இப்பாடல் நமக்கு அறிவிக்கின்றது.

★★★

14. அருளே அரசியலுக்கு அடிப்படை

"அற்பனுக்கு வாழ்வு வந்தால் அர்த்தராத்திரியில் குடை பிடிப்பான்" என்பது பழமொழி. அற்பன் என்றால் அறிவில்லாதவனைக் குறிக்கும். ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவற்றவன் திடீரென்று ஏராளமான செல்வத்தைப் பெற்றுவிட்டால் அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாதுதான்.

இப்பழமொழியின் கருத்தை வேறுவிதமாக மாற்றிக் கூறுவோர் சிலர் உண்டு. அற்பன் என்பது வறுமையாளனைக் குறிக்கும் என்பர். வறுமையிலேய பிறந்து செல்வத்தையே காணாமல் வாடிய ஒருவனுக்குப் பணம் வந்துவிட்டால் அவன் தலைகால் தெரியாமல் துள்ளுவான் என்று சொல்லுவர்.

இது அவ்வளவு பொருந்தாது. வறுமையால் வாடியவன் செல்வத்தின் சிறப்பை அறிவான்; அருமையை உணர்வான். ஆதலால் அவன் அதனை ஆடம்பரமாக வீண்செலவு செய்து விடமாட்டான். கஞ்சத்தனம் செய்தாலும் செய்வானே தவிர, கண்மூடித்தனமாகச் செலவு செய்துவிட மாட்டான். இதுதான் இயற்கை யாகும். அறிவற்றவன்தான் ஆகாத செயல்களிலே செல்வத்தை அநியாயமாகச் செலவழிப்பான். அதனால் இன்பமும், புகழும் எய்துவதற்கு மாறாகத் துன்பமும், தொலையாத அவமதிப்பும் அடைவான்.

இதுதான் பழந்தமிழர்களின் கருத்துமாகும். இதை விளக்கும் பழம்பாட்டு ஒன்று உண்டு. அது வெறும் கற்பனை பாட்டு அன்று. செல்வத்திலே சிறந்து நிற்கும் ஒருவனுக்கு அறிவுரை கூறும் அருந்தமிழ்ச் செய்யுள். ஒரு காலத்தில் கருவூர் சேரர்களின் தலைநகராயிருந்தது. சேர மன்னர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டிருக்கின்றனர். இதற்குச் சரித்திரச் சான்றுகள் உண்டு. இதை வைத்துக் கொண்டு கருவூர்தான் வஞ்சிமாநகரம் என்று சாதிப்போரும் உண்டு.

ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பவன் ஒரு சேரமன்னன். இவன் வாட்போரிலே வல்லவன். இவன் கருவூரிலே இருந்து ஆட்சிபுரிந்தான். இவன் சிறந்த வீரனாயிருந்த தோடு, ஒப்பற்ற செல்வமும் பெற்றிருந்தான்.

இவன் காலத்திலிருந்த வேந்தர்களின் இவனே சிறந்த செல்வம் உள்ளவன்.

இவனை நரிவெரூஉத்தலையார் என்னும் புலவர் கண்டார். அப்பொழுது அவர் உள்ளத்தில் என்ன தோன்றிற்றோ! இரும்பொறையின் செல்வத்தையும் வீரத்தையும் கண்டதும் அவர் சிந்தனையில் ஒரு உண்மை பிறந்திருக்க வேண்டும்.

'வீரமும் செல்வமும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டால் செருக் கென்னும் குழந்தை பிறக்காமல் போகாது. செருக்கென்னும் செல்வப் புதல்வன் யாரையும் பொருட்படுத்த மாட்டான். மனம்போன போக்கில் எல்லாம் போய் அல்லல்களிலே மாட்டிக் கொள்வான். தன்னைப் பெற்றெடுத்த வீரமும் செல்வமும் வீழ்ந்து வீணாகும்படியான செயல்களையெல்லாம் செய்துவிடுவான்.' என்ற உண்மை அவர் உள்ளத்திலே பிறந்தது. ஆதலால் அவர் அந்த அரசனுக்கு அறிவுரை கூறவேண்டு மென்று தீர்மானித்தார்.

'இவன் குலப்பெருமை படைத்த சேரமன்னன். வீரத்திலும் செல்வத்திலும் நிகரற்று விளங்குகின்றவன்; நானோ ஒரு ஏழைப் புலவன். ஏழை பேச்சு அம்பலம் ஏறாது என்று சொல்லுவார்கள். ஆகையால் நான் சொன்னால் இவன் கேட்பானா? மாட்டானா?' என்ற எண்ணம் அவர் நெஞ்சிலே பிறக்காமல் இல்லை. இவ்வெண்ணத்தால் சிறிது தயங்கித்தான் நின்றார்.

உடனே கடமை உணர்ச்சி - தமிழர் பரம்பரையின் அருள் உள்ளம் - எது வரினும் உண்மையை உரைத்தே தீர்வது என்ற தமிழர் வீரம் அவர் உள்ளத்திலே தலையெடுத்தது. இம்மன்னன் தீய நெறியிலே செல்லாமல் தடுக்கவேண்டியது நமது கடமை என்று உறுதி கொண்டார். ஆதலால் அச் சேரமன்னனைப் பார்த்துப் பேசத் தொடங்கினார்; பேசுவதுபோலப் பாடத் தொடங்கினார்.

"சேரமன்னனே! உன்னுடைய நாடு கானக நாடு. உனக்குக் காட்டுச் செல்வமும் உண்டு நாட்டுச் செல்வமும் உண்டு. எருமைபோலக் காணப்படும் கருங்கற்கள் நிறைந்த இடங்களில் எல்லாம் பசுவைப்போலப் பல யானைகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன.

பசு மந்தையைப் போல உன்னிடம் யானைக் கூட்டங்கள் நிரம்ப உண்டு. இத்தகைய காடுகள் நிறைந்த நாட்டின் தலைவன் நீ; மிகச் சிறந்த பெருமையுடையவன்."

"நீ ஒப்பற்றவனாக விளங்குகின்றாய்! உன்னை எதிர்க்கும் வேந்தர்கள் இவ்வுலகில் எவரும் இல்லை. பகைவர்கள் உன்னை அணுகுவதற்கு அஞ்சும்படியான வீரத்தையும், செல்வத்தையும் உடையவனாக விளங்குகின்றாய். இத்தகைய உனக்கு நான் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். நீ கேட்டாலும், கேட்காவிட்டாலும் நான் உறுதியாகச் சொல்லித்தான் தீரவேண்டும். நான் சொல்வது உன் செவிக்கு இனிமை தராவிட்டாலும் - கசப்பாயிருந்தாலும் உனது நன்மைக்காகவே சொல்லுகிறேன். உனது நன்மைக்காக மட்டும் அன்று; இந்த நாட்டின் நன்மைக்காகவும் சொல்லு கிறேன்; இந்த நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காகவும் சொல்லுகிறேன்.

"உன் வீரத்தையும் செல்வத்தையும் பார்த்துப் பலர் உன்னைப் பாராட்டிப் போற்றுவார்கள். உன்னைக் கொண்டாடு வோர் அத்தனை பேர்களையும் அறிவாளிகள் என்று எண்ணி ஏமாந்துபோகாதே. அவர்களிலே இரக்கமும் அன்பும் அற்றவர்கள் பலர் உண்டு. அவர்கள் எப்பொழுதும் நரகத்திலேயே கிடந்து உழலத் தகுந்தவர்களாயிருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட கொடுமைக்காரர்களுடன் நீ கூட்டுறவு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. இரக்கமும் அன்பும் இல்லாதவர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டால் நீயும் இரக்கத்தையும் அன்பையும் விட்டு விடுவாய். இரக்கமும் அன்பும் உன்னைவிட்டு ஓடிவிடுமானால் உன் வீரமும் செல்வமும் என்ன நிலையை அடையும் தெரியுமா?"

"தள்ளாடித் தடுமாறுவோரைத் தாங்கி வாழ வைப்பதே வீரத்தின் செயல். இதற்கு மாறாக உன் வீரம் தந்நலங் கருதிக் கொடுமையாக மாறிவிடும். துன்புறுவோரை இன்புறுத்து வதற்குப் பயன்படுவதே செல்வத்தின் சிறப்பு. இதற்கு மாறாக உன் செல்வம் உனக்கும் உனது கூடாநட்பினரின் ஆடம்பரத்துக்குமே பயன்பட்டு அழிந்து போகும். ஆதலால்தான் அருளும் அன்பும் அற்றவர்களுடன் சேராதே என்று சொல்லுகிறேன்."

"நீ உனது நாட்டை நன்றாகப் பாதுகாப்பதிலே கருத்தைச் செலுத்து. குழந்தையை வளர்ப்பவர்கள் எவ்வளவு கருத்தோடு - பாதுகாப்போடு - அதை வளர்ப்பார்களோ அவ்வாறு நீ உன் நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டும். நாட்டுப் பாதுகாப்பு என்பது

இரக்கத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இரக்க மற்றவர்களிடம் நாட்டாட்சி மாட்டிக்கொண்டால், அந்நாட்டு மக்கள் தாயில்லாப் பிள்ளைகளைப்போலத் தவியாய்த் தவிக்க வேண்டியதுதான். இத்தகைய நாடுகாவல் கிடைத்தற்கரிய செல்வமாகும். ஆதலால் நீ இந்த உண்மையை மறந்துவிடாதே" என்று கூறினார் புலவர். அச்செய்யுள் கீழ்வருவது:

எருமை அன்ன கருங்கல் இடைதோறு
ஆனில் பரக்கும் யானைய முன்பின்
கானக நாடனை நீயோ! பெரும!
நீஓர் ஆகலின் நின்ஒன்று மொழிவல்!
அருளும் அன்பும் நீக்கி, நீங்கா
நிரயம் கொள்பவரொடு ஒன்றாது, காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி
அளிதோ தானே; அதுபெறல் அரும் குறைத்தே. (புற. 5)

(ஆனில் பரக்கும் - பசுக்களைப்போலப் பரவிக் கிடக்கின்ற. யானைய - யானைகளையுடைய. முன்பின் - வலிமை பொருந்திய. நீ ஓர் ஆகலின் - நீ ஒப்பற்றவனாய் விளங்குகின்றாய் ஆதலால். நிரயம் கொள்பவரோடு - நரகத்தை அடைபவருடன். ஒன்றாது - சேராமல். காவல் - அரசாட்சியை. குழவி கொள்பவரின் - குழந்தையை வளர்ப்பவரைப் போல. ஓம்புமதி - பாதுகாப்பாயாக.)

எட்டே வரிகள் கொண்ட இச்சிறிய செய்யுளிலே எத்துணை அரும்பொருள் அடங்கியிருக்கிறது என்பது மேலே காட்டப்பட்டது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழர் எவ்வளவு இரக்க சிந்தை படைத்தவர்களாயிருந்தனர் என்பதற்கு இச் செய்யுள் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

மன்னர் ஆட்சி நடைபெற்று வந்த அக்காலத்திலே மக்களிடம் அன்பு கொண்ட புலவர்களும் அமைச்சர்களும் மன்னர்களை அடக்கி ஆண்டு வந்தனர். ஆட்சிமுறை அருளையும், அன்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதே பழந்தமிழர்களின் கருத்தாகும். இக்கருத்தை இச்செய்யுள் உள்ளங்கையில் உள்ள பதுமை போல் விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

★★★

15. அரசுக்கு வெற்றி அறமே

படைபலத்தால் மற்றவர்களை அடக்கி ஆளலாம்; அல்லது நம்மை நாம் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம்; என்று எண்ணுகின்றனர் பலர். இப்படி எண்ணக்கூடியவர்கள் தாம் இன்று பல நாடுகளில் அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கின்றனர். இவர்கள் மக்கள் நல்வாழ்வுக்குப் பயன்படும் செல்வத்தை, படைகளைப் பெருக்குவதற்குச் செலவழித்து வருகின்றனர்.

இப்படிப் படைகளைப் பெருக்குவோர் சமாதானத்திற் காகவே படைகளைப் பெருக்கி வருகின்றோம், வளர்த்து வருகின்றோம் என்று பேசுகின்றனர். இதுதான் வேடிக்கை. இவர்கள் மற்றவர்களைப் பார்த்து, 'போர் வெறியர்கள்; யுத்த மோகத்தால் ஆட்டி வைக்கப்படுகிறவர்கள்; உலக சமாதானத் துக்கு உலை வைக்கின்றவர்கள்' என்றெல்லாம் உளறிக் கொட்டுகிறார்கள். இது வேடிக்கையிலும் பெரிய வேடிக்கை.

ஒரு அரசாட்சிக்குப் படைபலம் ஆக்கந் தந்துவிடாது. படைப் பெருக்கத்தால் மட்டும் எந்த அரசும் நிலைத்து வாழ்ந்துவிட முடியாது. அறநெறியே அரசு நிலைத்து நிற்பதற்கு அடிப்படையாகும். குடிமக்களிடம் விருப்பு வெறுப்பின்றி நடந்துகொள்ளும் அரசாங்கமே மக்களால் மதிக்கப்படும். குடிமக்களின் குறைகளைக் களைந்து அவர்களை அமைதியுடன் வாழச் செய்யும் அரசாங்கமே படை பலத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த பலம் பெற்ற அரசாங்கமாக விளங்கும்.

இந்த உண்மையை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர். அற நூல்களிலே இதையே சிறந்த நீதிமுறையாக எழுதிவைத்தனர். தமிழ்ப் புலவர்கள் இந்த அறத்தை மன்னர்களுக்கு அடிக்கடி நினைப்பூட்டி வந்தனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்த இந்த உண்மையை உணராத அரசாங்கங்கள் இன்றுகூட இவ்வுலகில்

இருக்கின்றன. இதை எண்ணும்போது தமிழர்களின் பழமையான பண்பாட்டின் பெருமை விளங்கும். இந்த உண்மையை நமக்குக் காட்டுகின்ற செந்தமிழ்ச் செய்யுட் கள் எத்தனையோ உள்ளன. இங்கே புறநானூற்றுப் பாட்டு ஒன்றைமட்டும் பார்ப்போம்.

பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் என்பவன் சேர, சோழர்களைவிடச் சிறந்த புகழ் பெற்றவன்; வீரமுள்ளவன்; படைபெருக்கமுள்ளவன். அவன் ஒரு சமயம் தன் பெரும்படையைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தான். மற்றவர் களை விட நால்வகைப் படைகளும் அவனிடம் நிறைந்திருந்தன. அதனால் அவன் எக்களிப்பும் இறுமாப்பும் கொண்டிருந்தான்.

இவன் நிலைமையைக் கண்ட மதுரை மருதன் இளநாக னார் என்னும் புலவர் அவன் செருக்கடங்கும்படி சில அறிவுரை களைக் கூறினார். அவர் கூறியுள்ள அறவுரையில் தமிழர்களின் அருள்நெறி அடங்கிக் கிடக்கின்றது. புலவர் உரையைப் பாருங்கள்.

"பூமாலையை அணிந்த பாண்டியனே! நீ அரசர்களுக் குள்ளே சிறந்தவன். மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்டு வாசுகியை நாணாக ஏற்றி ஒரே அம்பினால் திரிபுரத்தை அழித்து, தேவர்களுக்கு வெற்றியை அளித்தான் சிவ பெருமான். அவன் கழுத்திலே நஞ்சை அடக்கியவன்; அழகிய சென்னியை யுடையவன்; பிறை போன்ற நெற்றியை உடையவன். அந்த நெற்றியிலே ஒரு கண்ணும் அவனுக்கு உண்டு. அந்த நெற்றிக்கண் பார்வையால் இந்த உலகை எப்படி வேண்டுமானாலும் மாற்றிவிடுவான். அவ்வளவு ஆற்றலும் பெருமையும் உள்ளது அக்கண். அந்தக் கண்ணைப் போல் நீ உயர்ந்தவன்."

"உனக்கு ஒரு உண்மை அறத்தை உரைக்கின்றேன்; கேட்பாயாக. உன்னுடைய படையிலே களிறுகள் நிறைந்திருக் கின்றன. அவை கடுமையான சினத்தையுடையன; பகைவர்களை அஞ்சாமல் கொன்று குவிக்கும் குணம் உடையன! இத்தகைய யானைப்படை உன்னிடம் நிறைய உண்டு. விரைந்து ஓடக்கூடிய குதிரைப் படைகளும் நிறைந்திருக்கின்றன; நீண்ட கொடிகள் அமைந்த பெரிய தேர்களும் நிறைந்திருக்கின்றன; அஞ்சா நெஞ்சமுள்ள - போரென்றால் மகிழ்ந்து துள்ளும் புகழ்பெற்ற - வீரர்களும் நிறைந்திருக்கின்றனர்."

"இவ்வாறு யானை, தேர், குதிரை, காலாள் என்னும் நால்வகைப் படைகளால் உன்னுடைய சேனை, வீரத்தில் உயர்ந்து

விளங்குகின்றது; அளவிலும் பெருகியிருக்கின்றது. ஆயினும் உன் அரசாட்சியின் வெற்றிக்கு இந்தப் படை அடிப்படையாக நிற்கமுடியாது; ஆதரவளிக்கவும் முடியாது."

"எக்காலத்திலும், எல்லோராலும் கொண்டாடப்படும் சிறப்புள்ள அறநெறிதான் அரசுக்கு வெற்றி தருவதாகும். அறநெறியை மறந்த அரசு - அதைக் கைவிட்ட அரசு - நிலைக்காது; தலைசாய்ந்து தரைமட்டமாகி அழிந்து விடும். ஆகையால் கொடுமை செய்த ஒருவரை, 'இவர் நமது உறவினர்' என்று எண்ணித் தண்டிக்காமல் விடக் கூடாது; பிறர் என்பதற்காக நல்ல குணம் உள்ளவர்களைத் தண்டித்து விடக் கூடாது. யாராயிருந்தாலும் சமமாக எண்ணி, கோல் கோடாமல் முறை செய்ய வேண்டும்."

"கதிரவனைப் போன்ற சிறந்த ஆண்மையும், சந்திரனைப் போன்ற இனிமை தரும் தண்மையும், மேகத்தைப் போல் வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மையும் கொண்டு, நீ நீடூழி வாழ்க! இவ்வுலகிலே, இல்லையென்று சொல்லி வருந்தும் வறியவர்களே இல்லாதபடி செய்து, நீ நீடூழி வாழ்க!"

"சிறந்த பெருமையுள்ளவனே! சிறந்த முருகன் அமர்ந்திருக்கின்ற செந்தில் நகரிலே, ஆழமுள்ள கடல் கரையிலே, வெண்மையான தலையையுடைய அலைகள் மோதும் பெரிய கடல் துறையிலே கடுங்காற்றால் குவிந்திருக்கும் மணலைக் காட்டிலும் நெடுங்காலம் நீ வாழ்க!"

இதுதான் மருதன் இளநாகனார் கூறிய அறிவுரை. தமிழர்களின் பண்பாட்டையும், தமிழ்ப் புலவர்களின் அறநெறி உள்ளத்தையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டும் சிறந்த கவிதை. மேலே காட்டிய பொருள் அமைந்த பாடல் வருமாறு:

ஓங்குமலைப் பெருவில், பாம்புஞாண் கொளீஇ;
ஒருகணை கொண்டு, மூஎயில் உடற்றிப்
பெருவிரல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த
கரைமிடற்று அண்ணல், காமர் சென்னிப்,
பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல,
வேந்து மேம்பட்ட பூந்தார் மாற!
கடும்சினத்த கொல்களிறும்,
கதழ்பரிய கலிமாவும்,
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்,
நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும், என

நான்குடன் மாண்டது ஆயினும், மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்;
அதனால், நமர்எனக் கோல்கோடாது,
பிறர்எனக் குணம்கொல்லாது,
ஞாயிற்று அன்ன வெம்திறல் ஆண்மையும்,
திங்கள் அன்ன தண்பெரும் சாயலும்,
வானத் தன்ன வண்மையும், மூன்றும்
உடையை ஆகி, இல்லோர் கையற
நீநீடு வாழிய; நெடுந்தகை!
தாழ்நீர் வெண்தலைப் புணரி
அலைக்கும், செந்தில் நெடுவேள் நிலைஇய
காமர் வியன்றுறைக், கடிவளி தொகுப்ப
ஈண்டிய, வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலவே. (புறநா. 55)

(பாம்பு ஞாண்கொளிஇ - பாம்பாகிய நாணையேற்றி. மூ எயில் உடற்றி - மூன்று மதில்கள் கொண்ட திரிபுரத்தை அழித்து. கறை மிடற்று அண்ணல் - கறையைக் கழுத்திலே உடைய பெரியவன். காமர் - அழகிய. வேந்து மேம்பட்ட - அரசர்களிலே சிறந்து விளங்குகின்ற. கதழ் பரிய கலிமாவும் - விரைந்து ஓடும் குதிரைகளும். நிமிர் தேரும் - உயர்ந்த தேர்களும். நெஞ்சுடைய புகல் மறவரும் - அஞ்சாநெஞ்சமுள்ள போரை விரும்பும் வீரர்களும். மாண்டது ஆயினும் - சிறந்த பெரும் படைகளையுடையதாயினும். கொற்றம் - வெற்றியானது. மாண்ட - மாட்சிமையுள்ள. நமர் என - கொடுமை செய்தவர் நம்மவர் என்றெண்ணி. குணம் கொல்லாது - நற்குணம் உள்ளவர்களைத் தண்டிக்காமலும். வானத்து அன்ன வண்மையும் - மேகத்தைப் போன்ற வள்ளல் தன்மையும். இல்லோர் கையற - வறியர்கள் இல்லாமற் போகும்படி. காமர் வியன் துறை - அழகிய அகன்ற கடல் துறையிலே. கடுவளி - கடுங்காற்று. வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் - நடந்தோர் அடிச்சுவடு பொருந்திய மணல் முட்டில் உள்ள மணலினும்.

★★★

16. கொடுங்கோலாட்சி குலையும்

அரசு என்பது மக்கள் நன்மைக்காக, மக்களால் ஏற்படுத்திக் கொண்டதாகும். காட்டுமிராண்டிகளாக வாழ்ந்த மக்கள், கருத்துடையவர்களாக வளர்ந்தபின் தங்கள் வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியைக் கருதிப் பல கட்டுப்பாடுகளை உண்டாக்கிக் கொண்டனர். அவர்கள் வகுத்துக் கொண்ட சமுதாயக் கட்டுப் பாடுகளைக் கண்காணித்து காப்பாற்ற அரசு அவசியமாயிற்று.

வல்லான் ஒருவனைத் தலைவனாக வைத்து, அவன் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதென்று முடிவு செய்து கொண்டனர். அந்த வல்லானையே அரசனாக வைத்துக் கொண்டனர். அவனுக்கு அனைவரும் அடங்கி நடக்க வேண்டும்; அவனைப் பெரியவனாக மதிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அரசன் கடவுளின் அம்சம் என்று கூறினர். அவன் செய்வது கொடுமையாயினும், நன்மையாயினும் மறுக்காமல் கீழ்படிவதே மக்கள் கடமை யென்றும் சொல்லி வைத்தனர்.

இந்தக் காரணத்தால் அரசர்களிலே சிலர் குடிகளின் நலத்தைக் கருதாமல் தங்கள் நலமொன்றையே பெரிதாக எண்ணி நடக்கவும் தொடங்கினர். இவ்வாறு நடந்த மன்னர்களுக்கு அறிஞர்கள் அவ்வப்போது அறிவுரைகளைப் புகட்டி வந்தனர். இவர்களைப் பார்த்து, 'நீ நேர்மையுடன் நடக்காவிட்டால் உன் வாழ்வு நிலைக்காது; உன் அரசும் தாங்காது; நீயும் நிலைகெட்டுப் போவாய்' என்று பயமுறுத்தியும் வந்தனர்.

அறிஞர் சொற்களைக் கேட்காத அரசன் அழிந்து போவான் என்ற நீதியையும் இளம் பருவத்திலேயே மன்னர்களின் உள்ளத்திலே ஊன்றி வைத்தனர். ஆதலால் அக்காலத்து அரசர்கள் அவ்வப்போது அறிஞர்கள் காட்டும் நெறியிலே நின்று செங்கோலாச்சி வந்தனர்.

அரசர்கள் தவறு செய்த காலத்தில் அவர்களுக்குப் புலவர்களால் எடுத்துரைக்கப்பட்ட அறிவுரைகள் பல, அவை இன்று நீதிநூல்களாகவும் அறிவுரைகளாகவும் திகழ்கின்றன. அக் காலத்திலே தனிப்பட்ட மன்னர்களுக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் இக்காலத்திலே மக்களின் பிரதிநிதியாக இருந்து ஆளுவோர்க்கும் பொருத்தமாக இருப்பதைக் காணலாம். இதற்கு ஒரு உதாரணம் கீழ்வரும் வரலாறாகும்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்பவன், அறிவுள்ளவன் தான். அவனிடம் அறிவும் இருந்தது; அழகும் இருந்தது. நம்பி என்பது எல்லா அழகும் பொருந்தியவனையே குறிக்கும். இப்பாண்டியன் அழகோடு அறிவும் நிரம்பியிருந்தான்.

இவன் தீயோர் சேர்க்கை காரணமாகக் குணங்கெட்டான்; தன் அரசக் கடமையை மறந்தான்; தனது இன்ப வாழ்வை மட்டும் எண்ணினான். ஆதலால் குடிகளிடம், அவர்கள் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக வரிகளைத் தண்டினான். குடிகளும் மன்னன் சொல்லுக்கு மறுசொல்லுரைக்காமல் மனவேதனை யோடு தாங்கமுடியாத வரிச்சுமையால் தள்ளாடினார்கள். அரசனுடைய கொடுமைக்கு ஆதரவாயிருந்த அதிகாரவர்க்க மும் அட்டகாசம் புரிந்து வந்தது. இந்தக் கொடுமைகளைத் தாங்கமுடியாமல் பரிதவித்தனர் பாண்டிய நாட்டுக் குடிமக்கள்.

இந்நிலையைக் கண்டு ஏக்கமடைந்தார் ஆந்தையார் என்னும் அருந்தமிழ்ப் புலவர். அவரும் பாண்டிய நாட்டுக் குடிகளிலே ஒருவர்தான். அவர் இருந்த ஊரின் பெயர் பிசிர் என்பது. ஆதலால் அவருக்குப் பிசிராந்தையார் என்று பெயர்.

மதியுள்ள மன்னன், மதியற்ற நெறியிலே நடந்து வருவது அவர் மனத்தைக் கலக்கிற்று. உடனே புறப்பட்டு மன்னனிடம் வந்தார். அவன் உள்ளத்திலே இடித்து நல்லுரை கூறினார். அவர் அவனுக்கு நவின்ற நல்லுரை ஒரு செய்யுள் உருவாக இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது. அந்தப் பிசிராந்தையார் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்குக் கூறிய அறிவுரையைப் பார்ப்போம்.

"நிலத்திலே நெல் விளைந்து கதிர்கள் முற்றிக் காய்த்திருக் கின்றன. அந்த நிலம் பரந்த நிலமும் அன்று; ஒரு மாவுக்குக் குறைந்த அளவுள்ள நிலம்தான். ஆயினும் அந்நிலத்தில் உள்ள கதிர்களைச் சேதமில்லாமல் சிறிது சிறிதாக அறுத்துக் கொண்டு வந்து உணவாகக் கொண்டால் பல நாட்கள் உணவாகக் கொள்ளலாம். நூறு வயல்களிலே நெற்பயிர் விளைந்திருக்கின்றது; நன்றாக

விளைந்திருக்கின்றது. அவ்வயல் களிலே ஒரு யானை தனியாகப் புகுந்து அந்த நெற்கதிர்களை மேயத் தொடங்கினால் என்ன ஆகும்? அந்த யானையின் வாயிலே புகும் நெல்லை விட அதன் கால்களால் மிதியுண்டு சேதமடையும் நெல் ஏராளமாகும். யாருக்கும் பயன்படாமல் நூறு வயல்களிலே விளைந்த நெல்லும் பாழ்பட்டுப் போய் விடும். பாண்டியனே! இந்த உண்மை உனக்குத் தெரியாதது அன்று."

"அறிவுள்ள ஓர் அரசன் மக்களிடம் வரி வாங்கும் முறையை அறிந்து அறவழி கெடாமல் வாங்க வேண்டும். இம்முறையிலே வரி தண்டினால், குடிகள் கோடிக்கணக்கான பொருளை மனங்கோணாமல் கொடுப்பார்கள். மக்கள் மகிழ்ச்சியோடு வரி கொடுக்கும் நாடும் மிகவும் சிறந்து விளங்கும்; வளம் பெருகும்."

"அரசன் அறிவற்றவனானால், அளவுக்கு மேல் தகாத வழியில் வரி தண்டினால், அவனுடைய அதிகாரிகளும் ஒழுங்கீனமாக நடப்பார்கள். குடிகளின் தரமறியாமல் வற்புறுத்தி வரி வாங்குவார்கள். இவ்வாறு வரி வாங்குவதனால் குடிகளின் அன்பு அடியோடு அறுந்து போகும்படி வரி வாங்கி உண்டு உண்டு கொழுக்கும் அரசன் அழிந்து போவான்., யானை புகுந்த நெல்வயல்போலத் தானும் செல்வத்தை நுகரமாட்டான். பிறரும் செல்வத்தை அனுபவிக்கமாட்டார்கள். அவனால் ஆளப்படும் இந்த உலகமும் கெடும்." என்று இவ்வாறு அறிவுரை கூறினார். இந்த அறிவுரை அமைந்த பாடல் கீழ்வருவது.

காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே,
மாநிறைவு இல்லதும் பன்னாட்கு ஆகும்;
நூறுசெறு வாயினும் தமித்துப்புக்கு உணினே,
வாய்புகு அதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்;
அறிவுடை வேந்தன் நெறிஅறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்;
மெல்லியன் கிழவன், ஆகி வைகலும்
வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்,
யானை புக்க புலம்போலத்
தானும் உண்ணான்; உலகமும் கெடுமே. (புற. 184)

(கவளம் கொளினே - கவளம் கவளமாக உண்டால். மா நிறைவு இல்லதும் - ஒரு மாவுக்குக் குறைந்த வயலில் விளைந்ததும். நெறி அறிந்து கொளினே - வரி வாங்கும் முறையை அறிந்து வரி

வாங்கினால். கோடியாத்து - கோடிக்கணக்கான பொருளைக் கொடுத்து. நந்தும் - செழிப்படையும். கிழவன் - அரசன். வரிசை அறியா - தரமாறியாத. பரிவுதப எடுக்கும் - குடிகளின் அன்பு அழியும்படி அவர்களிடம் பறித்துக் கொண்ட. பிண்டம் - உணவை.)

இச் செய்யுளிலே எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் உவமானம் மிகவும் சிறந்தது. சேதமாகாமல் அறுக்கப்படும் சிறு வயலின் நெல் பலர்க்கும் பல நாட்களுக்கும் உணவாகும். நூற்றுக்கணக் கான வயல்களிலே விளைந்திருக்கும் நெல், யானை புகுந்தால் அதற்கும் பயன்படாது; பிறருக்கும் பயன்படாது பாழடையும். இது போலக் குறைவாக வரி வாங்கும் அரசு - குடிகள் தாங்கும் அளவுக்கு வரி விதித்து வாங்கும் அரசு - நிலைத்து வாழும்; குடிகள் தாங்கமுடியாத அளவுக்கு வரி விதிக்கும் அரசு வீழ்ந்து விடும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பிறந்தது இச்செய்யுள். இன்னும் இது உயிருடன் செழித்து நடமாடு கின்றது. இச்செய்யுளில் அமைந்திருக்கும் அறவுரையை இன்றும் அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். முடி அரசுக்கு உரைத்த இந்த நல்லுரை இன்றையக் குடியரசுக்கும் ஏற்றதாக இருக் கின்றது.

இந்த அரசியல்பற்றிய தமிழர் அருள்நெறி, என்றும் அழியாத செல்வம் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

★★★

17. அமரிலும் அருள்நெறி

"தமிழர்கள் யாருக்கும் தலைவணங்காத வீரர்கள்; தங்களன்புக்காகத் தயங்காமல் உயிரையும் கொடுப்பவர்கள்; மானங்கெட்டு வாழ ஒருபொழுதும் நினைக்க மாட்டார்கள்; எதிரிகள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களுக்குத் தலைவணங்க மாட்டார்கள்; அவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்து அழிப்பார்கள்" என்று சொல்லிப் பாராட்டுவார்கள். வீணான முரட்டுத்தனத்தைக்கூட வீரம் என்று விளம்புவோர் உண்டு. முரட்டுத்தனம் வேறு; வீரம் வேறு.

உடல் பலத்தால், அச்சமற்ற தன்மையால் எதையும் செய்யத் துணிவது முரட்டுத்தனம். இதைக் குருட்டுத் தனம், கண்மூடித்தனம் என்றும் கூறுவர். இந்த முரட்டுத் தனத்தை வீரம் என்று அறிஞர்கள் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

தன்மானத்திற்கு ஆபத்து வரும்போது அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் துணிவது வீரம். தான் உண்மை என்று நம்பும் கொள்கையை நடத்தி வைக்கப் பாடுபடுவது வீரம்; தான் தந்த உறுதிமொழிகளை உயிர் போனாலும் மறுக்காமல் நிறைவேற்றிவைப்பது வீரம்; உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசாமல் உண்மையை உண்மையாகவே உரைப்பது வீரம்; அறிவையும், பொறுமையையும் துணையாகக் கொண்டு எக்காரியத்தையும் இனிது செய்து முடிப்பது வீரம்.

படைக்கலமேந்திப் போர்க்களத்திலே புகுந்து முன் வைத்த காலைப் பின்வைக்காமல் போர் செய்து உயிர் விடுகின்றவன் சிறந்த வீரன்தான். ஆனால் அவனைவிடப் போர்களத்திற்கே செல்லாமல் தான் கருதிய செயலைச் செய்து முடிப்பவன் சிறந்த வீரன். எதிரியின் ஆத்திரத்தை அடக்கி, அவனால் ஆகவேண்டியவற்றைச் சமாதானமாகவே செய்து முடித்துக்கொள்வது எல்லோராலும் ஆகக் கூடிய செயல் அன்று. அறிவும்,

பொறுமையும், திறமையும், அஞ்சாமையும் உள்ளவர்களால் தான் இவ்வாறு செய்து முடிக்கக்கூடும்.

அன்றியும், உண்மையான வீரர்களிடம் தனிச்சிறப்பு ஒன்றுண்டு. அவர்கள் தமக்குச் சமமானவர்களோடுதான் சமர்புரிவார்கள். எதிரி தமக்குச் சமமானவராயிருந்தாலும் அவர் கையில் ஆயுதம் இல்லாதபோது, தாம் மட்டும் படையேந்திப் போர் புரிய மாட்டார்கள். இப்படிச் செய்வது யுத்த தர்மத்திற்கு விரோதம். எதிரிகளோடுதான் சண்டை போடுவார்கள். சண்டைக்குச் சம்பந்தம் இல்லாதவர்களோடு சண்டை போட மாட்டார்கள். இதுமட்டும் அன்று; போர் செய்யத் தகுதியற் றவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்புத் தேடி தருவார்கள். தாமும் எதிரியும் போர் செய்வதன்மூலம் தம்மைத் தாம் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் திறமற்றவர்களுக்கு எவ்வித இடையூறும் உண்டா காமல் பாதுகாப்பதில் அவர்கள் முழுக் கருத்தையும் செலுத்து வார்கள்.

தம்மைத் தாம் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியாதவர் களுக்குப் போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே அறிவிப்புக் கொடுத்து விடுவார்கள். போதுமான காலத்திலேயே முன்னறி விப்புக் கொடுப்பார்கள். இது பழந்தமிழ் மக்களிடம் இருந்த சிறந்த அருள் நெறி யாகும்.

பசு, பசுவின் தன்மையைக் கொண்ட பார்ப்பனர்கள், பெண்கள், நோயாளிகள், தம் முன்னோர்க்குரிய அரிய கடன் களைச் செய்வதற்குரிய சிறந்த பிள்ளைகளைப் பெறாதவர்கள் இவர்களுக்குப் போரால் எவ்வித இன்னலும் நேரக் கூடாது என்பது தமிழர்களின் தலைசிறந்த அறம்.

பசு குழந்தைகளுக்கும், பொது மக்களுக்கும் சத்துள்ள உணவளிக்கும் உயிர்ப்பிராணி. அதனாலேயே பசுவைப் பாதுகாப்பதை ஒரு அறமாகக் கொண்டனர். பசுக்களின் பரம்பரை குறைந்துவிட்டால் அது மக்களின் உடல்நல வளர்ச்சிக்கே ஆபத்தாகி விடும். இயற்கைச் சத்து நிறைந்த உணவிலே பசும்பாலுக்கு நிகர் வேறொன்றுமில்லை. இதை உணர்ந்துதான் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தமிழர்கள் பசுவைப் பாதுகாக்கும் வேலையை மேற்கொண்டிருக்கின்றனர்.

எதிரியுடன் போர் தொடங்குவதற்கு முன், அவர்களுடைய பசு மந்தையைக் கவர்வதுதான் முதல் வேலை. பசுக்களுக்குச் சேதம் உண்டாகாமல் அவற்றைப் பத்திரமான இடத்திற்குக்

கொண்டு போவதற்காகத்தான் அதைக் கவர்வார்கள். இதுவும் மக்கட்சமுதாயத்திற்குப் பசுக்கள் எவ்வளவு பயன் உள்ளவை என்பதைக் காட்டுவதே யாகும்.

பசுப் போன்ற தன்மையுள்ள பார்ப்பனர்களும் யாருக்கும் தீங்கு செய்யாதவர்கள். அறநூல்களைக் கற்பது, அந்த அறங்களை மக்களுக்கு எடுத்துரைப்பது, ஒழுக்க நெறி தவறாமல் நடப்பது, மற்றவர்களையும் ஒழுக்க நெறியிலே நடக்கும்படி அறிவுரை கூறுவது, மக்கட் சமுதாயத்திற்குக் கல்வி போதிப்பது, அரசாட்சி, வியாபாரம், விவசாயம், தொழில்கள் ஆகியவை வளர்வதற்கு ஆலோசனை கூறுவது, இவை எல்லாம் பார்ப்ப னர்கள் தொழில்களாக இருந்தன. இக்காரியங்களைச் செய்து வருவோரையே பார்ப்பனர்கள் என்று அழைத்தனர். இவர்கள் நாட்டின் நன்மைக்கு இன்றியமையாதவர்களாயிருந்தனர்.

போர் காரணமாக இத்தகைய நிபுணர் கூட்டங்களுக்கு ஆபத்து வரக்கூடாது என்று கருதினர். ஆகையால் இவர் களையும் காப்பாற்றவேண்டியது தங்கள் கடமையென்று கொண்டனர் முன்னோர்.

அக்காலத்துப் பெண்கள் போரின் பெரும் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாதவர்கள்; பிறர் பாதுகாப்பில் வாழ வேண்டிய வர்கள். ஆதலால் அவர்களையும் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அனுப்புவதைக் கடமையாகக் கொண்டனர்.

நோயாளிகள் பிறர் துணையின்றி வாழமுடியாது. ஆகையால் அவர்களையும் போர் நடக்கப்போகும் இடத்தி லிருந்து அப்புறப்படுத்திவிடுவார்கள். இறந்து போன முன் னோர்களைத் தெய்வம்போலப் போற்றும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழர் வழக்கம். பழமையான நாகரிகமுள்ள எல்லா இனத்தாரி டையிலும் இவ்வழக்கம் இருக்கின்றது. புராதன நாகரிகம் படைத்த சீனர்களும் தங்கள் முன்னோரை வழிபடுகின்றனர். எகிப்தியர்களும் தங்கள் முன்னோரை வணங்கி வந்தனர். ஆதலால் பண்பாட்டிலே முதிர்ந்த தமிழர்களிடம் இவ்வழக்கம் குடி கொண்டிருந்ததிலே வியப்பில்லை.

தங்கள் முன்னோர்களுக்கான கடன்களைச் செய்வதற்காக ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் பிள்ளைகளைப் பெற வேண்டும் என்று விரும்பினர். பிள்ளை பெற்றவர்களுக்குத்தான் புண்ணிய லோகம் உண்டு; பிள்ளை பெறாதவர்களுக்குப் புண்ணிய லோகம் இல்லை என்ற நம்பிக்கை கூடத் தமிழர்களிடம் உண்டு.

ஆகையால்தான் பிள்ளை பெறாதவர்களையும் போர் நடக்கும் இடத்தைவிட்டுப் போய்விடும்படி முன்னறிவிப்புக் கொடுத்து வந்தனர்.

தமிழர்களின் இச் சிறந்த அறத்தைப் பற்றி எண்ணுவோர் வியப்படைவார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழர்களின் நாகரிகம் எவ்வளவு உயர்ந்துள்ளது என்பதை எண்ணுந்தோறும் நமக்கு வியப்புண்டாகின்றது.

அறிவுத்துறையிலே இன்று எவ்வளவோ முன்னேறியிருப்பதாகப் பெருமையடித்துக் கொள்கின்றோம். பண்டைக் கால மக்கள் அறிவுத்துறையிலே ஓரளவு பின் தங்கித்தான் இருந்தார்கள். ஆனால் மனிதத் தன்மை என்பது வேறு; அறிவு என்பது வேறு. அறிவும் மனிதத் தன்மையும் ஒன்று சேர்ந்திருந்தால் எவ்வளவோ நன்மையாக இருக்கும். பண்டைக் காலத்திலே அறிவு குறுகியிருந்தாலும் மனிதத் தன்மை பெரும்பாலான மக்களிடம் குடிகொண்டிருந்தது. இன்று அறிவு எவ்வளவோ விரிந்து கிடந்தாலும் மனிதத் தன்மை சுருங்கிவிட்டது. இந்த உண்மையைச் சிறந்த விஞ்ஞானிகளும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

பசு, பார்ப்பனர், பெண்கள், நோயாளிகள், பிள்ளை பெறாதவர்கள் ஆகியவர்களைக் கொல்லக்கூடாது என்ற தமிழர் அருள்நெறியை இக்காலப் போர்வெறியர்கள் பின்பற்ற முடியாது. அணுக்குண்டும், நீர்வாயுக் குண்டும் போர்ப்படை யாகப் பெருகிவரும் காலத்தில் பொது மக்களை எப்படிக் காப்பாற்ற முடியும்? அணுக்குண்டும், நீர்வாயுக் குண்டும் ஒரு தீவையே - ஒரு நாட்டையே - ஒரு பெரிய நகரத்தையே - அப்படியே அழிக்கக் கூடியன. இத்தகைய போர்க்கருவிகளைப் பெருக்குவோர் மனிதத் தன்மையை எப்படிப் பாதுகாக்க முடியும்.

போரிலே பொதுமக்களுக்கு எவ்வித இடையூறும் ஏற்படக்கூடாது; போர்வெறி கொண்ட வீரர்கள்தாம் போர்க் களத்தில் சண்டையிடவேண்டும்; உயிர்ச்சேதம் அவர்களிடம் மட்டுந்தான் உண்டாகலாம்; போர்வீரர்கள் அல்லாத மற்றவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளித்த பிறகுதான் போர் தொடங்க வேண்டும். இதுதான் போர் பற்றித் தமிழர்கள் கொண்டிருந்த அருள்நெறி யாகும்.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி யென்பவன் சிறந்த வீரன். தமிழர் அருள்நெறியைப் பின்பற்றி நடப்பவன். அவனைப்பற்றி நெட்டிமையார் என்னும் புலவர்

பாடியிருக்கும் ஒரு செய்யுளிலே தமிழர் அருள்நெறி அமைந்து கிடக்கின்றது.

ஆவும், ஆன்இயல் பார்ப்பன மாக்களும்,
பெண்டிரும், பிணியுடை யீரும், பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அரும்கடன் இருக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்,
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மின்! என
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை, மறத்தின்,
கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசும்பு நிழற்றும்
எம்கோ வாழிய குடுமி! தம்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க்கு ஈத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்,
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே. (புற. 9)

(பேணி - பாதுகாத்து. தென்புலம் வாழ்நர்க்கு - இறந்து போய்த் தென்திசையிலே வாழும் முன்னோர்க்கு. பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறா தீரும் - பொன்னைப் போன்ற புத்திரர்களைப் பெறாதவர்களும். நும் அரண் சேர்மின் - உங்களுக்குப் பாதுகாப்புள்ள இடத்தை அடையுங்கள். அறத்து ஆறு நுவலும் - அஃறநெறியிலே முன்னறிவிப்புக் கொடுக்கும். பூட்கை - கொள்கை. விசும்பு நிழற்றும் - வானத்திலே நிழலைச் செய்கின்ற. தம்கோ - தம் குடியிலே பிறந்த அரசனாகிய. வயிரியர்க்கு ஈத்த - கூத்தர்களுக்குக் கொடுத்த. முந்நீர் விழவின் நெடியோன் - கடல் விழாவினையுடைய நெடியோனாகிய வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனது.)

பாண்டியன் பெருவழுதியை வாழ்த்தும் முறையிலே அமைந்தது இச் செய்யுள். அவனை வாழ்த்தும்போது அவனிடம் உள்ள உயர்ந்த மனிதத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டினார் புலவர்.

இச்சிறிய பாட்டு, தமிழர்கள் போர்க்காலத்திலும் அறத்தையும், அருள்நெறியையும் பாதுகாத்து வந்தார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றதன்றோ! அறிவுத்துறையிலே உலகம் இன்று எவ்வளவோ முன்னேறிவிட்டது உண்மைதான். ஆனால் அறிவும், மனிதத் தன்மையும், வீரமும், அருளும் இணைய வாழ்ந்த தமிழர் அருள்நெறியை இன்று உலகம் பின்பற்றினால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்!

★★★

18. அறநெறி வாழ்வு

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பவர் சங்க காலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் சேரமன்னர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராக எண்ணப்படுகிறார். இவர் பாலைத் திணையைப் பற்றிப் பாடுவதிலே வல்லவர். இவருடைய பாடல்கள் பெரும் பாலும் பாலைத்திணையைப் பற்றிக் கூறுவதாகவே அமைந் திருக்கின்றன.

வளமற்ற வறண்ட நிலமே பாலைநிலம். அந்த நிலத்தைப் பற்றியும், அதில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் பாடுவ தென்றால் அது சிறந்த கற்பனை உள்ளம் படைத்தவர் களால்தான் முடியும். இவர் எவற்றையும் உற்று நோக்கும் இயல்பு படைத்தவர்; கற்பனா சக்தி மிகுந்தவர். ஆதலால்தான் பாலையைப் பற்றிப் பாடும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளார். இவர் பெயருக்கு அடைமொழியாக - சிறப்பு மொழியாக - பாலை பாடிய என்னும் பட்டம் பெற்று விளங்குகின்றார்.

இவருடைய பாடல்கள் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, கலித்தொகை, புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்களிலே காணப்படுகின்றன. இவர் தாம் சொல்லத் தொடங்கிய பொருளை உவமை கூறி விளக்குவதிலே வல்லவர்; சிறந்த கருத்துக்களை - நீதிகளை - அறங்களை - அழகாகவும் விளக்கமாகவும் சொல்லுவார். பிறர் நன்மைக்காக வாழ்வதே மனித வாழ்வாகும் என்ற கருத்துள்ளவர். இவருடைய உயர்ந்த கருத்துக்கள் - அறவுரைகள் - சிலவற்றைக் காண்போம்.

“ஆண்கள் ஒரு காரியமும் செய்யாமல் சோம்பிக் கிடத்தல் கூடாது; சுறுசுறுப்புடன் எதையாவது நல்ல காரியங்களைச் செய்து கொண்டேயிருக்கவேண்டும்; செய்யும் தொழில் பயனற்ற வீண் செயலாக இருத்தல் கூடாது; நல்ல பயன் தரத்தக்க தொழிலாக இருக்க வேண்டும்; அது பழிபாவத்திற்கு இடமான

தொழிலாக இருக்ககூடாது; அவற்றிலிருந்து விலகி நிற்கும் செயலாக இருக்க வேண்டும்.”

“ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மா சோம்பித் திரிகின்ற - கிடக்கின்ற - வாழ்கின்ற - ஆண்மக்கள் உயிருள்ளவர்கள் அல்லர். அவர்கள் உண்ணலாம்; உறங்கலாம்; உலவலாம்; வீண் வம்புப் பேச்சுக்கள் பல பேசலாம்; ஆயினும் அவர்கள் உயிருள்ள மக்களாகமாட்டார்கள்; நடைப் பிணங்களாகத்தான் கருதப் படுவார்கள்.”

“இவ்வுலகில் இன்பம் அடைவதற்கான பொருள் சும்மா வந்துவிடாது. ஏதேனும் தொழில் முயற்சியில் ஈடுபட்டால்தான் பொருள் சேர்க்க முடியும்; பொருள் சேர்த்தால்தான் அப்பொரு ளால் அறம் புரிய முடியும்; இன்பம் நுகரவும் இயலும். அறத் துக்கும், இன்பத்துக்கும் பொருளே - செல்வமே - அடிப்படை யாகும். ஆதலால், வினையை - தொழிலை - காரியம் செய்வதை - உயிராகக் கொண்டிருப்பவர்கள் தாம் ஆண்மக்கள் ஆவார்கள்; ஆண் தன்மையுள்ளவர்கள் ஆவார்கள்; உள்ளத்திலே ஊக்கம் உள்ளவரையில் - உடலிலே வலுவுள்ளவரையில் - உழைப்பது, பிறருக்கு உதவுவது, தாமும் இன்புறுவது ஆடவர் கடமையாகும்.”

“இல்லத்திலே வாழும் மனைவிகளின் கடமை - பெண் களின் கடமை - தம் கணவர்களைப் போற்றுவதே யாகும். தம்முடைய உயிர் தம் கணவரைத் தவிர வேறில்லை என்று கருதுவதேயாகும். கணவர் வாழ்வு போய்விட்டால் தமது வாழ்வும் போய்விட்டது; அதன்பின் தமக்கு வாழ்வில்லை; என்று கருதுவதாகும்.”

நல்ல மனைவியின் கடமை கணவன் மனங்கோணாமல் நடப்பதுதான். வெளியிலே சென்று வேலைபார்த்துத் திரும்பும் கணவனுக்கு உற்சாகம் ஊட்ட வேண்டும்; அவன் உள்ளத்திலே ஒரு கவலையும் தோன்றாதபடி நடந்து கொள்ள வேண்டும். அவன் உடல்நலத்தைப் பாதுகாக்கத் தக்க நல்ல உணவை ஆக்கி அளிக்க வேண்டும்.

சிறந்த மனைவிமார்கள் - இல்லறத்திலே பற்றுள்ள மனைவிமார்கள் - குடும்பம் வளர்ந்து தழைக்க வேண்டும் என்னும் பற்றுள்ள மனைவிமார்கள் - தம்முடைய இன்ப துன்பங்களைப் பற்றி எண்ணவே மாட்டார்கள்; பொருட் படுத்தவே மாட்டார்கள். தம் கணவர்களின் மனத்திலே மகிழ்ச்சி பொங்கும்படி நடந்து கொள்ளுவார்கள்; அவர்களின் நாவுக்குச் சுவையும், உடலுக்கு உரமும் தரக்கூடிய நல்ல உணவு வகைகளைத்

தேடிச் சமைத்து ஊட்டுவார்கள். தம் கணவரை உயிரென நேசிக்கும் மனைவிமார்களின் முதல் கடமை இதுதான்.

"முயற்சி - உற்சாகம் - உள்ள கணவன், அன்பு நிறைந்த மனைவி இவர்கள் நடத்தும் இல்லறம் சிறந்து விளங்கும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஆதலால் இத்தகைய ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றுபட்டு வாழும் வாழ்வே சிறந்த இல்லற வாழ்வாகும்; நல்ல குடும்ப வாழ்வாகும். இவர்களே பிறர்க்கு நன்மை செய்யும் உத்தம குடும்பமாக - தம்பதிகளாக விளங்குவார்கள்."

ஒரு குறுந்தொகைப் பாடலிலே இத்தகைய உயர்ந்த கருத்துக்களை அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார் பெருங் கடுங்கோ

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே; வாள்நுதல்
மனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்; என
நமக்குஉரைத் தோரும் தாமே;
அழாஅல்தோழி! அழுங்குவர் செலவே. (குறுந். 135)

இதுவே அந்தக் குறுந்தொகைப் பாட்டு. நான்கே அடிகளைக் கொண்ட இக் குறுந்தொகைச் செய்யுளிலே மேலே எடுத்துக்காட்டிய சிறந்த பொருள் அமைந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

கணவன் பொருள் தேடும்பொருட்டு வெளியூருக்குச் செல்லத் துணிந்தான். அதை அறிந்தாள் தலைவி; காதலி. அவள், 'காதலன் பிரிந்து சென்றால், நாம் தனித்திருக்க வேண்டுமே! அவர் இல்லாமல் எப்படித் தனித்திருந்து வாழ்வது?' என்று நினைத்து வருந்தினாள். அப்பொழுது அவளுடைய தோழி அவளுக்குச் சொல்லிய சமாதானமாக - ஆறுதல் மொழியாக - அமைந்திருப்பது இச்செய்யுள்.

"தொழில் தான் ஆண்களுக்கு உயிராகும்; வீட்டிலே வாழ்கின்ற ஒளிபொருந்திய நெற்றியை உடைய பெண்களுக்கு ஆண்களே உயிர் ஆவர். இவ்வாறு நமக்கு நீதியைச் சொல்லியவர் அவர்தான். ஆதலால் தோழியே! நீ அழ வேண்டாம். அவர் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து போக மாட்டார். போனாலும் விரைவில் வந்து நமக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவார்." இதுவே மேலேகாட்டிய செய்யுளின் பொருளாகும்.

இவ்வாசிரியர் - இப்புலவர் - மற்றொரு செய்யுளில் கூறியிருக்கும் அறமும் குறிப்பிடத்தக்கது. அச்செய்யுளில்,

"பொருளீட்டுவதும், வறியோர்க்கு உதவுவதுந்தான் ஆடவர் கடமை" என்பதை வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கின்றார்.

மெல்இயல் அரிவைநின் நல்அகம் புலம்ப
நின்துறந்து அமைகுவென் ஆயின், என்துறந்து
இரவலர் வாரா வைகல்
பலஆகுக; யான் செலவுறு தகவே. (குறுந். 137)

இதுவே அந்தச் செய்யுள். "மெல்லிய தன்மையுள்ள அரிவை! உன்னுடைய நல்ல நெஞ்சம் தனிமையால் வருந்தும்படி நான் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து செல்லமாட்டேன். சென்றாலும், சென்ற இடத்திலேயே தங்கிவிட மாட்டேன். அப்படித் தங்கிவிடுவேனாயின் இரவலர்கள் யாரும் என்னை வெறுப்பார்களாக! என்னிடம் வாராமல் ஒழிவார்களாக! இப்படியே பல நாட்கள் கழிவதாக!" என்பதே இப்பாடலின் பொருள்.

இச்செய்யுள் ஆடவர் கடமையை வலியுறுத்துவதைக் காணலாம். பொருளீட்டுவதும், ஈட்டிய பொருளால் இல்லாதவர்களுக்கு உதவி செய்வதுமே ஆண்மக்கள் கடமையாகும். ஆண்கள் இக்கடமையைச் செய்வார்களானால் மனித சமுதாயம் உயர்ந்து வாழும்; எல்லா நன்மைகளையும் பெற்று இன்பத்துடன் வாழும். இதில் ஐயம் இல்லை.

தலைவியை முதல்முதல் சந்தித்துக் காதல்கொண்டு கலந்து மகிழ்ந்த தலைவன் அவளை விட்டுப் பிரியும்போது சொல்லிய உறுதிமொழி இது.

மேலே காட்டிய குறுந்தொகைப் பாடல்கள் இரண்டும் பழந்தமிழ் மக்களின் அருள்நெறியை உணர்த்தின. ஆடவரும், பெண்டிரும் கணவன் மனைவிகளாய் ஒன்றுபட்டு வாழ்வது இல்லறம்; அவர்கள் தந்நலத்தை மட்டும் பேணாமல், பிறர்நலம் பேணும் பண்புள்ளவர்களாய் வாழ்வதே அருள்நெறியாகும்; இப்படி வாழும் வாழ்வே சிறந்த வாழ்வாகும். இவ்வுண்மைகளையே மேலேகாட்டிய குறுந்தொகைப் பாடல்கள் இரண்டும் - பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவின் செய்யுட்கள் இரண்டும் எடுத்துக்காட்டின.

★★★

19. உலகத்தை உணர்ந்த உத்தமர்

உலக இயல்பை நன்றாக உணர்ந்தவர்களே ஞானிகள், அறிவுள்ளவர்கள், தீர்க்கதரிசிகள் என்று போற்றப்படுவார்கள்; உத்தமர்கள் என்று புகழப்படுவார்கள். உலகப் போக்கின் உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் சிலர் தாம். எல்லோரையும் உலக நிலைமையின் உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லி விட முடியாது.

யார் உலகப் போக்கின் உண்மையை உணர்ந்தவர்? இதற்கு விடை காணவேண்டும். இவ்வுலகில் காணப்படுகின்றவைகளிலே என்றும் அழியாமல் நிலைத்திருப்பவை யாவை? நிலைத்து நிற்காமல் நீர்மேல் குமிழிபோல் அழிந்து மறைவன யாவை? இவ்வுலகிலே நாம் எந்த வேலையைச் செய்ய வேண்டும்? நாம் பின்பற்றி நடக்க வேண்டிய ஒழுக்கங்கள் எவை? பின்பற்றாமல், நெஞ்சத்தாலும் நினைக்காமல் விட்டுவிடக்கூடிய, ஒதுக்கித் தள்ள வேண்டிய செயல்கள் யாவை? இவைகளையெல்லாம் சிந்தித்து முடிவுகட்டுகின்றவனே சிறந்தவன் ஆவான்; அறிவாளியாவான்.

உள்ளத்தால் நினைத்து நினைத்து உண்மையை உணர்வது மட்டும் போதாது; உணர்ந்த உண்மையைப் பிறர் அறிய வாயால் தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டிருப்பது மட்டும் போதாது, வாய்ப்பறையால் தான் அடையும் பயன் ஒன்றுமில்லை. தான் அறிந்த உண்மையை - நம்பும் உண்மையை - ஓரளவாவது, முடிந்த வரையிலாவது பின்பற்றி நடக்க வேண்டும்; இப்படி உண்மை நெறியிலே ஒழுகுகின்றவர்கள்தாம் உயர்ந்த மனிதர்கள்; உத்தம மனிதர்கள்; உலகத்தாரால் மதிக்கப்படும் மனிதர்கள் ஆவார்கள்.

பண்டைக்காலத்திலே உலகம் எவ்வளவோ உயர்ந்த நிலையில் இருந்தது; மனிதன் சிறந்தவர்களாக வாழ்ந்தனர்; என்று சொல்வோர் உண்டு. இவர்களை உலக சரித்திரம் அறியாதவர்கள் என்று சொல்லிவிடலாம். பண்டைக்காலத்தை

விட இக்காலத்திலே மனித சமூகம் எவ்வளவோ முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மறுக்கமாட்டார்கள். கல்வித் துறை, செல்வத் துறை, அரசியல் துறை, சமுதாயத் துறை, வாழ்க்கைத் துறை, விஞ்ஞானத் துறை போன்ற பல துறைகளிலும் முன்னேறியிருக்கின்றோம். பண்டைக் காலத்தில் நெஞ்சிலே நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு முன்னேறியிருக்கிறோம்; இன்னும் முன்னேறிக் கொண்டே வருகின்றோம். இந்த முன்னேற்றம் எந்த எல்லையிலே போய் நிற்கும் என்பதை நம்மால் முடிவு கட்ட இயலாது.

ஆயினும் ஒரு உண்மையை மட்டும் நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. ஒரு துறையில் மட்டும் நாம் முன்னேறவில்லை. பின்தங்கித்தான் நிற்கின்றோம். நிற்கின்றோம் என்பதை விடப் பின்னோக்கிப் போய்க் கொண்டேயிருக்கின்றோம் என்று சொன்னால் கூடப் பொருந்தும். அந்தத் துறை யாது? சுருங்கக் கூறினால் ஒழுக்கத் துறையென்று அதைச் சொல்லிவிடலாம். முன்னோர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் சொல்லையும், நினைப்பையும் செயலிலே காட்டினார்கள். அவர்கள் உள்ளமும், சொல்லும், செயலும் ஏறக்குறைய ஒன்றாகவே இருந்து வந்தன. இம்முறையைப் பின்பற்றி நடப்பதுதான் அறம், ஒழுக்கம், தர்மம் என்று நம்பினார்கள். இதற்கு மாறாக நடப்பது பாவம். பழிச் சொல்லுக்கு இடம், அறமற்ற செயல் என்று நினைத்தார்கள். இக்காலத்தினர் - பல துறைகளிலும் இக் காலத்தில் முன்னேறியிருக்கும் மக்கள் - இந்த நடத்தையைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. எண்ணம் வேறு, சொல் வேறு, செயல் வேறு என்று சொல்லும்படி நடக்கும் மனிதர்களையே மிகுதியாகக் காணுகின்றோம். இது ஒன்றைத் தவிர மற்ற எல்லாத் துறைகளிலும் நாம் தீவிரமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இதற்கு காரணம், அறிவின் வளர்ச்சிதானோ? அல்லது வேறு என்னவோ? அகடவிகடங்கள் செய்வதிலே அறிவுள்ள வர்கள்தாம் சமர்த்தர்கள். அப்பாவிகளுக்குத் தில்லுமுல்லுகள் செய்யத் திறமையேது?

இந்த உண்மையை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் ஒரு செய்யுளில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார். அந்தப் பாடல் குறுந்தொகையிலே உள்ளது. அது குறிஞ்சித் திணையைப் பற்றிப் பாடும் அகப்பொருள்பாட்டு.

உற்றார், உறவினர், ஊரார் அறிய மணம் புரிந்து கொள்ளாத காதலர்கள், களவு மணத்திலே தம்பதிகளாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

காதலன், காதலியை விரைவிலே கற்புமணம் புரிந்துகொள்ளத் தீர்மானித்தான். அதன் பொருட்டு அவன் பொருள் தேடுவதற்காகப் பிரிந்து போனான். அப்பொழுது காதலி காதலன் பிரிவால் வருந்தியிருந்தாள். அவள் துன்பத்தைக் கண்ட தோழி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறியதாக அமைந்திருப்பது அச்செய்யுள். அச்செய்யுளிலே அமைந்திருக்கும் அரும் பொருள் என்றும் அழியாமல் நிற்கும் அறமாகும்; பழந் தமிழர்களின் அறநெறியைப் பறைசாற்றுவதாகும்.

"சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்ணே! தலைவன் பிரிந்து சென்றான் என்பதற்காக நீ வருந்த வேண்டாம். அவன் நமது நன்மைக்காகத்தான் பொருள் தேடப் பிரிந்து போனான். அவன் பொருள் தேடிக் கொண்டு வந்தவுடன் நம்மை மணம் புரிந்துகொள்ளுவான்; இப்பொழுதுள்ள களவு ஒழுக்கத்திற்கு முடிவு கட்டுவான். உற்றார்க்கும், ஊரார்க்கும் தெரியாமல் அஞ்சி மறைந்து வாழும் இந்த வாழ்வுக்கு இனி இடமில்லை. உற்றார் உறவினர் காண, ஊரார் அறிய, வெளிப்படையாக உன்னைக் கற்புமணம் புரிந்து கொள்ளுவான். ஆதலால் இனி ஏற்படப்போகும் இன்ப வாழ்வை நினைத்து நீ வருந்தாமலிரு; சிறிதுகாலம் பிரிந்திருக்க நேர்ந்ததைக் குறித்து மனம் கலங்காதே."

"நல்ல பயனைத் தரும் மலைநாட்டுத் தலைவன் நம்மைப் பிரிந்து போனதால் அவனுக்கு எவ்வித இன்பமும் இல்லை; மகிழ்ச்சியும் இல்லை. அவன் சென்ற இடத்திலே தனிமையால் நம்மைப் போலவே வருந்துவான்."

"அவன் சிறந்த பண்புள்ளவன்; பழிக்கு அஞ்சும் இயல்புள்ளவன்; பிறர் தன்னைப் பழித்துப் பேசும்படி - குறைகூறும்படி - வசை கூறித் தூற்றும்படி - ஒருபொழுதும் நடந்து கொள்ளவே மாட்டான்."

"அவன் இந்த உலக இயல்பையும், போக்கையும் நன்றாக அறிந்தவன். 'நமது இளம்பருவமும் யாக்கையும் நிலைத்தவை அல்ல; நம்முடைய செல்வமும் வாழ்வும் சிதையாமல் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வன அல்ல; இவைகள் எல்லாம் அழிந்துபோகக் கூடியவைகள். இவ்வுலகில் என்றும் அழியாமல் நிலைத்திருப்பது புகழ் ஒன்றுதான்' என்ற உண்மையை உணர்ந்தவன். ஆதலால் நீதிநெறி தவறாமல், நேர்மையாக நடந்து கொள்ளும் உத்தம குணம் உள்ளவன் அவன். இத்தகைய உண்மை அறிவும், உத்தம குணமும் உள்ளவர்கள் யாராயிருந் தாலும் சரி, அவர்கள் தம்

பொருளை நல்வழியிலேதான் செலவழிப்பார்கள். வறுமையால் வாடி வதங்கும் ஏழைகளுக்கு இரங்காமல் உதவி செய்யாமல் இருக்க மாட்டார்கள். இவ்வாறு உதவி செய்யும் குணம் உள்ளவர்களின் செல்வம் அவர்களிடம் தங்கியிராது. அவர்களை விட்டுப் பிரிந்துதான் போகும். இதைப்போலவே உன் உடம்பிலே தோன்றி விளங்கும் பசலை நிறமும் நீங்கிப்போய்விடும். ஆதலால் நீ வருந்தாதே" இதுவே அச்செய்யுளில் அமைந்திருக்கும் பொருள்.

அழியல் ஆயிழை! அழிபுபெரிது உடையன்;
பழியும் அஞ்சும், பயம்மலை நாடன்;
நில்லா மையே நிலையிற்று, ஆகலின்
நல்இசை வேட்ட நயன்உடை நெஞ்சின்
கடப்பாட் டாளன் உடைப்பொருள் போலத்
தங்குதற்கு உரியது அன்று; நின்
அம்கலுழ் மேனிப் பாய பசப்பே. **(குறுந். 143)**

இதுவே மேலே காட்டிய - சொல்லிய - பொருள் அமைந்த பாடல். அகப்பொருள் துறையிலே புறப்பொருள் அறத்தை அமைத்துப் பாடிய அழகான பாட்டு. தமிழர்களின் - பண்டைத் தமிழர்களின் - அறிவையும், அறத்தையும், அருளையும் விளக்கும் அருமையான தமிழ்ப் பாட்டு.

இப்பாட்டு, பண்டைத் தமிழர்களின் சிறந்த பண்பாட்டை உணர்த்துவதோடு, மனிதர்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று அறிவுரை கூறுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. இப்படி வாழ்வது தான் மனிதப் பண்பாகும் என்ற உண்மையையும் உரைத்தது.

★★★

20. நீதியும் அமைச்சும்

செல்வத்திலும், செல்வாக்கிலும் வலுத்தவர்களிலே நீதிவழி நடப்போரும் உண்டு; தம்மைப்போலவே பிறரையும் எண்ணி மனிதத்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளுவோர் உண்டு; தமது செல்வத்தையும், செல்வாக்கையும் பொதுஜன நன்மைக் குப் பயன்படுத்துவோர் உண்டு. ஆனால் இவர்களிலே பலர், ஏழைகளைக் கசக்கிப் பிழிவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமா யிருப்பர். மற்றவர்கள் எக்கேடு கெட்டால் என்ன? நாம் வாழ்ந் தால் போதும் என்ற எண்ணத்துடன் ஏழைகளின் உழைப்பையும், செல்வத்தையும் சுரண்டுவோர் உண்டு; தமக்கு அடங்காதவர் களை - தமது அக்கிரமத்தை எதிர்ப்பவர்களைப் பலாத்காரத் தால் அடக்கி நசுக்குவோர் உண்டு.

ஒரு நல்ல அரசாங்கம் உள்ள நாட்டிலே அகங்காரம் பிடித்த செல்வர்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் நடக்க முடியாது; சட்டத்தையும் நீதியையும் மீறி நடக்க முடியாது. ஏனென்றால், இவர்களால் கொடுமைப்படுத்தப்படும் மக்கள் அரசாங்கத்திடம் முறையிட்டுக் கொள்ளுவார்கள்; அரசாங்கத்தின் அடிப்படை யாக இருக்கின்ற நீதிமன்றத்திலே வழக்கு தொடுப்பார்கள்; தங்கள் உரிமையைப் பெற முயற்சிப்பார்கள். இது சட்டத்தையும் அமைதியையும் காப்பாற்றுவதற்காக அமைந்திருக்கும் ஆட்சி யுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் நடைபெறுவதாகும்.

நாட்டின் ஆட்சியும், ஆள்வோரும் எப்படியிருந்தாலுங் கூட, பொதுஜனங்களுக்கு நீதிமன்றங்களிலேயுள்ள நம்பிக்கை போய்விடவில்லை. நீதி மன்றங்களிலே நியாயம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை பெரும்பாலான மனிதர்களிடம் இன்றும் குடி கொண்டிருக்கின்றது. நல்ல அரசாட்சி ஏற்பட்ட காலந்தொட்டு மக்களுக்கு நீதி வழங்கும் மன்றங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக் கின்றன. அரசாட்சியுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் நீதி மன்றங்கள் உண்டு. அவற்றில் அமர்ந்து நீதியை நிலைநாட்டும் சிறந்த

நியாயாதிபதிகளும் இருக்கின்றனர். நீதிபதிகள், நியாய சபைகள் இல்லாத நாடுகள் எவையும் இல்லை. இவைகள் இல்லாத நாடுகள், நாடுகள் என்ற பெயருக்குத் தகுதியுடையவைகளும் அல்ல.

நீதி சபைகளில் அமர்ந்து நியாயம் கூறும் நீதிபதிகளை - அறிஞர்களை - பண்டைக்கால மக்கள் தெய்வங்களுக்குச் சமமாகவே நினைத்து வந்தனர். அவருக்குப் பொது ஜனங்கள் நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் காட்டி வந்தனர். இன்றும் நீதிபதிகளிடம் மக்கள் கொண்டிருக்கும் மதிப்பில் குறைவில்லை. நீதிபதிகளிடம் மக்கள் நம்பிக்கையிழந்தால் - நியாய சபைகளைப் பற்றித் தவறாக எண்ணத் தொடங்கிவிட்டால் அவர்கள் நீதிமன்றங்களை நாடமாட்டார்கள்; பணத்தைச் செலவு செய்து கொண்டு நியாயந் தேடி நீதிமன்றங்களுக்குப் போக மாட்டார்கள்.

பண்டைக் காலத்தில் நீதிபதிகள் எப்படி இருந்தனர் என்பதைப் பற்றிப் பத்துப் பாட்டிலே காணப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கது. பத்துப்பாட்டிலே மதுரைக் காஞ்சியில் நீதிபதிகளைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருப்பது, நியாயாதிபதிகள் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதையும் அறிவுறுத்துவதாகும். மதுரைக் காஞ்சியின் ஆசிரியர் மாங்குடி மருதனார் என்னும் பழம்பெரும் தமிழ்ப் புலவர், புலவர்களிலே தலைசிறந்தவராகப் போற்றப் படுகின்றவர். நீதிபதிகளின் பண்பைப் பற்றி அவர் சொல்லியிருப் பதைக் காண்போம்.

“இவர் நடுநிலையிலிருந்து வழக்கை ஆராய்ந்து தீர்ப்புக் கூறுவாரா? நடுநிலை தவறி நீதியைப் பொருட்படுத்தாமல் ஒரு பக்கமாக நின்று தீர்ப்புச் சொல்லுவாரா? என்ற ஐயமோ, அச்சமோ பொது மக்கள் உள்ளத்திலே பிறப்பதில்லை.”

“வழக்கிலே தோற்றவர்களும், அத்தோல்வியால் துன்புற மாட்டார்கள். நியாயமான தீர்ப்பாக - முடிவாக - இருந்தால் ஏன் மனத்துயரம் அடைய வேண்டும்?”

“வழக்கிடுவோர் உள்ளத்திலே கொண்டிருந்த நியாயமற்ற ஆசையை நீக்குவார்கள். அவர்கள் மனம், நீதிபதியின் முடிவு நியாயந்தான் என்று ஒப்புக்கொள்ளும்படி தீர்ப்பளிப்பார்கள்.”

“நீதிபதிகள் எக்காரணத்தாலும் தமது உள்ளத்தைப் பிறரிடம் ஒப்படைத்து விடமாட்டார்கள்; நடுநிலையிலே நிறுத்திக் கொள்ளும் உரம் படைத்தவர்கள். வழக்கிடுவோர் உறவினராயிருந்தாலும் சரி, பகைவராயிருந்தாலும் சரி, நொது

மலராயிருந்தாலும் சரி, நடுநிலையிலே நின்று வழக்குரைகளைக் கேட்டறிவார்கள். ஒரு பக்கம் கோபமும், மற்றொரு பக்கம் உவகையும் கொள்ளமாட்டார்கள்."

"துலாக்கோலைப் போல நடுநிலையிலே நின்று நீதி உரைப்பார்கள். இத்தகைய சிறந்த கொள்கையையுடைய நீதிபதிகள் உறையும் நீதிசபை."

இது, மதுரையில் அக்காலத்திலிருந்த நீதிமன்றத்தைப் பற்றி மாங்குடி மருதனார் சொல்லியிருப்பது.

அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கிச்,
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து,
ஞெமன்கோல் அன்ன செம்மைத்து ஆகிச்
சிறந்த கொள்கை அறம்கூறு அவையமும் (மதுரைக் 489-492)

(அவலம் - துன்பம். செற்றம் - சினம். ஞெமன்கோல் - துலாக்கோல்)

இவ்வடிகளிலே மேலே குறித்த பொருளைக் காணலாம். நீதிமன்றத்தை அறம் கூறு அவையம் என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர். சபை என்ற சொல்லே அவை, அவையம் என்று திரிந்தது.

இவ்வாறு நீதிமுறை ஒழுங்காக நடைபெறுமானால், அதற்கு நல்ல அரசே அடிப்படையாகும். ஆட்சியை நடத்துவோரும், நேர்மையாளர்களாக - நடுநிலை தவறாதவர்களாக - தந்நலமற்றவர்களாக - இருக்க வேண்டும். ஆட்சியாளர்க்கும், நீதிமன்றங்களுக்கும் இணைப்புண்டு என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது; ஆட்சியாளர்களிடம் கோளாறு ஏற்பட்டால் அது நீதிமன்றங்களையும் குலுக்கித்தான் தீரும்; இது மறுக்கமுடியாத உண்மை.

அரசை இயக்கும் - நடத்தும் அச்சாணிகள் அமைச்சர்கள் தாம். குடிஅரசிலும் சரி, முடி அரசிலும் சரி, இவர்கள் தாம் ஆட்சி வண்டி குடைசாயாமல் காத்து வருகின்றனர்; வந்தனர். இத்தகைய பொறுப்புள்ள அமைச்சர்களிடம் - மந்திரிமார்களிடம் - நேர்மையிருக்க வேண்டும்; நடுநிலையிருக்க வேண்டும்; தியாக புத்தியிருக்க வேண்டும்; மனிதாபிமானம் அமைந்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய அமைச்சர்களைக் கொண்ட அரசுதான் உண்மையான ஜனநாயக அரசாக - மக்கள் அரசாக - விளங்கும். ஆட்சித் தேரும் தங்குதடையில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்.

அமைச்சர்கள் ஒழுங்கு தவறினால் நீதிபதிகளும் ஒழுங்கு தவறக் கூடும். நீதபதிகள் நியாயமாக நடக்க நினைத்தாலும் அவர்கள் ஒழுங்கீனமாக நடக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப் படுவார்கள். ஆதலால் அமைச்சர்களின் உயர்வையும், ஒழுக்கத்தையும், மனிதத் தன்மையையும் பொறுத்தே ஒரு நாட்டின் ஆட்சி அமைந்திருக்கும். அந்த நாட்டின் நீதி முறையும் நடைபெறும்; இது ஐயத்திற்கிடமில்லாத உண்மை. இந்த உண்மையையும், மதுரைக் காஞ்சியிலே மாங்குடி மருதனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

"அரசனிடம் உள்ள நல்ல எண்ணங்களையும், தீய எண்ணங்களையும் ஆராய்ந்து காண்பார்கள்; அவர்களை நல்ல எண்ணத்தின்படி நடக்கச் செய்வார்கள்; நல்ல காரியங்களையே செய்யும்படி தூண்டுவார்கள்; கெட்ட எண்ணங்களைக் கைவிடும்படி செய்வார்கள்; கெட்ட செயல்களைச் செய்ய விடாமல் அடக்குவார்கள்."

"அன்பையும் அறத்தையும் கைவிடாமல் காப்பார்கள். அரசர்கள் குடிமக்களிடம் அன்புடன் நடந்து கொள்ளும்படி செய்வார்கள்; அறந் தவறாமல் நடந்துகொள்ளும்படியும் செய்வார்கள்."

"தாமும் பழிப்புக்கு இடமான காரியங்களைச் செய்ய மாட்டார்கள்; பலரும் புகழத்தக்க - பாராட்டத்தக்க - ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க - நல்ல காரியங்களையே செய்வார்கள். இதனால் உயர்ந்த நிலையிலே வைத்துப் போற்றப்படுவார்கள். எல்லோரும் அறியும்படியான புகழையும் பெறுவார்கள்."

"இத்தகைய சிறப்பமைந்தவர்கள்; காவிதிப் பட்டம் பெற்றவர்கள்; இவர்களே அமைச்சர்கள்."

இவைகளே அமைச்சர்களின் பண்பென்று கூறுகின்றது மதுரைக்காஞ்சி.

நன்றும் தீதும் கண்டு ஆய்ந்து, அடக்கி,
அன்பும் அறனும் ஒழியாது காத்துப்,
பழிஒரீஇ, உயர்ந்து, பாய்புகழ் நிறைந்த
செம்மை சான்ற காவிதி மாக்களும் (மதுரைக் 496-499)

இவ்வடிகள் மேலே காட்டிய கருத்தை வலியுறுத்து கின்றன. மதுரைக்காஞ்சியில் இவ்வாறு நீதியைப்பற்றியும், அமைச்சரைப்பற்றியும் அடுத்தடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இதனால் நாம் அறியும் உண்மை ஒன்றுண்டு. அமைச்சர்களின் ஒழுக்கத்தையும், திறமையையும், நேர்மையையும் பொறுத்தே ஒரு நாட்டின் நீதிமுறையும் அமைந்திருக்கும் என்பதுதான் அவ்வுண்மை.

அமைச்சர்கள் அநீதியாளர்களாயிருந்தால் அந்த நாட்டிலே நீதியும் நிலைகுலையும்; நியாயசபைகள் அநியாய சபைகளாக மாறத்தான் செய்யும். இதை நாம் உலக நடப்பிலே - உலக வரலாற்றிலே இன்றும் நேராகக் காணலாம்.

மாங்குடி மருதனார் பாடியிருக்கும் மேலேகாட்டிய அடிகள் பண்டைத் தமிழர்களின் சிறப்பைக் காட்டுகின்றன; அவர்கள் நீதியைக் காப்பாற்றுவதிலே எவ்வளவு கவலை கொண்டிருந்தனர் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. மதுரைக் காஞ்சியின் அடிகள், மாங்குடி மருதனாரின் காலத்தில் நீதி மன்றங்கள் எப்படியிருந்தன? அமைச்சர் எப்படி இருந்தனர்? என்பதை விளக்கின. ஆயினும், இவைகள் நீதிமன்றங்கள் எப்படியிருக்க வேண்டும்? அமைச்சர்கள் எப்படியிருக்க வேண்டும்? என்பதையும் அறிவுறுத்துவதைக் காணலாம். இத்தகைய அறத்தைப் பின்பற்றும் நாடு என்றும் உயர்ந்து சிறந்து விளங்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

★★★

21. உழவரும் வணிகரும்

தேசம் என்பதை ஒரு வண்டியாக வைத்துக் கொண்டால், அதற்கு உழவரும், வணிகரும் இரண்டு உருளைகள் ஆவார்கள். அல்லது அவ்வண்டியை இழுத்துச் செல்லும் இரண்டு எருதுகள் என்று சொன்னாலும் பொருந்தும். இந்த இரண்டு இனத்தினரும் நல்வாழ்வு வாழவேண்டும்; நேர்மையாக நடக்கவேண்டும்; தங்கள் கடமையை ஒழுங்காகச் செய்ய வேண்டும். இவர்கள் ஒழுங்கு தவறினால் - தங்கள் கடமையை அலட்சியம் செய்தால் - அவர்கள் வாழும் நாடு பாழ்படும்; அந்த நாட்டு மக்களின் வாழ்விலே இன்பமோ, மகிழ்ச்சியோ, ஒழுக்கமோ, கட்டுப்பாடோ, ஒற்றுமையோ,உற்சாகமோ எதுவும் இருக்க முடியாது.

நாட்டிலே உணவுப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்கின் றவர்களையெல்லாம் உழவர்கள் என்ற வரிசையிலே நிறுத்தி விடலாம். உற்பத்தி செய்த பண்டங்களை நாட்டு மக்கள் அனைவர்க்கும் கிடைக்கும்படி - அவர்கள் பெற்று அனுபவிக் கும்படி - விநியோகம் செய்பவர்களையெல்லாம் வணிகர்கள் என்ற வரிசையிலே வைத்து விடலாம். பண்டங்களை உற்பத்தி செய்பவர்களும், அவற்றைப் பங்கீடு செய்வோரும் ஒரு தேசத்தின் இரு கண்கள். இவர்கள் சரியாக இல்லாவிட்டால் அந்த நாடு உருப்படாது; வாழாது.

முதலில் உழவர்களை எடுத்துக்கொள்வோம். உழவர் என்னும் சொல், ஏரைப் பிடித்து உழுகின்றவர்கள் என்னும் பொருளுடையது. இது முதலில் நேரடியாக வயலில் - நிலத்தில்- ஏர் பிடித்து உழுகின்றவர்களையே குறித்தது. நாளடைவில் இச்சொல்லின் பொருள் விரிவடைந்தது. உழுகின்ற பலருக்குத் தலைமை தாங்கி, அவர்களை வேலை வாங்கி உணவுப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்கின்றவர்களையும் இச்சொல்

குறித்தது. இதனால் உழவர்களில் உழுதுண்போர், உழுவித் துண்போர் என இரு பிரிவுகள் தோன்றின. இருவரும் உழவர்கள் என்றே வழங்கப்பட்டனர்.

உழுவித்துண்போர் நாளடைவில் வேளாளர் என்று குறிக்கப்பட்டனர். வேளாண்மை செய்பவர் வேளாளர்; வேளாண்மை முயற்சி. க்ருஷி என்னும் வடமொழிச் சொல்லும் இப்பொருளுடையதே. வேளாண்மை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு உபகாரம் என்னும் பொருளும் உண்டு. உழுவித் துண்போரிலே பலர் பெரிய நிலக்கிழவர்களாயிருந்தனர்; குறுநில மன்னர்களாக வாழ்ந்தனர்; பெரிய கொடைவள்ளல் களாகவும் விளங்கினர். ஆதலால் அவர்கள் மக்களால் பாராட்டப்பட்டனர்; வேளாளர் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றனர்.

பண்டைத் தமிழகத்தில் வேளாளர்கள் எவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர்? எத்தகைய சிறந்த ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றி வந்தனர்? அவர்கள் நாட்டுக்குச் செய்த நன்மைகள் யாவை? மக்களுக்குச் செய்த உதவி - உபகாரம் என்ன? இக்கேள்விகளுக்குப் பட்டினப்பாலை ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார் சரியான விடையளிக்கின்றார். அவ் விடையின் மூலம் வேளாளர்களின் பண்பை விளக்கியிருக்கின்றார்.

"உழவுத்தொழில் செய்து வாழ்வோர் வேளாளர்கள். அவர்கள் கொலைத்தொழிலை அறியாதவர்கள்; அக் கொடுந்தொழிலை அடியோடு வெறுத்தவர்கள்; திருட்டுத் தொழிலை நெஞ்சத்தாலும் நினைக்காதவர்கள்; அவ்வெண் ணத்தை அடியோடு கடிந்தவர்கள்."

"அவர்கள் தேவர்களைப் போற்றி வணங்குவார்கள். அவர்களுக்கு திருவிழாச் செய்வார்கள்; அவர்களுக்காக வேள்வி செய்து, வேள்விப் பலியை அர்ப்பணிப்பார்கள்."

"நாட்டுக்கு - மக்களுக்கு - சிறந்த உணவூட்டும் நல்ல பசுக்களை வளர்ப்பார்கள்: காப்பார்கள்: உழவுக்கு உதவும் எருதுகளை பாதுகாப்பார்கள்."

"அவர்கள் நான்கு வேதங்களையும் அறிந்த அந்தணர்களுக்கு உதவுவார்கள்; இவர்களின் உதவியினால் அந்தணர்கள், சோற்றுக் கவலையின்றி, வேத விதிப்படி நடந்து புகழ் பெறுவார்கள்."

"அவர்கள் தம்மிடம் வரும் விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரிப்பார்கள்; அவர்களுக்குப் பலகாரங்களைக் கொடுத்து

உண்ணும்படி செய்வார்கள்; புதிதாகச் சமைத்த, பதமான உணவளிப்பார்கள்."

"வேளாளர்கள் இத்தகைய சிறந்த செயல்களைச் செய்வார்கள்; புண்ணிய காரியங்களையே இடைவிடாமல் செய்து கொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களும் நல்ல இன்ப வாழ்வில் வாழ்வார்கள். இவர்கள் உழுதொழிலால் வரும் செல்வம் ஒன்றையே விரும்பி வாழும் உழவர்கள்."

இச் செய்தி பட்டினப்பாலையில் காணப்படுவது.

கொலை கடிந்தும், களவு நீக்கியும்,
அமரர்ப் பேணியும், ஆவுதி அருத்தியும்,
நல்ஆ னொடு பகடு ஓம்பியும்,
நான்மறையோர் புகழ் பரப்பியும்,
பண்ணியம் அட்டியும், பசும்பதம் கொடுத்தும்,
புண்ணியம் முட்டாத் தண்நிழல் வாழ்க்கைக்
கொடுமேழி நசைஉழவர். (பட்டினப் 199 - 205)

இவ்வடிகளே மேலேகூறிய பொருளமைந்த அடிகள்.

இவ்வடிகள் உழவர்களின் இயல்பையும், உழவர்கள் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்தின. இத்தகைய உழவர்கள் வாழும் நாட்டிலே பஞ்சம் ஏது? பிணியேது? இன்பம் கொழிக்கும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

அடுத்தபடி, வணிகர்களைப் பற்றிய பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. அவர்களுடைய நேர்மையைப் பற்றியும், பண்பைப்பற்றியும், நடத்தையைப் பற்றியும் உருத்திரங் கண்ணனார் சொல்லியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

"வணிகர்கள் நடுநிலை தவறாதவர்கள்; நீண்ட நுகத்தடியின் நடுவிலே உள்ள ஆணி போன்றவர்கள். அந்த ஆணி, நுகத்தடியின் இரு முனைகளும் ஏற்றத் தாழ்வின்றிச் சமமாக நிற்கும்படி செய்யும். அதுபோல் இவர்கள் எவரிடமும் பட்சபாதம் காட்டமாட்டார்கள்; விருப்பு வெறுப்பின்றி நடந்து கொள்ளுவார்கள். அவர்களுடைய மனம் எல்லோரையும் சமமாகவே நினைக்கும். பழிக்கு அஞ்சுவார்கள்; உண்மையையே உரைப்பார்கள்; தம்முடைய பொருள் வேறு, பிறர்பொருள் வேறு என்று எண்ணமாட்டார்கள்; தாம் கொடுக்கும் பண்டத்துக்கு அதிக விலை வாங்கமாட்டார்கள். தாம் கொடுக்கும் பண்டத்தின் அளவைக் குறைத்துக் கொடுக்க மாட்டார்கள்; முகத்தல்

அளவிலும், நிறுத்தல் அளவிலும் மோசம் இருக்காது; பல பண்டங்களையும் விற்பனை செய்யும் போது நியாய விலைக்குத்தான் விற்பார்கள்; பண்டத்தின் கொள்முதலையும், இலாபத்தையும் சொல்லியே விற்பனை செய்வார்கள். இவ்வாறு செய்யும் பழமையான வியாபாரத்தையுடையவர்கள் - வணிகர்கள் நிறைந்திருக்கும் இடம்." இவ்வாறு வணிகர்களின் பண்பைக் குறிப்பிடுகிறார் உருத்திரங்கண்ணனார்.

நெடுநுகத்துப் பகல்ஆணிபோல்
நடுவுநின்ற நல்நெஞ்சினோர்;
வடுஅஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது,
கொடுப்பதூஉம் குறைகொடாது,
பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசும்
தொல்கொண்டித் துவன்றுஇருக்கை. (பட்டினப். 206 - 212)

இவ்வடிகளிலே மேலேகாட்டிய பொருள் அமைந்திருக்கின்றது. இவை, ஒரு வியாபாரி எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்? நேர்மையான வியாபாரி எப்படி நடந்து கொள்ளுவான்? என்பதை அறிவித்தன. இக்காலத்தில் இத்தகைய நேர்மையுள்ள வியாபாரிகள் எத்தனை பேர் இருக்கின்றனர்?

மேலே சொல்லியவற்றைக் கொண்டு, பண்டைத் தமிழகத்து வேளாளர்கள் - அதாவது உழவர்களின் பண்பாட்டை அறியலாம். வணிகர்களின் பண்பாட்டைக் காணலாம். உழவர்களும், வணிகர்களும் எப்படி வாழ வேண்டும்? அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்தால் அவர்கள் வாழும் நாட்டுக்கு நன்மையுண்டு? என்ற உண்மையையும் உணரலாம். இவைகள் பழந்தமிழர்களின் அறநெறியையும், அருள்நெறியையும் விளக்கி நிற்கின்றன.

★★★

22. தமிழ்நாட்டுத் தவசிகள்

உழைப்பில்லாத சோம்பேறிகள் ஒருநாளும் உருப்பட மாட்டார்கள்; பிறர் உழைப்பிலே வாழும் பேதைகள் அடிமைகளாகத்தான் வாழ்வார்கள். அவர்கள் எந்நாளும் மனஅமைதியுடன் வாழ மாட்டார்கள். எவ்வளவு தான் இனிய பண்டங்களை வயிறார உண்டாலும், கவலையில்லாதவர் களைப் போல உறங்கினாலும், ஆடம்பரமாக ஆடையணிகள் பூண்டு உலவினாலும் அவர்கள் நெஞ்சிலே வேதனைத் தீ அணையாமல் எரிந்து கொண்டுதான் இருக்கும்.

மன அமைதியுடன் - கவலையில்லாமல் - வாழ்கின் றவர்கள் சிலர்தாம். தந்நலம் துறந்தவர்கள், பிறர்நலத்திற்காகவே தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தவர்கள். ஒருபொழுதும் சோம்பிக் கிடக்காமல் பொதுஜன நன்மைக்காகவே எப்பொழு தும் ஊக்கத்துடன் உழைப்பவர்கள் சிலர் உண்டு.

இவர்கள் மக்களால் மதிக்கப்படுவார்கள்; இவர்களே எல்லோராலும் ஞானிகள், முனிவர்கள், தவசிகள் என்று பாராட்டப்படுவார் கள். இவர்கள்தாம் உண்மையான தியாகிகள் ஆவார்கள். இத்தகைய மனிதர்கள் பண்டைக் காலத்தில் பலர் இருந்தனர்.; இன்றும் இல்லாமல் போய்விடவில்லை.

இவர்கள் நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்கள், பொதுப் பணி புரிகின்றவர்கள், தந்நலம் துறந்தவர்கள், உலக மக்களின் நன்மைக்காகவே தங்கள் வாழ்நாளைத் தத்தம் செய்தவர்கள் என்பதற்கு அடையாளமாகச் சில ஆடையணிகளைத் தாங்கி யிருப்பர். இத்தகைய வேடத்தையே தவவேடம், சமயக் குறிகள் என்பர். பொதுஜனங்கள் இவர்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டே இவர்களுக்கு என்று தனியான ஆடையணிகளை அமைத்துக் கொண்டனர்.

உண்மையான தவநெறியில் வாழ்கின்றவர்கள் தாம் தவவேடம் கொள்ளத் தகுதியுள்ளவர்கள். இதுவே முன்னோர் களின் கொள்கை; கருத்து. தவவேடம் பூண்டோர் யாராயிருந் தாலும் அவர்களுக்கு மரியாதை காட்டுவது இந்நாட்டு மக்களின் பரம்பரைப் பண்பு. தவவேடம் பூண்டோர் ஒழுக்கந் தவறியவர்களானாலும் அவர்களுடைய வேடத்திற்கு மதிப்புத் தரத்தான் வேண்டும் என்று கூறுவோர் இன்றும் உள்ளனர். இன்றும், மனிதன் இயல்பை அறியாமல் வேடத்திற்கு மதிப்புக் காட்டும் மக்களைக் காண்கின்றோம்.

துறவிகளும், தவசிகளும் தரிக்கும் தவவேடம் வெறும் கோலத்திற்காக அன்று; ஆடம்பரத்துக்காகவோ, பிறரை பயமுறுத்துவதற்காகவோ அன்று. தவசிகளும், துறவிகளும், தியாகிகளும் மனம், மொழி, செயல், நடத்தை இவைகளை விளக்கிக் காட்டும் அடையாளமாகவே வெளிக்கோலம் கொண்டிருப்பர். அவர்கள் அணிந்திருக்கும் வேடத்தைக் கொண்டு அவர்கள் யார்? அவர்கள் பணி என்ன? எதற்காக வாழ்கின்றனர்? என்பவைகளை அறியலாம்.

பண்டைக் காலத்தில் மக்களின் உள்ளத்தை உணர்வதற்கு, அவர்களுடைய மாசற்ற பண்பைக் காட்டுவதற்கு வெளிக் கோலத்தையும் கருவியாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கொண்ட வேடம் பொய் வேடமோ, போலி வேடமோ, பிறரை வஞ்சிக்கும் வேடமோ அன்று.

இந்தக் காலத்தில் இந்த நிலை மாறிவிட்டது. புனிதமான வேடம் பூண்டவர்களையெல்லாம் கள்ளம் கபடற்ற மனிதர்கள் என்று நம்பிவிட முடியாது. தூய்மைக்கு - பரிசுத்தத்துக்கு - அடையாளமான வேடங்களைப் பூண்டு குற்றங்களைச் செய்து வாழ்வோர் பலர். தங்கள் குற்றங்களை, வஞ்சக நடத்தைகளை மறைக்கவே பலர் பரிசுத்தமான வேடம் பூண்டு திரிவதைப் பார்க்கின்றோம். தந்நலத்தின் பொருட்டே பரிசுத்தமான சின்னங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகின்றனர். மக்களுக்குச் சமய போதனை அளிக்கத் தோன்றிய புனிதமான மடங்களின் தலைவர்களிலே பலர், புனித வேடம் பூண்டு கூடாவொழுக் கத்தில் மூழ்கியிருப்பதைக் காண்கிறோம். இந்த நிலைமை பண்டைக் காலத்தில் அவ்வளவு அதிகமாக இல்லை.

உள்ளத்திலே களங்கமற்ற முனிவர்கள் பலர் தமிழகத்திலே வாழ்ந்தனர். உலகம் - உலக மக்கள் - துன்பமில்லாமல் வாழ

வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் தவம் புரிந்த முனிவர்கள் பலர் தமிழகத்திலே வாழ்ந்தனர். அவர்கள் தங்கள் உள்ளத்தை - மாசற்ற மனத்தை ஒழுக்கத்தை - விளக்கும் தவக்கோலமும் பூண்டிருந்தனர். இவ்வுண்மையைத் திருமுருகாற்றுப்படையிலே நக்கீரர் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றார்.

"முருகன் வாழும் பழனி மலையிலே முனிவர்கள் பலர் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் ஆடம்பரமான பட்டாடையோ, பருத்தி நூல் ஆடையோ அணிவதில்லை; மரவுரியைத் தான் ஆடையாக அணிந்திருப்பார்கள்."

"அவர்கள் அழகாக நரைத்த தலைமயிரை உடையவர்கள்; அவர்கள் தலைமயிர் வலம்புரிச் சங்கைப்போல வெள்ளை வெளேர் என்று காட்சி அளிக்கும்; அம்மயிரைச் சங்கின் உருவாக உச்சியிலே உயர்ந்து நிற்கும்படி எடுத்து முடிந்திருப் பார்கள். ஆதலால் அவர்கள் தலைமயிர் உருவிலும், நிறத்திலும் வலம்புரிச் சங்குபோலவே காணப்படும்."

"அவர்கள் மூன்று காலமும் குளித்து முழுகி இறைவனைப் பூசிப்பர். அதனால் அவர்கள் உடம்பு மாசற்றுப் பரிசுத்தமாக காணப்படும். மான் தோலை அணிந்திருப்பர். அவர்கள் மார்பிலே உள்ள எலும்பு முழுவதையும் எண்ணிக் கணக்கிட்டு விடலாம். பல பகல் விரதம் என்னும் பெயரால் உணவின்றி வாழ்கின்றவர்கள்; ஆதலால் இவ்வாறு எலும்பு தெரியும்படி இளைத்துக் காணப்படுகின்றனர்."

"அவர்கள் உள்ளத்திலே பகையில்லை; நீடித்திருக்கும் சினமும் இல்லை."

"அவர்கள் எல்லாவற்றையும் கற்றவர்களும் அறியாத உண்மையை உணர்ந்தவர்கள்; கற்றவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு எல்லையாக நிற்பவர்கள்."

"காமத்தையும், தீமை செய்யும் கொடிய சினத்தையும் கடிந்தவர்கள்; அவற்றைத் துறந்தவர்கள்; சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்கள்; எவர்க்கும், எவ்வளவேனும் கெடுதி செய்ய எண்ணாத, கெடுதி செய்யாத இயல்புள்ளவர்கள்; மேலும் மேலும் வளர்கின்ற மாசற்ற அறிவுள்ளவர்கள்."

இவ்வாறு தமிழகத்துத் தந்நலந் துறந்த முனிவர்களைப்பற்றிப் பேசுகின்றது திருமுருகாற்றுப்படை.

சீரை தைஇய உடுக்கையர்; சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்;
மாசற இமைக்கும் உருவினர்; மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்பு எழுந்து இயங்கும் யாக்கையர்; நன்பகல்
பலஉடன் கழிந்த உண்டியர்; இகலொடு
செற்றம் நீங்கிய மனத்தினர்; யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்
தாம் வரம்பு ஆகிய தலைமையர்; காமமொடு
கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர்; இடும்பை
யாவதும் அறியா இயல்பினர்; மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவரர்.

(சீரை - மரவுரி. தைஇய - அணிந்த. வால்நரை - வெண்மையாக நரைத்த. இமைக்கும் - ஒளிவிடும். உரியவை - தோல். செற்றம் - நீண்ட நாள் நிலைத்திருக்கும் கோபம். வரம்பு - எல்லை. காட்சி - அறிவு. துனிஇல் - மாசற்ற.)

இவைகளே முனிவர்களின் பண்பை விளக்கும் திருமுருகாற்றுப்படை அடிகள். இவ்வடிகள் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்த தவசிகளின் சிறப்பையும், இயல்பையும், தோற்றத்தையும் எடுத்துக்காட்டின. இத்தகைய தவசிகளால் - முனிவர்களால் - தமிழகம் சீரும் சிறப்பும் அடைந்திருந்தது.

★★★

23. நாட்டின் நல்வாழ்வு

பண்டைத் தமிழர்கள் நாட்டின் நல்வாழ்விலே கவலை கொண்டவர்கள்; நாடு நன்றாக வாழ்ந்தால்தான் நாமும் நன்றாக வாழ முடியும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள். நாட்டு மக்கள் அனைவரும் வறுமையின்றி வாழ வேண்டும் என்ற ஆவலும் முயற்சியும் உள்ளவர்களாயிருந்தனர்.

இதயத்திலே கனிவுள்ள மக்கள் இதைத்தான் விரும்புவார் கள். பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்த அறிவுள்ள ஆண்மக்கள், பெண்மக்கள் அனைவரும் பொது மக்களின் நல்வாழ்வைத்தான் சிறப்பாகக் கருதினார்கள்; அவர்கள் அதற்காக அல்லும்பகலும் பாடுபட்டும் வந்தனர். இதற்கு இலக்கியங்களிலே பல சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. மக்கள் நல்வாழ்வுக்கு அடிப்படையென்று அவர்கள் எண்ணிய கொள்கைகள் மிகச் சிறந்தவை; அக் கொள்கைகளும், கருத்துக்களும் இன்றும் நம்முடைய நல்வாழ்வுக்கு அடிப்படை யாக நிற்பதைக் காணலாம்.

எல்லா மக்களும் பசியின்றிப் பிணியின்றி வாழ வேண்டும். மக்கள் மட்டும் அல்ல; மற்றைய உயிர்த் தொகைகளும் இந்நிலையிலே இனிது வாழவும் வேண்டும் என்று விரும்பினர். இந்த விருப்பம் முதன்மையானது. இன்றும், உலகம் இவ்வாறு வாழவேண்டும் என்று விரும்பாதவர்கள் இல்லை. மக்களுடைய பசித்துன்பத்தை நீக்குவதற்கான பல முயற்சிகள் இன்றும் உலகெங்கும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன; நோயைத் தடுப்பதற்கான முயற்சியும், நோய் வந்தால் அதை நீக்குவதற்கான ஆராய்ச்சிகளும் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. உலகிலே பசிக்கொடுமையும், நோய்த் துன்பமும் இருக்கும் வரையிலும் இம் முயற்சிகளும் ஆராய்ச்சிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டே தான் இருக்கும்.

பசிக்கொடுமை ஒழிய வேண்டுமானால், பிணிகள் தலை தூக்காமல் மறைய வேண்டுமானால் நாட்டிலே சமாதானம்

நிலவவேண்டும்; அமைதி குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பசியையும் பிணியையும் அழிப்பதற்கான முயற்சிகள் வெற்றியடையும்.

நாட்டிலே சமாதானம் ஓங்கி வளரவேண்டுமானால், அரசாங்கத்திற்குள்ள பகைகள் ஒழியவேண்டும். உள் நாட்டிலும் அரசாங்கத்திற்குப் பகைவர்கள் இருக்கக் கூடாது; வெளிநாட்டிலும் பகைவர்கள் இருக்கக் கூடாது. உள்நாட்டு மக்கள் உள்ளத்திலே வெறுப்பும், பகையும் வளராத முறையில் அரசாங்கம் நடக்க வேண்டும். மக்களுக்கான நல்ல காரியங்களை நடத்தும் அரசாங்கம் நாட்டு மக்கள் எல்லோருடைய ஆதரவையும் பெறும் என்பதிலே ஐயம் இல்லை. தனது நாட்டு மக்களின் செழித்த வாழ்வையே குறிக் கோளாகக் கொண்ட எந்த அரசாங்கமும் பக்கத்து நாட்டின் மேல் பகையை வளர்த்துக்கொள்ளாது; சமாதானத்துடன் வாழ்ந்து அமைதியை வளர்க்கத்தான் முயற்சிக்கும்.

இவ்வாறு உள்நாட்டு ஆதரவும், வெளிநாட்டு உறவும் பெற்று வாழும் அரசாங்கத்தில் உள்ள மக்கள்தான் நீண்ட ஆயுளைப் பெற்று வாழ்வார்கள். பசியும், பிணியும் இல்லாத நாட்டிலே மக்கள் நீண்ட வாழ்நாள் பெற்று வாழ்வதிலே வியப்பில்லை. ஆதலால்தான் அமைதியுடன் வாழும் அரசாங்கம் வேண்டும் என்று மக்கள் விரும்பினர். பண்டைக்காலத் தமிழ் மக்களின் இவ்விருப்பம் இன்றும் நன்மை தரும் உண்மையாக இருப்பதைக் காணலாம். நாட்டிலே நல்லறங்கள் சிறக்கவேண்டும்; அவை வளர்ந்தோங்க வேண்டும். அனைவரும் அன்புடன் கூடி வாழ்வது, ஒருவரை ஒருவர் வெறுக்காமலிருத்தல், துன்புறுவோர்க்குத் துணையாக நின்று அவர்கள் துன்பத்தைக் களைதல் இவையே சிறந்த நல்லறங்கள். வெறுப்பையும், கலக்கத்தையும், வேற்றுமையையும் விளைவிக்கக்கூடிய தீமைகள் நாட்டிலே நடைபெறக் கூடாது. நன்மை வளர வேண்டும்; தீமை ஒழிய வேண்டும் என்ற இத்தகைய நோக்கமே, பண்டைத் தமிழ் மக்கள் கொண்டிருந்த நோக்கம்.

பண்டைத் தமிழர்கள், மக்களுடைய நல்வாழ்வுக்கு ஏற்றவை என்று எண்ணியிருந்த கொள்கைகள் உலக நன்மைக்கே அடிப்படைகளாக இருக்கின்றன. முதலாவதாக, உலகில் உள்ள உயிர்த் தொகைகள் பசியின்றி வாழவேண்டும்; நோயின்றி வாழ வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, பசியும், பிணியும் பரவாமல் காக்க வேண்டுமானால் அரசாங்கம் நன்றாகத் திறமையுடன் நடைபெற வேண்டும். உள்நாட்டு மக்களின் வெறுப்புக்கும், அயல்நாட்டினரின் படையெடுப்புக்கும் ஆளாகாமல் அமைதியை நிலைநாட்டும் அரசாங்கமாக இருக்க வேண்டும்.

மூன்றாவதாக, நாட்டிலே நல்லறம் - நல்லொழுக்கம் - நிலவவேண்டும்; தீமைகள் - அறநெறிக்கு மாறான செயல்கள் - நடைபெறக்கூடாது.

மேற்காட்டிய மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளவையாக நிற்பதைக் காணலாம்.

வாழி ஆதன்! வாழி அவினி!
பசி இல்லாகுக பிணிசேண் நீங்குக
எனவேட் டோளே யாயே

"வாழ்க ஆதன் அவினி என்னும் மன்னவன்! இவ்வுலகம் பசியில்லாமல் வயிறார உண்டு இன்புறுக. உயிர்களைப் பிடித்துத் துன்புறுத்தும் நோய்களும் இல்லாமல் ஒழிக; அவை தூரத்தில் தொலைந்து போகட்டும் என்று விரும்பினாள் என் தலைவி."

இது ஐங்குறுநூற்றில் ஐந்தாவது பாட்டு.

வாழி ஆதன்! வாழி அவினி
வேந்து பகை தணிக; யாண்டு பல நந்துக;
எனவேட் டோளே யாயே

"வாழ்க ஆதன் அவினி என்னும் மன்னவன்! அரசன் எத்தகைய பகையும் இன்றி வாழ்க! அரசன் பகைவர் இல்லாமல் வாழ்வதனால் நாடு செழிப்புற்று நாட்டு மக்கள் நீண்டநாள் பசியும் பிணியும் இன்றி வாழ்க! என்று விரும்பினாள் எமது தலைவி."

இது ஐங்குறுநூற்றின் ஆறாவது பாட்டு.

வாழி ஆதன்! வாழி அவினி
அறம்நனி சிறக்க! அல்லது கெடுக!
எனவேட் டோளே யாயே

"வாழ்க ஆதன் அவினி என்னும் அரசன்! அறத்துறைகள் எல்லாம் சிறந்து வாழ்க! வளர்ந்து பெருகித் தழைப்பதாகுக! அறம் அல்லாத தீமை - அறநெறிக்கு மாறான புறநெறி - அடியோடு அழிக! என்று விரும்புகின்றாள் எம் தலைவி."

இது ஐங்குறு நூற்றின் ஏழாவது பாட்டு.

இவ்வாறு மூன்று பாட்டுக்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரிசையாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்த மூன்று பாடல்களில் உள்ள கருத்துக்களும் ஒன்றையொன்று தாங்கி நிற்பன; ஒன்றற்கு ஒன்று அடிப்படையாக இருப்பன.

முதலிலே உயிர்கள் எல்லாம் பசியின்றி வாழ்வதற்கான உணவுப்பொருள்கள் நாட்டிலே நிறைந்திருக்க வேண்டும். உணவுப் பஞ்சம் இன்றேல் பிணியும் இருக்காது.

இரண்டாவதாக சமாதானத்தை நிலைநாட்டும் அரசாங்கம் நடைபெறவேண்டும்.சமாதானம்நிலைத்திருக்கும்நாட்டிலேதான் உற்பத்தி பெருகும்; வறுமையும் பிணியும் வாழ்வதற்கு இடம் இல்லை.

மூன்றாவதாகச் சமாதானம் நிலவும் நாட்டிலேதான் அறநெறி தழைத்தோங்கும்; மறநெறிக்கு இடம் இல்லை.

இந்த மூன்று உண்மைகளும் இக்காலத்து அறிஞர் களாலும் போற்றப்படுகின்றன. இந்த மூன்றும் உலகிலே நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அறிஞர்கள் - அருள் உள்ளம் படைத்தவர்கள் - மக்கள் சமுதாயத்தின் முன்னேற் றத்தை நாடுகின்றவர்கள் - அனைவரும் பாடுபட்டு வருகின்றனர்.

இச்சிறந்த உண்மைநெறியை ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். இது வியப்புக்குரியது.

★★★

24. தமிழர் பரம்பரைப் பண்பு

"நான் வருந்திப் பாடுபடுகிறேன்; பொருளீட்டுகிறேன். என்னுடைய உழைப்பில்லாவிட்டால் - என்னுடைய முயற்சி இல்லாவிட்டால் - என்னுடைய திறமையை பயன்படுத்தா விட்டால் - இந்தப் பொருள்களைச் சேர்த்திருக்க முடியாது; சேமித்திருக்க முடியாது. ஆகையால் இப்பொருள் முழுவதும் எனக்கே உரிமை; இவற்றையெல்லாம் நானேதான் அனுபவிக்க வேண்டும்; அழகாக அடுக்கி வைத்து உள்ளங் குளிரக் கண் குளிரக் கண்டு ஆனந்தமடையவேண்டும்."

இவ்வாறு நினைப்பது மக்கள் இயற்கை. செல்வத்தைச் சேர்ப்போர் சிந்தையிலே இவ்வெண்ணம் முளைத்துத் தழைத்து கிளைவிட்டுத் தழைக்கத்தான் செய்யும். எல்லா நாட்டிலும் இவ்வெண்ணம் படைத்தவர்களே பெரும்பாலான மக்கள்; எல்லா இனத்தினரிலும் இவ்வெண்ணம் உள்ளவர்களே எண்ணற்ற மக்கள்.

இதற்கு மாறான மனம் படைத்தவர்கள் மிகச் சிறுபான்மை யினர். "நாம் உழைப்பது நமக்காக மட்டும் அன்று. உலகம் வாழ, மக்கள் இன்பமடைய, எல்லோரும் இனிது வாழ நாம் உழைக்கின்றோம். நமது உழைப்பின் பலன் நமக்குமட்டும் பயன்பட்டால் போதாது; அல்லது ஒருவர்க்கு மட்டும் பயன்பட்டால் போதாது; பலருக்கும் பயன்படவேண்டும்" என்று நினைக்கிறவர்கள் சிலர்தான் இருக்க முடியும்.

இத்தகைய எண்ணம் கொண்ட சிலரால்தான் இவ்வுலக மக்களிடையே ஓரளவாவது ஒற்றுமையுணர்ச்சி நிலவுகின்றது. அன்பு படர்ந்திருக்கின்றது. இது மறக்க முடியாத உண்மை.

"நாட்டு மக்கள் அனைவரும் வாழவேண்டும்; பசி பட்டினியில்லாமல், பல நன்மைகளும் பெற்று வாழ வேண்டும். பசி, பட்டினியில்லாவிட்டால்தான் நாடு செழிக்கும்; நாட்டு

மக்களிடம் அறமும் அருளும் நிலைத்து நிற்கும்; நாட்டிலே நல்ல வினைகள் நடைபெறும்" என்பதே சான்றோர்களின் கொள்கை.

தமிழ்ச் சான்றோர்கள் இக்கொள்கையையே உயிராகக் கொண்டவர்கள். இக்கொள்கையைத் தாங்கள் நடைமுறையிலே பின்பற்றி வந்தனர்; மற்றவர்களையும் பின்பற்றும்படி செய்து வந்தனர்.

பிறருக்கு உதவி செய்வது நமது கடமையென்று நினைப் பது தமிழர்களின் பரம்பரைக் குணம். நாட்டு மக்கள் அனைவரும் நல்வாழ்வு வாழ்ந்தால் தான் நாமும் வாழ முடியும்; அமைதி யுடன் மனச்சாந்தியுடன் அறநெறியிலே வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்று இன்றும் தமிழ் மக்களில் பெரும்பாலோர் எண்ணுகின்றனர். இதை மறுக்கும் தமிழர்கள் எவருமில்லை.

நாளை உணவுக்கு என்செய்வோம் என்று ஏங்கும் ஏழைத் தமிழனிடமும் இரக்கத்தன்மையுண்டு; தன்னிடம் வந்தவர்களை வரவேற்கும் தன்மையுண்டு. தன்னால் உதவி செய்யமுடியா விட்டால்கூட, அன்புடன் பேசி ஆதரவு காட்டும் இயல்பு உண்டு. இது தமிழரின் வழிவழிப் பண்பாடு. பெரும்பாலான தமிழ் மக்களிடம் இப் பண்பாட்டைக் காணலாம்.

தமிழர்கள் இத்தகைய பண்பாடுள்ளவர்கள் என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலே காணலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் எல்லாம் இக்கருத்துள்ள செய்யுட் கள் காணப்படுகின்றன.

ஐங்குறு நூற்றிலே மருதத்தைப் பற்றிய பாடல்களிலே இக்கருத்துப் பொதிந்திருப்பதைக் காணலாம்.

காதலன் பரத்தையர் வீட்டுக்குச் சென்று திரும்பினான். அவன் தன் தலைவியைச் சந்திப்பதற்கு முன் அவளுடைய தோழியர்களைச் சந்தித்தான். தான் பரத்தையர் நலத்தை நாடிச் சென்றதால், தன் மனைவி தன்மேல் மிகவும் சீற்றங் கொண்டிருப் பாள்; ஆதலால் அவள் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாள்; தன்பால் அன்பு காட்ட மாட்டாள்; இன்சொற் பேசமாட்டாள்; புன்சிரிப்புடன் வரவேற்க மாட்டாள் என்பது தலைவன் எண்ணம். ஆதலால் அவன் தலைவியின் - அதாவது தன் மனைவியின் மனப்பான்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற் காகவே தோழியர்களை அனுகினான். தோழியர்கள் அவனுக் குத் தலைவியின் உள்ளத்தை எடுத்துரைக்கின்றனர்; தங்கள் கருத்

தையும் தெரிவிக்கின்றனர். இம்முறையிலே பத்துப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றில் தமிழர்களின் அருள்நெறியை - கருணை உள்ளத்தைக் காணலாம்.

> வாழி ஆதன்! வாழி அவினி!
> விளைக வயலே! வருக இரவலர்;
> என்வேட் டோளே யாயே! யாமே
> பல்இதழ் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்
> தண்துறை ஊரன் கேண்மை;
> வழிவழி சிறக்க என வேட் டேமே.

"வாழி ஆதன் அவினி என்னும் மன்னன்! வயல்கள் நன்றாக விளைக! இரவலர்கள் தாராளமாக வந்து வேண்டியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு போகட்டும் என்று என் தலைவி விரும்பினாள். நாங்கள் பல இதழ்களோடு கூடிய நீலோற்பல மலர்களோடு, நெய்தல் மலர்கள் ஒத்துக் காணப்படுகின்ற குளிர்ந்த நீர்த்துறையை உடைய தலைவனிடம் எம் தலைவி கொண்டிருக்கும் உறவு இடையறாமல் சிறக்க வேண்டும் என்று விரும்பினோம்."

இது ஐங்குறுநூற்றின் இரண்டாவது பாட்டு. 'விளைக வயலே வருக இரவலர்' என்ற அடிதான் தமிழர் அருள்நெறியை விளக்குவதாகும். 'வயலில் தானியங்கள் விளைவது தமக்கு மட்டும் அன்று; இல்லாதவர்களுக்கு உதவுவதற்காகவே' என்ற கருத்தைக் கொண்டதே இவ்வடி.. இவ்வடி இல்லறத்தில் உள்ள ஒரு தமிழ் மங்கையின் மனத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

> வாழி ஆதன்! வாழி அவினி!
> பால்பல ஊறுக; பகடுபல சிறக்க;
> என, வேட் டோளே யாயே! யாமே,
> வித்திய உழவர் நெல்லோடு பயரும்,
> பூக்கஞல் ஊரன் தன், மனை
> வாழ்க்கை பொலிக, எனவேட் டேமே.

"வாழ்க ஆதன் அவினி! நமது வீட்டில் உள்ள கறவைகள் மிகுந்த பாலைச் சொரியட்டும்; உழவுத் தொழில் மிகவும் வளரட்டும் என்று விரும்பினாள் தலைவி."

"விதைத்த உழவர்கள் வயல் விளைந்தபின் அறுத்துத் திரட்டிய நெல்லுடன் வீட்டுக்கு வருகின்ற மலர்கள் நிறைந்த நீர்நிலைகளையுடைய இவ்வூரின் தலைவன் சிறந்து வாழ்க!

அவனுடைய இல்லற வாழ்வு இனிது சிறப்பதாக! என்று நாங்கள் விரும்பினோம்."

இது மூன்றாவது செய்யுள். இச்செய்யுளும் தமிழரின் அருள்மனத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. "தன் வீட்டிலே உள்ள மாடுகள் ஏராளமாகப் பால் கறக்க வேண்டும்; தன் குடும்பத்துக்குரிய உழவுத் தொழில் நன்றாக நடைபெற வேண்டும்; அதன்மூலம் ஏராளமான உணவுத் தானியங்கள் வீட்டிலே வந்து குவிய வேண்டும்" என்று இல்லக்கிழத்தி விரும்புகின்றாள்.

இச்செய்யுளில் உள்ள, "பால் பல ஊறுக; பகடு பல சிறக்க" என்ற அடி இக்கருத்தை விளக்கி நிற்கின்றது.

பண்டைக்காலத் தமிழ்மக்களின் இல்லறச் சிறப்பை விளக்க இந்த இரண்டு செய்யுட்களே போதுமானவை. இல்லறத்திலே வாழும் ஒரு தமிழ் மங்கையின் மனப்பான்மையை இச்செய்யுட்கள் எடுத்துக்காட்டின.

இல்வாழ்வோன் கடமை மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதாகும். இல்லார்க்கு உதவுவது, உறவினர்க்கு உதவுவது இல்வாழ்வோன் கடமை.

துறவறத்தில் இருப்பவரை விட இல்லறத்தில் உள்ளவர்களுக்குத்தான் உதவி செய்யும் வாய்ப்பு மிகுதியாக உண்டு. இதனால்தான் தமிழர்கள் இல்லறமே நல்லறம் என்று போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கின்றனர்.

இல்லறமே சிறந்தது என்ற கொள்கையே தமிழர்களின் உயர்ந்த அருள்நெறியை உணர்த்தும். இல்லறத்தில் வாழ்கின்றவர்களே உழைக்கின்றனர்; உற்பத்தி செய்கின்றனர்; உதவுகின்றனர். குடும்பப் பொறுப்பற்றவர்கள் எதுவும் செய்ய வேண்டும் என்ற கவலையற்றவர்கள். இது நாம் கண்கூடாகக் காணும் உண்மை.

★★★

25. சித்திரத்தால் அருள்நெறி

ஓவியர்களும், கவிஞர்களும் ஒரே மனப்பான்மை படைத்தவர்கள். கற்பனை உள்ளம் படைத்தவனே கவிஞனாகத் திகழ முடியும்; கற்பனைச் சித்தம் படைத்தவனே சித்திரக்கார னாகச் சிறந்து விளங்க முடியும்.

இன்ன செய்தியை இன்ன முறையிலே பாடவேண்டும்; பாட்டில் உள்ளவை படிப்பவர் உள்ளத்தை உடும்புபோல் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும்; பாட்டில் உள்ள செய்தியைப் படிப்பவன் பின்பற்றி நடந்து மகிழவேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் சிறந்த கவிகளைப் பாடுகின்றவனே உயர்ந்த கவிஞன்; அவன் உடம்பு மறைந்தாலும், புகழ் மறையாத புலமையுள்ளவன்.

இத்தகைய கவிஞனைப்போலவே ஓவியத்தில் உயிர்த் தன்மையை அமைத்துக் காட்ட முயற்சிப்பவன்தான் உண்மை யான ஓவியன். சிரிப்பு, அழுகை, வியப்பு, சினம், ஐயம், ஆலோசனை, வீரம், பொறுமை, சாந்தம் முதலிய மனப்பான்மை களை முகத்திலே அமைத்து எழுதும் ஓவியனே உயர்ந்த ஓவியக்காரன்; கற்பனை உள்ளம் படைத்த கவிஞனைப் போன்றவன்.

கவிஞன் பல நூல்களைப் படித்தவனாக இருக்கலாம். ஆனால் படிப்பு மட்டும் கற்பனா சக்தியை உண்டாக்கி விட முடியாது. உலகத்திலே கண்ணாற் காணப்படும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகள், தம் வாழ்க்கை அனுபவம், பிறர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டும் கேட்டும் தெளிதல் இவையெல்லாம் கற்பனை உணர்ச்சியை வளர்க்கும் எருவும் தண்ணீருமாக இருப்பவை. கவிஞனுக்குக் கல்வியும் அவசியமானதாகும். கல்லாதான் கவிஞர் உலகிலே நடமாடமுடியாது.

ஆனால் ஓவியனுக்குக் கல்வி வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. ஏட்டுப் படிப்பு இல்லாதவனும் ஓவியனாக உயர்ந்து வாழமுடியும். கற்பனாசக்தியிருந்தால் போதும். காணும்

காட்சியை உள்ளத்திலே படம் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; கேட்கும் செய்திகளை மறவாமல் மனத்திலே பதியவைத்துக் கொள்ளவேண்டும்; மனக்கருத்தை வெளியிலே காட்டும் முகத் தோற்றங்களை அப்படியே நினைவுகூரக்கூடிய ஆற்றல் வேண்டும். இப்பண்புள்ளவன் சிறந்த ஓவியனாக முடியும். இப்பண்புகளுடன் கல்வி அறிவிருந்தால் அது அவனை நிகர் அற்ற சிருஷ்டிகர்த்தாவாகச் செய்துவிடும்.

ஆகவே கவிஞனுக்கும் ஓவியனுக்கும் கற்பனாசக்தியே அடிப்படை உயிர்நிலை யாகும்.

சிறந்த கவிதைகள், காவியங்கள், கற்பனை செய்யுட்கள் மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்பட்டு வந்தன. அவற்றைப் போலவே, உயர்ந்த சித்திரங்களும் மக்கள் வாழ்க்கையைப் பண்படுத்துவதற்குப் பயன்பட்டு வந்தன.

கவிஞர்களின் படைப்பான கவிதைகளில் உள்ள பொருள்களைப் பொதுமக்களுக்கு விளக்கிக் கூறி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தி வந்தனர் அறிஞர்கள். பண்டைக் காலத்தில், திருவிழாக் காலங்களில், கோயில்களிலும், பொதுவிடங்களிலும் புலவர்கள் இவ்வாறு பணிபுரிந்து வந்தனர்.

இதைப்போலவே சித்திரங்களும் பொதுமக்களின் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி வந்தன. கோயில்களிலும், பொது விடங்களிலும் சித்திரங்களை எழுதி வைத்தனர். அச் சித்திரங்கள் பொது மக்களுக்கு நல்லுரைகள் கூறவே எழுதப்பட்டன. "தீமை செய்தவர்கள் கெட்டுப் போவர்கள்; நன்மை செய்தவர்கள் தீமை அடைய மாட்டார்கள்; நன்மை தான் பெறுவார்கள்" என்ற உண்மையைக் காட்டும் படங்களை எழுதி வைத்தார்கள். இத்தகைய ஓவியங்கள் கவிதைகளைப் போலவே பயன்பட்டு வந்தன.

இந்த உண்மையைப் பரிபாடல் என்னும் நூல் விளக்க மாகக் கூறுகின்றது.

> **இரதி காமன், இவள், இவன் எனாஅ**
> **விரகியர் வினவ, வினாஇறுப் போரும்;**
> **இந்திரன் பூசை, இவள் அகலிகை, இவன்**
> **சென்ற கவுதமன், சின்னஉறக் கல்உரு**
> **ஒன்றிய படிஇது, என்று உரை செய்வோரும்;**
> **இன்ன பலபல எழுத்துநிலை மண்டபம்**

"ரதிதேவி இவளா? மன்மதன் இவனா? என்று காமங் கொண்ட பெண்கள் கேட்பர். அவர்களுக்கு, அவர்களுடன் இணைந்து செல்லும் ஆடவர்கள், 'ஆம் இவள் ரதிதேவி; இவன்தான் மன்மதன்' என்று பதில் இறுக்கின்றார்கள்."

"இந்திரன் - தேவேந்திரன் - இதோ பூனை வடிவாகக் காணப்படுகின்றான். இதோ நிற்கும் பெண் உருவம் அகலிகையின் உருவமாகும். இவன் - இந்திரன் அகலிகையின் கற்பை அழித்த காலத்தில் சென்று, அந்த அநீதியைக் கண்ட கவுதம முனிவன்."

"இதோ கிடக்கும் கல், கவுதமன் சினங்கொண்டதனால் அகலிகை அடைந்த உருவம்."

"இவ்வாறு இந்திரனுடைய காமச்செயலையும், அகலிகையின் கற்பழிவையும், கவுதமரின் சினத்தையும் சித்தரித்துக் காட்டும் சித்திரத்தைப் பார்த்து அதை விளக்கிக் கூறுகின்றனர். இதுபோன்ற இன்னும் பலப்பல சித்திரங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் மண்டபம்."

இது பரிபாடலின் பத்தொன்பதாவது பாட்டிலே உள்ள அடிகள். திருப்பரங்குன்றத்திலே இத்தகைய சித்திரந் தீட்டிய மண்டபம் இருப்பதாகக் கூறுகின்றது.

இதனால் சித்திரங்களின் மூலம் மக்களுக்கு நல்லுரைகள் போதித்த செய்தியைக் காணுகின்றோம்.

இந்தப்பரிபாடல்பாட்டிலே இரண்டு செய்திகள் சித்திரங்கள் மூலம் விளக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருக் கின்றது.

காதலனும் காதலியும் வாழ்க்கையிலே என்றும் இணை பிரியாமல் வாழவேண்டும். மன்மதனையும், ரதியையும் போல மாறாத அன்புடன் வாழவேண்டும். மன்மதன் ரதியைத் தவிர வேறு மாதரைக் காதலித்ததாகக் கதையில்லை. ரதியும் மன்மதனைத் தவிர வேறு ஆடவனைக் உள்ளத்திலே எண்ணியதாகக் கதையில்லை. அவர்களைப் போலவே காதலர்கள் வாழவேண்டும்.

இந்திரன் காமத்தால் அறிவிழந்தான். அகலிகை தன்னைத் தான் காத்துக் கொள்ள முடியாமல் இந்திரனிடம் ஏமாந்தாள்; கற்பிழந்தாள். அதனால் முனிவன் கல்லுருவாகும்படி சாபம் இட்டான். இந்திரன் தான் இழைத்த குற்றத்திற்காக அருவருப்பான உருவம் பெற்றான். உடம்பெல்லாம் பெண்குறி களைப் பெற்றான்; ஒன்றிரண்டல்ல ஆயிரம் பெண்குறிகள். அவையே

கண்கள் எனப்படுவன. ஏமாந்து கற்பிழந்த அகலிகை கல்லுரு வானாள்.

இவை மக்களுக்கு அறிவூட்டும் நிகழ்ச்சிகள். இந் நிகழ்ச்சி களைக் கவிகளிலே புனைந்துரைப்பது போலவே வண்ணச் சித்திரங்களிலே தீட்டியிருக்கின்றனர்.

இந்நாளில் ஓவியம் எவ்வளவு பயன்பட்டுவருகின்றதோ, இதைப் போலவே பண்டைநாளிலும் ஓவியம் பயன்பட்டு வந்தது என்பதைக் காண்கின்றோம்.

காவியப் புலவன் மக்களின் அறிவுக் கண்ணைத் திறப்பது போலவே ஓவியப் புலவனும் மக்களின் அறிவுக் கண்ணைத் திறந்து வந்தான். காவியப் புலவன் மக்களின் உள்ளத்திலே இன்ப உணர்ச்சியை வளர்த்து வந்தது போலவே, ஓவியப் புலவனும் பொதுமக்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் காதற் சித்திரங்களைத் தீட்டிவந்தான்.

தமிழர்களின் வாழ்க்கையை வளம்படுத்த - அவர்கள் வாழ்க்கை மறநெறியிலே செல்லாமல் அருள்நெறியிலே செல்லும் வாழ்க்கையாக மிளிர, காவியப் புலவர்களையும், ஓவியப் புலவர்களையும் பண்டைக்காலத் தமிழ் நாட்டுத் தலைவர்கள் ஆதரித்து வந்தனர்; அவ்விரு புலவர்களும் கவலையின்றிக் கற்பனா சக்தியிலே ஊறித் திளைத்து, வாழ்ந்து, உலகுக்கு நன்மை செய்வதற்காக அவர்களை ஊக்குவித்து வந்தனர்.

மக்களை அருள்நெறியிலே நடக்கச் செய்வதற்கு நமது முன்னோர்கள் பின்பற்றிவந்த இந்த முறை வியக்கத் தக்கது. காவியப் புலவர்களும், ஓவியப் புலவர்களும் தமிழர்களின் அருள்நெறி வாழ்வுக்குத் துணை செய்ததும், துணை செய்வதும் போற்றத்தக்கது.

★★★

26. நட்புக்குத் தகுதியற்றவர்

கலித்தொகையிலே உள்ள பாலைக்கலிப் பாடல்கள் இனிமையானவை; படிக்கப் படிக்க உள்ளத்திற்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டுகின்றவை. அவைகள், தெவிட்டாத இன்பம் ஊற்றெடுத்துச் சுவை தரும் செய்யுட்கள். இச் செய்யுட்கள் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடியவை என்று சொல்லப் படுகின்றன.

பாலைக்கலிப் பாடல்களிலே பல சிறந்த நீதிகளைக் காணலாம். அரசியல் தர்மம்; சமூக தர்மம்; மக்கள் பண்பு; இவைகளை விளக்கும் பல உண்மைகளைக் காணலாம்; உள்ளத்தைக் கவரும் உவமைகள் பலவற்றைக் காணலாம். இனிய நடையினாலும், சிறந்த உவமைகளாலும் கலித்தொகை பாடல்களிலே பாலைக் கலிப் பாடல்களே சிறந்து நிற்கின்றன.

பாலைக்கலியின் சிறப்புக்கு - பெருங்கடுங்கோவின் புலமைக்கு - உதாரணமாக ஒரு பாடலை மட்டும் பார்ப்போம்;

தலைவன் பொருள் தேடப் புறப்படுகின்றான். அப்பொழுது தோழி அவனிடம் உரையாடுகின்றாள். நீ தலைவியை விட்டுப் பிரிந்துபோகாதே என்று சொல்லுகின்றாள். இவ்வாறு அமைந்த பாடல் ஒன்று. இது கலித்தொகையின் 24-வது பாட்டு.

தோழி தலைவனைப் பார்த்து, "நீ அற்பரைப்போல, அறிவற்றவரைப்போல, பெருமையற்றவரைப்போலத் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்துபோகாதே" என்று சொல்லுகின்றாள். இப்படிச் சொல்லுகின்ற தோழியின் கூற்றிலே, அற்பர்கள் யார்? அறிவற்றார் யார்? பெருமையற்றார் யார்? என்பதை விளக்கமாகக் காணலாம்.

இன்னார்தான் அற்பர் என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருப்பது, இன்னார்தான் அறிவற்றவர் என்று விளக்கிக் கூறியிருப்பது, இன்னார்தான் பெருமையற்றவர் என்று விரித் துரைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவைகள் நம் உள்ளத்திலே படியும்படி

நீங்காமல் ஒட்டிக்கொள்ளும்படி அழகாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் படிப்போர், கேட்போர் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் உள்ளத்திலே கொள்ள வேண்டிய அறிவுரைகளாக, அருள் நெறியாக, நீதி மொழிகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

"வெறுக்கத்தக்க குணம் படைத்த மக்களிலே பல வகையினர் உண்டு: வெறுக்கத்தக்க குணம் படைத்தவர்கள் நட்புக்குத் தகுதியற்றவர்கள். சில மனிதர்கள் செய்கை மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது; அவர்கள் ஒருவர் தம் பக்கத்தில் இருக்கும் போது, அவருடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்ல மாட்டார்கள்; அவர்களைப் போற்றி உபசரிப்பார்கள்; புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள்; உங்களைப்போல் உத்தமர்கள் உலகில் ஒருவருமே இல்லையென்று எதிரிலேயே புகழ்வார்கள். அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போனவுடன் அவர்களைப் பற்றிப் பிறரிடம் குறை கூறுவார்கள்; அவர்களிடம் இல்லாத குற்றங்களைக்கூட இருப்பதாகச் சொல்லி வசைபாடுவார்கள். இது சிலருடைய இயற்கைக் குணமாக இருக்கும். இத்தகைய வர்கள் மிகவும் அற்பமானவர்கள்; விரும்பத் தகாதவர்கள்; நட்புக்கு தகுதியற்றவர்கள்." இவ்வாறு அற்பர்களின் இயல்பை விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.

சிறப்புச்செய்து உழையராய்ப்
புகழ்போற்றி, மற்றுஅவர்
புறக்கொடையே பழிதூற்றும்
புல்லியார்

(உழையராய் - பக்கத்தில் இருக்கும்போது. புறக் கொடையே - இல்லாத இடத்து. பழி தூற்றும் - குற்றம் கூறும். புல்லியார் - அற்பர்.)

இவ்வடிகள் அற்பர்கள் யார் என்பதை விளக்கின. "ஒருவரை எதிரில் புகழ்ந்துவிட்டு, அவர் இல்லாதபோது இகழ்வோரே - புறம் பேசுவோரே - அற்பர்" என்று இவ்வடி களால் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இதன்பின் அறிவற்றவர்கள் யார் என்பதை விளக்கிச் சொல்லுகின்றார். ஒருவருடைய படிப்பைக் கொண்டோ, பட்டங்களைக் கொண்டோ அவரை அறிவுள்ளவர் என்று தீர்மானித்துவிட முடியாது. அவருடைய நடத்தையைக் கொண்டுதான், செய்கையைக் கொண்டு தான் அவரை

அறிவுள்ளவர் அல்லது அறிவற்றவர் என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். ஒருவருடைய நடத்தையே - பண்பே - ஒழுக்கமே - அவருடைய அறிவின் தன்மையை வெளியிடுவதாகும்; இதுவே ஒருவருடைய அறிவை அளந்து காணும் கருவியாகும். இந்த உண்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, பெருங்கடுங்கோ சொல்வதை நாம் காண வேண்டும்.

"சில மனிதர்கள், பிறர் நல்ல செல்வத்துடன் வாழும் போது அவர்களிடம் சேர்ந்து வாழ்வார்கள்; அவர்களுடைய உயிர் நண்பரைப் போல நடிப்பார்கள்; அவர்கள் விரும்பியபடி யெல்லாம் ஆடுவார்கள். கண்டவர்கள், 'இவரைப்போல உத்தம நண்பர் - உள்ளன்புடைய சினேகிதர் உண்டா?' என்று சொல்லும்படி இருப்பார்கள். இப்படியெல்லாம் நடந்து, செல்வர்களிடம் பிடுங்கித் தின்பார்கள். வேண்டியமட்டும் அவர்களுடைய செல்வத்தைக் கொள்ளை யடிப்பார்கள். அந்தச் செல்வர் வறியவர் ஆகி விட்டால் - தமது செல்வத்தை இழந்து விட்டால் - அவ்வளவு தான்; அதன்பின் அவரைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள். அவருக்கு உதவி செய்யக்கூடிய சக்தி தனக்கிருந்தாலும் கூட இம்மி அளவும் உதவமாட்டார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு துன்பத்தை அனுபவித்தாலும் மனம் இரங்கமாட்டார்கள். இதற்கு முன் நமக்கு ஏராளமாக உதவி செய்தவர்கள் ஆயிற்றே. அவர்கள் செல்வத்தை நாம் ஏராளமாக அனுபவித்தோமே என்று கொஞ்சங்கூட நினைத்துப் பார்க்கவே மாட்டார்கள். இவர்கள்தான் அறிவற்றவர்கள்" என்று கூறியிருக்கின்றார்.

செல்வத்துள் சேர்ந்துஅவர்
வளன் உண்டு, மற்றவர்
ஒல்கிடத்து உலப்புஇலா
உணர்விலார்

(வளன் - செல்வம். ஒல்கிடத்து - தளர்ந்தபோது. உலப்பு இலா - உதவி செய்யாத.)

என்ற அடிகளால் மேற்கூறிய பொருளைக் காணலாம்.

"தனக்கு உதவி செய்தவர் வறுமையால் வாடும் போது அவர்க்கு உதவி செய்யாதவர் அறிவற்றவர்" என்று இவ்வாறு தெளிவாக எடுத்துக்கூறினார் பெருங் கடுங்கோ.

அடுத்தபடி, பெருமை அற்றவர்கள் யார் என்று கூறியிருப் பதைக் காண்போம்.

"சிலர் உண்மையான நண்பர்களைப்போல நடிப்பார்கள். நண்பர்களிடமுள்ள இரகசியங்களையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். நண்பர்களுடைய இரகசியங்களைப் பிறர் அறிய உரைப்பது, தூற்றுவது நட்புக்குத் துரோகமாகும் என்பதை உணரமாட்டார்கள். நண்பர்கள் பிரிந்தவுடன் - அல்லது நண்பர்களை விட்டுப் பிரிந்தவுடன் அல்லது ஏதோ காரணத்தால் நட்பு விட்டுப் போனபின் - அவர்களிடம் தாம் தெரிந்து கொண்ட இரகசியங்களைப் பிறரிடம் - அவர்க ளுடைய விரோதிகளிடம் வெளியிடுகின்றவர்கள் சிறிதும் பெருந்தன்மையில்லாதவர்கள்; பெருமை அற்றவர்கள்." இதனை,

பொருந்திய கேண்மையின்
மறைஉணர்ந்து, அம்மறை
பிரிந்தக்கால் பிறர்க்கு உரைக்கும்
பீடுஇலார்

என்ற அடிகளால் அறியலாம். "நண்பர்களின் இரகசியத் தைப் பிறரிடம் வெளியிடுவோர் பெருமையற்றவர்; பெருந் தன்மை அதாவது மனிதத்தன்மை இல்லாதவர்" என்பதை இவ்வாறு தெளிவாகக் கூறினர்ர்.

மேலே காட்டியவற்றால், அற்பர்கள், அறிவற்றவர்கள், பெருமையற்றவர்கள் யார் என்பதைக் காணலாம்.

புறம்பேசுவோர் அற்பர்கள்; ஒருவரிடம் செல்வம் உள்ள போது அவரைச் சுரண்டிச் சாப்பிட்டுவிட்டு, அவர் செல்வ மற்று வருந்தும்போது உதவாதவர்கள் அறிவற்றவர்கள்; நண்பர்களின் இரகசியங்களைப் பிறரிடம் சொல்லித் தூற்றுவோர் பெருமையற்றவர்கள்; என்று இவ்வாறு மூவரைப் பற்றியும் விளக்கியுரைத்தார் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

மனிதர்கள் அற்பத்தன்மையில்லாமல் வாழ வேண்டும்; அறிவற்ற தன்மையில்லாமல் வாழவேண்டும்; பெருந்தன்மை யுடன் வாழவேண்டும்; என்பதற்காகவே அகத்திணைப் பாடலிலே இப் புறத்திணையாகிய அறம் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு கூறுவதே பண்டைத் தமிழர்களின் அருள்நெறி யாகும்.

★★★

27. பசுவைப் பாதுகாத்தல்

மக்கள் வாழ்வுக்குப் பயன்படும் உயிர்களைக் கொல் லாமல் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பது பழந் தமிழர் கொள்கை. அது மட்டும் அல்ல. அவ்வுயிர்களை நன்றாக வளர்க்க வேண்டும்; அவற்றால் பெரும்பயனைப் பெற வேண்டும் என்பதும் தமிழ் மக்களின் பண்பாகும்.

மற்ற உயிர்களைக்காட்டிலும் பசுவைப் பரிபாலிப்பதிலே பழந்தமிழர்கள் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தனர். தமிழர்கள் மட்டும் அன்று; பாரதநாடே இதில் கருத்தைச் செலுத்தி வந்தது. திருமால் கண்ணனாகப் பிறந்து பசுக்களை மேய்த்தான் என்னும் கதையும், மக்கள் வாழ்வுக்குப் பயன்படும் பசுக்களையும், உழவுக்கு உதவி செய்யும் காளைகளையும் நன்றாகப் பேணிப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தைக் கொண்டதுதான்.

பசும்பால் மிகவும் இனிமையானது; பால்களிலே மிகவும் உயிர்ச் சத்து நிறைந்தது; மக்களுக்கு நல்ல உடல்நலத்தை ஊட்டவல்லது என்பது அனைவரும் ஒப்புக்கொண்ட செய்தி. பசும்பாலின் சிறப்பைப் பற்றியும், அதில் உள்ள உணவுச் சத்தைப்பற்றியும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மக்கள் அறிந்திருந்தனர். ஆகையால்தான் எல்லா நாடுகளிலும் பால் தரும் பசுக்களைப் பாராட்டி வளர்த்து வந்தனர்; இன்றும் வளர்த்து வருகின்றனர்.

பண்டைத் தமிழகத்திலே பசுக்கள் மேய்வதற்கென்று தனி நிலங்கள் உண்டு. நன்றாகப் புல் வளரக் கூடிய செழித்த நிலங்கள் பசுக்கள் மேய்வதற்காகவே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். அரசாங்கமே இவ்வாறு நிலங்களை ஒதுக்கிவிட்டது.

இன்றுங்கூட நாட்டுப்புறங்களிலே மாடுகள் மேய்வதற்கான பொது நிலங்கள் உண்டு. இந்நிலங்களை மந்தைவெளி யென்றும், மேய்ச்சல் நிலமென்றும் அழைக்கின்றனர். இந்நிலம்

ஊருக்குப் பொதுவான நிலமாகும்; தனிப்பட்ட யாருக்கும் உரிமையுள்ளதன்று.

புல் மேய்ந்த பசுக்களின் பால் மிகவும் சத்தும் இனிமையும் உள்ளது. உலர்ந்து போன தானியங்களையும் வைக்கோல் முதலியவற்றையும் தின்று வளரும் மாடுகளின் பாலிலே அவ்வளவு கொழுப்பில்லை; இனிமையுமில்லை; தம் விருப்பப் படி பசும்புல்லை மேய்ந்து வரும் பசுக்களின் பால்தான் சிறந்தது என்பது எல்லோருமறிந்த உண்மை. இதற்காகத்தான் முன்னோர் கள் மேய்ச்சல் நிலங்களை ஒதுக்கி வைத்தனர்.

பசுவை நன்றாகக் காப்பாற்ற வேண்டும்; அதனுடைய பால் மக்கள் வாழ்வுக்கு மிகவும் வேண்டியதொன்று; பசு மிகவும் சாதுவான விலங்கு; அதற்குத் துன்பம் செய்வது கூடாது; என்ற கருத்தை விளக்கும் கதைகளும் பல உண்டு.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றாகிய மணிமேகலையுள் இக்கருத்துடைய கதை ஒன்றுண்டு. பசுவின் சிறப்பைக் கூறி அதைக் காப்பாற்றவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தவே அக்கதை புனையப்பட்டது என்று சொல்லிவிடலாம்.

ஆபுத்திரன் என்பவன் வேத வேதாந்தங்களையெல்லாம் கற்றறிந்தவன். அவன் இருந்த ஊரிலே ஒருநாள் வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி ஒரு யாகம் செய்யத் தொடங்கினர். அந்த யாகத்திலே பலி கொடுப்பதற்காகப் பசுவொன்று கட்டப்பட்டிருந்தது.

யாகச் சடங்குகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இரவு நேரத்திலே அந்த யாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். மறுநாள்தான் யாகம் முடியும். அப்பொழுதுதான் பசுவும் பலிகொடுக்கப்படும்.

இரவிலே அவ்வழியாக வந்த ஆபுத்திரன், அந்த யாகப் பசுவின் கதறலைக் கேட்டான்; உள்ளங் கலங்கினான். "ஒரு பாவமும் அறியாத இந்த உத்தமமான உயிரைப் பலி கொடுக்கப்போகிறார்களே" என்று எண்ணி ஏக்கமடைந்தான். அந்தப் பசுவை எப்படியாவது காப்பாற்றிவிடவேண்டும் என்று கருதினான்.

ஆதலால் அந்த ஆபுத்திரன் யாகம் புரிவோர் அயர்ந்திருக்கும் சமயம் பார்த்து, அந்தப் பசுவை கட்டிலிருந்து அவிழ்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியிலே வந்து விட்டான்.

இதற்குள் யாகசாலையில் அயர்ந்திருந்த அந்தணர்கள் விழித்துக் கொண்டனர். பசுவைக் காணாமல் தேடிக் கொண்டு புறப்பட்டனர். பசுவைப் பிடித்துக் கொண்டு போன ஆபுத்திர னைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்துவிட்டனர். அந்த யாகத்தைச் செய்துவைக்கும் ஆசிரியன் ஆபுத்திரனைப் பிடித்துக் கொண்டு, தன் கையிலிருந்த கோலால் அடிக்கத் தொடங்கினான். "திருட்டுப் பயலே! நீ ஏன் இந்த யாகப் பசுவைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தாய்? நீ அந்தணன் மகனாக இருந்தும் இந்த நீசத்தன்மையான செயலை ஏன் செய்தாய்?" என்று அடித்துத் துன்புறுத்தினான்.

அப்பொழுது அந்தப் பசு ஆபுத்திரன் கையிலிருந்து விடுபட்டது. மற்றவர்கள் யார் கையிலும் பிடிபடவில்லை. ஆபுத்திரனைக் கோலால் அடித்துத் துன்புறுத்தும் அந்தணர் உபாத்தியின் வயிற்றிலே தன் கொம்பால் முட்டிற்று. அவன் குடலை வெளியிலே சரியும்படி செய்து விட்டு காட்டை நோக்கி ஓடிவிட்டது.

அப்பொழுது அந்த ஆபுத்திரன் அந்த அந்தணர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றான்:

"அந்தணர்களே! என்னைத் துன்புறுத்த வேண்டாம்; நான் சொல்வதைச் சிறிது கேளுங்கள். இந்தப் பசு உங்களுக்கு யாதொரு துன்பத்தையும் செய்யவில்லை."

"இந்தப் பசுவுக்கு நீங்கள் உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றி னீர்களா என்றால் அதுவும் இல்லை. அரசாங்கத்தால் பசுக்களுக் கென்று விடப்பட்ட நிலத்திலே, தானே முளைத்த புல்லை மேய்ந்து வளர்ந்த பசு இது."

"இன்னும் இப்பசுவின் செயலைப் பாருங்கள். இப்பெரிய உலகிலே பிறந்துள்ள மக்களுக்கெல்லாம் தன்னுடைய சிறந்த இனிமையான பாலை மிகவும் அன்புடன் ஊட்டி வருகின்ற உயர்ந்த பண்புடையது."

"இப்படிப்பட்ட இப் பசுவுடன் உங்களுக்கு நேர்ந்த பகைமைக்கு காரணம் என்ன? நீங்கள் எல்லாம் பழைய வேதங்களை நன்றாகப் பயின்றவர்கள்; அவற்றின் உண்மைகளை யெல்லாம் உணர்ந்திருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்கள். நீங்கள் இப் பசுவைப் பலியிட நினைத்தது ஏன்? அதைச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான்.

இந்தப் பகுதியை மணிமேகலை மிகவும் அழகாக எடுத்துரைக்கின்றது.

> நோவன செய்யன்மின்! நொடிவன கேண்மின்!
> விடுநில மருங்கில் படுபுல் ஆர்ந்து,
> நெடுநில மருங்கின் மக்கட்கு எல்லாம்
> பிறந்தநாள் தொட்டும், சிறந்ததன் தீம்பால்
> அறம்தரு நெஞ்சொடு அருள்சுரந்து ஊட்டும்,
> இதனொடும் வந்த செற்றம் என்னை?
> முதுமுறை அத்தணீர்! முன்னியது உரைமோ!

(விடுநில மருங்கில் படுபுல் ஆர்ந்து - அரசாங்கத்தால் விடப்பட்ட நிலத்திலே தானே முளைத்த புல்லைத் தின்று. அறம் தரு நெஞ்சொடு - நேர்மையான உள்ளத்துடன்.)

இதுவே அப்பகுதி யாகும். இதிலே பசுவைப் பற்றி - அதன் தன்மையைப்பற்றி - எடுத்துரைக்கும் அடிகள் படிப்போர் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மையுடையன. இந்த நான்கு வரிகளும் எவ்வளவு அழகாக அமைந்திருக்கின்றன என்பதைக் காணலாம்.

இதனால் தமிழர்கள் மனித சமுதாய வாழ்வுக்குப் பயன் படும் பிராணிகளின்மேல் எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

★★★

28. சிறந்த நடத்தைகள்

ஒழுக்கம், நடத்தை, நெறி முதலியன ஒரே பொருள் உடைய சொற்கள். மக்களுக்கு மதிப்பளிப்பது ஒழுக்கமே யாகும். ஆதலால்தான் திருவள்ளுவர் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் சிறந்தது என்று கூறினார். ஒழுக்கமற்றவன் உயிரற்ற மனிதன். அவன் மக்களுக்குள் மதிப்புப் பெறவே மாட்டான்; எல்லா மக்களாலும் இழிவாகவே எண்ணப்படுவான். ஆதலால்தான், "ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்" என்றார். உயிரைக்காட்டிலும் ஒழுக்கமே சிறந்ததாகக் காப்பற்றத்தக்கதாகும் என்பதே வள்ளுவர் கொள்கை.

இதுவே தமிழர் கொள்கை. தமிழில் உள்ள அற நூல் களில் எல்லாம் - நீதி நூல்களில் எல்லாம் - நல்லொழுக்கத்தின் பெருமையைப் பற்றியே பேசப்படுகின்றது.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குமுன் தோன்றிய நூல்களில் எல்லாம் நன்னடத்தை வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இதனால் தமிழர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உயர்ந்த ஒழுக்கம் உள்ளவர்களாக வாழ்ந்தனர்; எல்லா மக்களும் நெறியுள்ளவர்களாக வாழவேண்டுமென்பதிலே கவலை கொண்டிருந்தனர். நெறியுள்ள சமுதாயந்தான் நிலையான ஒற்றுமையுடனும், அன்புடனும் நீண்டநாட்களுக்கு வாழ முடியும் என்றும் நம்பியிருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

நான்மணிக்கடிகை என்னும் நூல் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் ஒன்று. அதில் ஒரு செய்யுளில் கூறப்படும் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தைமட்டும் பார்ப்போம். இந்த ஒரு வெண்பாவிலே நான்கு நீதிகள் இருக்கின்றன. அந்நான்கு நீதிமொழிகளும் எவ்வளவு உயர்ந்தவை, சிறந்தவை என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால் போதும்; ஒழுக்கத்தின் உயர்வைக் காணலாம்.

திருஒக்கும் தீதுஇல் ஒழுக்கம்; பெரிய
அறன்ஒக்கும் ஆற்றின் ஒழுகல்;-பிறனைக்
கொலைஒக்கும் கொண்டு கண்மாறல், புலைஒக்கும்
போற்றாதார் முன்னர்ச் செலவு.

இந்த வெண்பாவிலே உள்ள செய்திகள் நான்கு. வெண்பாவும் அழகிய முறையில் மோனை எதுகைகளுடன் அமைந் திருக்கிறது. தெளிவான கருத்துக்கள் இதன் பொருளைப் பார்ப்போம்.

1. தீது இல் ஒழுக்கம் திரு ஒக்கும் - குற்றமற்ற ஒழுக்கம் செல்வத்தைப் போன்றதாகும். குற்றமற்ற நல்லொழுக்கமே சிறந்த செல்வம். செல்வம் உள்ளவன் ஒழுக்கம் அற்றவனாயிருந்தால் அவனை ஒருவரும் போற்ற மாட்டார்கள். அவனுடைய செல்வத் திற்காக, அவன் எதிரிலே அவனைக் குறைசொல்லாமல் இருக்க லாம்; அவனைப் புகழ்ந்தும் பேசலாம். ஆனால் உள்ளத்தால் அவனை மதிப்போர் - புகழ்வோர் - பாராட்டுவோர் ஒருவருமே இருக்கமாட்டார்கள். அவனைப்பற்றிய புகழ்ச்சியெல்லாம் உதட்டளவில்தான்.

நல்ல நெறியுள்ளவன் வறுமையால் நலிவடையலாம்; ஆடம்பரமாக வாழ்க்கை நடத்த முடியாதவனாயிருக்கலாம்; ஒருவருக்கும் உதவி செய்து உபசரிக்கமுடியாதவனாயிருக்கலாம். ஆயினும் அவனைப்பற்றி ஒருவரும் குறை கூறமாட்டார்கள். அவனைப் பற்றிப் பேச்சு வரும்போது, "நல்ல நெறியுள்ளவன்; நெறி தவறாதவன்; ஒழுக்கம் உள்ளவன்; நடத்தைப் பிசகு இல்லாதவன்; நீதிமான், பாவம் வறுமையால் வாடுகின்றான்!" என்றுதான் அனைவரும் அனுதாபம் காட்டுவார்கள். ஆகையால் அழிந்து - குறைந்து - மறைந்துபோகும் செல்வத்தைக் காட்டிலும், என்றும் அழியாத பெருமையைத் தரும் ஒழுக்கமே சிறந்தது.

2. ஆற்றில் ஒழுகல் பெரிய அறன் ஒக்கும் - முறைப்படி ஒழுங்கு தவறாமல் நடந்துகொள்ளுவது பெரிய அறத்தைப் போன்றதாகும்.

தன்னுடைய கடமையை முறைப்படி செய்வதே சிறந்த அறம். தன் கடமை தவறாதவன் வேறு எந்த அறத்தையும் செய்ய வேண்டும் என்ற அவசியமே இல்லை.

அரசாங்க அலுவலிலே இருப்பவர்களை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். அவர்கள் அனைவரும் தங்கள் கடமையைச் சரிவரச் செய்வது என்று முடிவுகட்டிக்கொள்ளுவார்களாயின் தொல்லையே இல்லை.

சுகாதார அதிகாரிகள், தயவு தாட்சண்யம் இல்லாமல் சுகாதாரத்திற்காகப் பாடுபட வேண்டும்; பொது மக்கள் நல்வாழ்விற்கு விரோதமாக நடந்து கொள்கின்றவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டும்; மக்கள் உண்ணும் உணவு விடுதிகளிலே நோய்க்கிருமிகள் அணுகுவதற்கு இடமின்றிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கல்வியதிகாரிகள், ஆசிரியர்கள் தந்நலமின்றிக் கல்வி வளர்ச்சியிலே கருத்துள்ளவர்களாகப் பணியாற்றவேண்டும். கல்வியை மக்கள் அனைவரும் கற்பதற்கான திட்டங்களை வகுத்து அதிலே கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும்.

பத்திரிகையாசிரியர்கள் மக்கள் சார்பிலே நின்று நேர்மைக்காகப் போராட வேண்டும். நீதியின் பக்கத்திலே நின்று அநீதியை எதிர்க்கவேண்டும். இவ்வாறே ஒவ்வொரு துறையில் உள்ளவர்களும் உண்மையாக உழைப்பார்களானால் அதுவே அறநெறியில் நடப்பதாகும்; முறைப்படி நடப்பதாகும். இப்பரந்த பொருளிலேயே இச்செய்யுள் இரண்டாவது நீதி அமைந்திருக்கின்றது.

3. பிறனைக்கொண்டு கண்மாறல் கொலை ஒக்கும் - பிறன் ஒருவனை நட்பாகக் கொண்டு, பிறகு அவனைக் கைவிட்டு அவன்மேல் குறைகூறுவது, அவனைக் கொலை செய்வது போன்றதாகும்.

ஒருவனுடன் நட்புக்கொள்ளும்போது ஆராய்ந்தபின் தான் நட்புகொள்ள வேண்டும். நட்பாக ஏற்றுக் கொண்டபின் அவன் நட்பைக் கைவிடக்கூடாது; அவன் தவறு செய்தாலும் திருத்த வேண்டும்; பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்; பொறுமை காட்ட வேண்டும்.

நட்புள்ளவன் பெரிய குற்றம் இழைத்தாலும் அதற்காக அவன்மீது சினத்தல் பிழையாகும். அவன் உள்ளம் திருந்தும் வகையிலே நயமாகப் பேசி அவனை நல்லவனாக்க வேண்டும். நட்பைக் கைவிடுதல் தவறு. அதை விடப் பெருந்தவறு. நட்பினைப்பற்றிப் பிறரிடம் குறை கூறுதல் ஆகும். இதுவே புறம்பேசுவதும் ஆகும். இச் செய்கை கொலை செய்வதைப் போன்றதாகும்.

4. போற்றாதார் முன்னர்ச் செலவு புலை ஒக்கும்- தம்மை மதியாதாரிடம் சென்று ஒன்றைப் பெற விரும்புதல் இழிவை ஒப்பதாகும்.

மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்கவேண்டாம் என்பது நமது பள்ளிக்கூட பாடம். தமிழர்களின் தன்மான உணர்ச்சிக்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு. நம்மை மதிப்பவர்களையே நாமும் மதிக்க வேண்டும்; நம்முடன் வேற்றுமையின்றிச் சமமாகப் பழகுகின்ற வர்களுடன் நாமும் அப்படியே பழக வேண்டும். நம்மை இழிவாக நினைப்பவர்கள் - அல்லது நம்மைத் திரும்பிப் பாராதவர் யாராயிருந்தாலும் சரி, நாமும் அவர்களிடம் அப்படியே நடந்து கொள்ளவேண்டும். இது எல்லோரும் போற்றக்கூடிய சிறந்த நீதி.

இந்தச் சிறய வெண்பாவிலே கூறப்படும் நான்கு நல்லுரைகளையும் நமது நடத்தையிலே காட்டுவோமாயின் நாம் சிறந்து வாழ்வோம்.

குற்றமற்ற நடத்தை, கடமையைத் தவறாமல் செய்தல், நட்பினரைக் குறைகூறாமை, மதியாதாரிடம் செல்லாமை இவையே அந்த நான்கும். இந்த நான்கு நல்லொழுக்கங்களும் தமிழர் அருள்நெறிக்குத் துணை செய்வன.

★★★

29. நான்கு நல்லுரைகள்

பழந்தமிழ் நீதிநூல்களில் பல நல்லுரைகள் கூறப்படு கின்றன. அந்த நீதியுரைகள் யாவும் இயற்கையோடு இணைந் தவை; அறிவால் ஆராய்ந்து கூறப்பட்டவை; அனுபவத்தில் கண்டறிந்து சொல்லப்பட்டவை. பண்டைய தமிழாசிரியர்கள் தங்கள் அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒத்து வராததைப்பற்றி உரைக்கமாட்டார்கள். அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒத்து வராதவை உண்மைகளா கவும் இருக்க முடியாது; உறுதியாக நிலைத்து நிற்கவும் முடியாது. இது அவர்கள் அறிந்த உண்மை.

அறிவுக்கும், நடத்தைக்கும் பொருந்தாதவற்றைச் சொல்லி வைப்பது புலமைக்குப் பொருத்தம் அன்று. புலமை என்றாலே அறிவுடைமை என்றுதானே பொருள்? அறிவுக்கு ஒத்து வராதவற்றை உரைப்போரைப் புலவர்கள் என்றுதான் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளமுடியும்?

மெய்யுரைகள்தாம் எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்கும்; மக்களால் போற்றப்படும்; பின்பற்றப்படும்; பின்பற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்படும். அவ்வுரைகள் வழிவழியாக மக்களுக்குப் பாடமாகப் போதிக்கப்பட்டு வரும். ஆயிரங்காலத்து நீதி நூல்கள் பழமையானவையானாலும், புதுமைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் இக்காலத்தில் போற்றப்படு கின்றன; கற்கப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் அவற்றில் பல உண்மைகள் அடங்கியிருப்பது தான்.

இதற்கு உதாரணமாக ஒரு அரிய செய்யுளைப் பார்ப் போம். இங்கே எடுத்துக்காட்டப் போகும் செய்யுள் நான்மணிக் கடிகை என்னும் நூலில் உள்ளது. அந்தச் செய்யுளிலே நான்கு செய்திகள் சொல்லப் படுகின்றன. அந்த நான்கிலும் உண்மையும் அறிவும் பொதிந் திருக்கின்றன. அவற்றை முறையே காண்போம்.

1. எல்லாவற்றையும் நன்றாகக் கற்றறிந்தவர்கள் சென்றதைப் பற்றிக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். சென்றதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதனால் எப்பயனும் ஏற்படாது. சென்றதைப்பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தால் மேலே செய்யவேண்டிய வேலைகள் சுணக்கமாகும். மேலே செய்யவேண்டியவற்றைச் சிறப்புடன்

செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணம் வலுப்படாது; உள்ளத்திலே ஊக்கம் பிறக்காது; முயற்சி குறையும். அறிவற்றவர்தாம் நடந்து போன செய்தியைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டேயிருப்பார்கள்; காணாமற்போன பொருளைப்பற்றி நினைத்து நினைத்துக் கலக்கமடைவார்கள்; இருந்ததை இழந்துவிட்டோமே என்று ஏங்கி நிற்பார்கள். கல்வியுள்ளவர்கள் - உலக இயற்கையை உணர்ந்தவர்கள் - இவ்வாறு இழந்ததைப்பற்றி எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருப்பார்களாயின் அவர்கள் அறிவாளிகள் அல்லர். அவர்கள் படித்திருந்தாலும், பல செய்திகளை அறிந்திருந்தாலும் அவற்றை அவர்கள் தம் வாழ்க்கையிலே பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லையென்று தான் கருதப்படுவார்கள். ஆகையால் உண்மையாகக் கற்றறிந்தவர்கள் என்பவர்களிடம், இழந்த பொருள்களைப் பற்றி ஏக்கமே உண்டாகாது.

2. இரண்டாவது, முயற்சியுள்ளவர்கள் இடையிலே தம் முயற்சியைக் கைவிட்டுவிடமாட்டார்கள். அவர்கள் ஒரு காரியத்தை நிறைவேற்ற முயலும்போது அவர்களுடைய சொல், சிந்தை, செயல் எல்லாம் அந்த முயற்சியிலேயே மூழ்கிக் கிடக்கும்.

"இன்னும் காரியம் நிறைவேறவில்லையே! எப்பொழுது முடியுமோ? இவ்வளவு நாள் உழைத்தும் பலன் இல்லையே! இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இவ்வாறு உழைக்க வேண்டுமோ, தெரியவில்லையே!" என்பன போன்ற எண்ணங்களே அவர்களிடம் எழும்பமாட்டா. காரியம் கைகூடும் வரையிலும் அலுப்பு சலிப்பின்றி உழைத்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். இதுதான் உண்மையான உழைப்பாகும்; சிறந்த முயற்சியாகும்.

3. எந்தக் காரியத்தில் இறங்கவேண்டுமானாலும் நன்றாக எண்ணிப் பார்த்த பின்தான் இறங்கவேண்டும். தான் தலையிடும் காரியத்தை முடிக்கும் திறமை தன்னிடம் இருக்கின்றதா? அக்காரியத்தைச் செய்துமுடிப்பதனால் வரும் பயன் என்ன? அது நற்பயனா? தீப்பயனா? என்றெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இதுதான் அறிவுள்ள மக்கள் கடமை. இந்தக் கடமையை மறந்து, தீமையானது என்று தெளிவாகத் தெரிந்துங்கூட அதைச் செய்யத் துணிகின்றவர்கள் மிகவும் கொடுமையானவர்கள். அவர்களுக்கு அறத்தைப் பற்றியே ஒன்றும் தெரியாது. அதன் சிறப்பை - மாண்பை அவர்கள் அறியவே மாட்டார்கள்.

அறியாமையால் தீமை புரிகின்றவர்களைத் திருத்த முடியும். அவர்களை நல்வழிப்படுத்த முடியும். வேண்டுமென்றே அறமல்லாதவற்றைத் துணிந்து செய்கின்றவர்களை நல்வழிப்

படுத்தவே முடியாது. இவர்கள் மனித சமுதாயத்திற்கே ஒரு நோய் போன்றவர்கள். இவர்களை விட்டு விலகுவதே சிறந்ததாகும்.

4. அடுத்தது சினத்தின் குணம். சினத்தைப் போல - கோபத்தைப் போலக் கொடுமையானது ஒன்றுமில்லை. சினம் உள்ளவர்களிடம் எந்த நல்ல பண்புகளும் பொருந்தாமல் போய்விடும்.

கோபத்தைப்போலக் கொடுமை செய்வது வேறு ஒன்றுமே இல்லை. அன்பை அறுப்பது சினம்; நட்பைக் கைவிடுவது சினம்; செல்வத்தைச் சிதைப்பது சினம்; உதவி செய்தவர்கள் உயிருக்குக் கூட உலைவைக்கும் கொடுமையைச் செய்வது சினம். சினம் தன்னைக் கெடுப்பது மட்டும் அன்று; பிறருக்கும் இன்னல் செய்யும். அமர்ந்து ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் அறிவைச் சிதைப்பதில் சினத்திற்கு ஒப்பாக வேறு எதையும் இயம்ப முடியாது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் சினத்துடன் எந்த நன்மைகளும் நட்புக்கொண்டிருக்க முடியாது. நன்மைகள் என்பவை என்னென்ன உண்டோ அவற்றையெல்லாம் அடியோடு கல்லி யெறிவது சினமேதான். ஆகையால், அறிவுள்ளவர்கள் சிறுபிள்ளைகளுக்குப் பாடம் கற்பிக்கும்போதே, "ஆறுவது சினம்" என்று கற்பித்தார்கள். மேலே காட்டிய நான்கு பொருள்களைப் பற்றியும் நான் மணிக்கடிகைப் பாட்டு ஒன்று அழகாக எடுத்துரைக்கின்றது. அச்செய்யுள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் அமைந்திருக்க வேண்டிய செய்யுளாகும்.

கற்றார்முன் தோன்றா கழிவுஇரக்கம்; காதலித்துஒன்று
உற்றார்முன் தோன்றா உறாமுதல்; தெற்றென
அல்ல புரிந்தார்க்கு அறம் தோன்றா எல்லாம்
வெகுண்டார்முன் தோன்றா கெடும்.

என்பதே அப் பாடல். கற்றவர்களிடத்திலே சென்று போனதைப் பற்றி வருந்தும் தன்மை காணப்படாது. ஒரு பொருளைப் பெற அன்புடன் முயல்பவர்களிடத்திலே அப் பொருள் விரைவில் கிடைக்கவில்லையே என்று துன்பம் காணப்படாது. தெளிவாகத் தீமையென்று தெரிந்தும் அவற்றைச் செய்வோரிடம் அறநெறியில் ஒழுகும் குணம் உண்டாகாது. சினங்கொண்டவர்களிடம் எல்லா நன்மைகளும் ஒழிந்துவிடும். ஒரு நன்மையாவது காணப்பட மாட்டாது. இதுவே மேலேகாட்டிய செய்யுளின் பொருள். இச்சிறந்த நீதிகள் என்றும் நிலைத்திருக்கும் உண்மையுரைகள்.

★★★

30. இருகால் எருதுகள்

"இனி என்ன செய்யவேண்டும்? வாழ்வதற்கு வழி என்ன? இன்புறுவதற்கு நெறியுண்டா? துன்பத்தைத் தொலைக்க என்ன செய்யலாம்? வரும் இடையூறை எப்படித் தடுப்பது?" இப்படி யெல்லாம் எண்ணிப் பார்ப்பவர்களே அறிவுள்ள மக்கள் ஆவார்கள்.

ஆண்களாயினும் சரி, பெண்களாயினும் சரி, எதிர்காலத் தைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கின்றவர்களே சிறந்தவர்கள். இவர்கள்தாம் இன்னல்நெறியிலிருந்து தப்ப முடியும்; நன்னெறி யிலே நடக்க முடியும்.

எதிர்காலத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் குணம் சிலரிடம் இருப்பதில்லை. நடந்ததைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப் பார்கள்; பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். இரவுபகல் எந்தநேரத்திலும் கடந்தவற்றைப்பற்றியே நினைப்பு; அவற்றைப் பற்றியே அடிக்கடி பேச்சு.

இவர்களுக்கு எவ்வளவுதான் அறிவுரைகளை எடுத்துரைத் தாலும் பயன்படாது. "நடந்தவற்றை மறந்து விடுங்கள்; அவற்றை எண்ணவேண்டாம்; பேசவேண்டாம்; நடந்தவற்றைப்பற்றி நினைப்பதாலும், பேசுவதாலும் எப்பயனும் ஏற்படமாட்டா" என்று சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார்கள்.

எப்பொழுதும் சென்ற செய்திகளைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் பேச்சுக்கும் இறந்தவர்களைப் பற்றி எண்ணி வருந்திப் பெண்கள் ஓலமிடும் ஒப்பாரிக்கும் ஒரு வேற்றுமையும் காண முடியாது.

கடந்தவற்றைப்பற்றியே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர்கள் தம்மையும் துன்புறுத்திக் கொள்ளுவார் கள்; தம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் கவலைக் குழியிலே தள்ளிச் சித்திரவதை செய்வார்கள்.

சென்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியே எண்ணிப் பேசிக் கொண் டிருப்பவர்கள் உள்ளத்திலே ஒருபொழுதும் அமைதியிருக்காது. அமைதியில்லாவிட்டால் ஆனந்தமாக வாழ்வது எப்படி? எப்பொழுதும் கவலையிலேயே அவர்கள் காலம் கழிந்து கொண்டிருக்கும். ஆதலால்தான் கழிந்தவற்றைப்பற்றிக் கவலைப் பட வேண்டாம் என்று எல்லா அறிஞர்களும் சொல்லிவைத் திருக்கின்றனர்.

நடந்தவற்றைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களிலே இருதிறத்தினர் உண்டு.

ஒருசார்பினர் கடந்த காலத்திலே தாம் அடைந்த துன்பங் களைப்பற்றிப் பேசுவார்கள்; தாம் சாதித்த சாதனைகளைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருப்பார்கள்; வாழ்க்கையிலே தமக்கு நேர்ந்த துன்பங்களையெல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு உயர் பதவியை அடைந்ததைப் பற்றிச் சொல்லுவார்கள். இத்தகைய வர்கள் இன்று நல்ல நிலையிலே வாழ்வார்களானால் அவர் களால் யாருக்கும் ஆபத்தில்லை; துன்பம் இல்லை. அவர்களும் முன்னிருந்ததைவிட இன்று நல்ல நிலையில் வாழ்வதை எண்ணி எண்ணி இன்பம் எய்துவார்கள்.

கீழ்நிலையிலிருந்து மேல்நிலைக்கு வந்தவர்கள் தமது பழமையைப்பற்றி நினைப்பதனால், அவர்களின் உள்ளத்தின் அமைதி குலைந்துவிடாது; அவர்கள் வாழ்க்கையிலே எந்த இடையூறும் ஏற்பட்டுவிடாது. அவர்கள் வாழ்க்கையிலே அமைதியும் மகிழ்ச்சியுமே கலந்து கிடக்கும்.

அன்று நாம் உயர்ந்த நிலையிலிருந்தோம்; இன்று தாழ்ந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டோம் என்று எண்ணுவோரும், பேசு வோரும் பலர் உண்டு. இவர்கள் அமைதியாக வாழும் வழியை அறியாதவர்கள்.

சில மனிதர்கள் தமது பழம்பெருமையைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்ளுவதிலே அளவுகடந்த மகிழ்ச்சியடைவார்கள். இன்றி ருக்கும் நிலையைப்பற்றிச் சிறிதும் எண்ணிப் பார்க்கவே மாட்டார்கள். இன்று நல்ல நிலையிருந்தாலுங்கூடப் பழம் பெருமையைச் சொல்லிக் கொள்ளுவதிலேதான் அவர்களுக்குத் தனியொரு மகிழ்ச்சி.

"அந்தக் காலத்தில் நான் எவ்விதத் துன்பத்திற்கும் ஆளானதில்லை. துன்பம் என ஒன்று இருப்பதாகவே எனக்குத்

தெரியாது. செல்வத்திலே கிடந்து புரண்டேன்; இன்பக் கடலிலே மூழ்கி நீந்தி விளையாடினேன்; இன்று என் கதி இப்படியாயிற்று" என்று எண்ணி எண்ணிப் பேசிப் பேசிப் பெருமூச்சு விடுவோர் உண்டு. இவர்கள் அறிவுடையவர்கள் கூட்டத்திலே சேர்ந்தவர்கள் ஆகமாட்டார்கள்.

இன்னும் சிலர் தம்முடைய அழகைப்பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இன்று அவர்களைப் பார்த்தால் அசல் அனுமந்த ராயராகக் காணப்படலாம். "நானே அழகுள்ளவன்; மன்மதன் அவதாரம் நானேதான்" என்று சொல்லுவார்கள். இவ்வாறு சொல்லிக்கொள்ளும் ஆண்களும் உண்டு. "அலர்மேல் மங்கை - திருமகள் - இலக்குமி தேவி என்றால் நானேதான்! என்னை விட அழகுள்ளவர்கள் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?" என்று சொல்லிக்கொள்ளும் பெண்களும் உண்டு.

"பழைய காலத்தில் துன்பமில்லாமல் வாழ்ந்தோம்; இன்று துன்பத்திற்கு ஆளாகித் துடிக்கின்றோம். அக்காலத்தில், கண்டவர்கள் விரும்பும் அழகுள்ளவராகக் காணப்பட்டோம்; இன்று, பார்ப்போர் அருவருக்கும் உருவெடுத்துள்ளவராக மாறிவிட்டோம்" என்று சொல்லிக்கொள்கின்றவர்கள் மனிதர் களே அல்லவாம். அவர்கள் உருவத்திலே மனிதர்களாயிருந் தாலும் பண்பிலே விலங்கினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவ்வாறு கூறுகின்றார் ஒரு பழந்தமிழ்ப் புலவர்.

எருதுகளுக்கு நான்கு கால்கள் உண்டு. இரண்டு கால்களையுடைய எருதுகள் இல்லை. இரண்டு கால்களை யுடைய எருதுகள் இருந்தால் அது வியப்புக்குரியதாகும் அன்றோ?

"முன்பு துன்பமில்லாமல் வாழ்ந்தோம்; நாங்கள் தான் அழகுள்ளவர்கள்" என்று சொல்லிக் கொள்கின்றவர்கள் இருகால் எருதுகளாம்! என்ன வியப்பு!

சிறுபஞ்சமூலம் என்னும் நூலின் ஆசிரியர் காரி ஆசான் என்பவர் இந்தத் தற்புகழ்ச்சிக்காரர்களை இருகால் எருது என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

தேவரே கற்றவர்; கல்லாதார் தேருங்கால்,
பூதரே; முன்பொருள் செய்யாதார் - ஆதரே;
துன்பம் இலேம் பண்டு, யாமே வனப்புடையேம்,
என்பார் இருகால் எருது.

இச்செய்யுளின் பின்னடிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. "துன்பம் இலேம் பண்டு; யாமே வனப்புடையேம்; என்பார் இருகால் எருது" என்ற அடிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

"கல்வி கற்றவர்கள் தேவர்களைப் போன்றவர்கள்; கல்வி கற்காதவர்கள் பைசாசங்களைப் போன்றவர்கள்; முதுமைக் காலத்துக்கு வேண்டிய செல்வத்தை இளமைக் காலத்திலேயே சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளாதவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள். முன்பு நாம் செல்வம் உள்ளவராயிருந்து துன்பம் இன்றி வாழ்ந்தோம்; நாம் தாம் அழகுடையேம் என்பார் இருகால் எருதுகள் ஆவார்கள்."

இதுவே இச்செய்யுளின் பொருள். பழம்பெருமை பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களும், தம் அழகைத் தாமே பாராட்டிக் கொண்டிருக்கின்றவர்களும் முன்னுக்கு வரமுடியாது; வாழ்க்கையிலே இன்பம் பெறமுடியாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதே இதன் நோக்கம். பழம் பெருமையைப் பேசாதவர்களே வருங்கால வாழ்வுக்காக உழைப்பார்கள்.

★★★

1. குடகு
2. தமிழகம்
3. சதுரகராதி
4. வள்ளுவம்
5. கோபுர தீபம்
6. நீதி நூல்கள்
7. மொழிவளம்
8. கல்வி நிலை
9. இசைத்தமிழ்
10. ஔவையார்
11. முத்தொள்ளாயிரம்
12. லெனின் வாழ்கிறார்
13. பழந்தமிழர் நாகரிகம்
14. புகழேந்தி நளன் கதை
15. இலக்கியக் கட்டுரைகள்
16. வெளிச்சத்தை நோக்கி...
17. பாரதியின் புதிய ஆத்திசூடி
18. தமிழர் திருமணத்தில் தாலி
19. சங்கப் புலவர் சன்மார்க்கம்
20. கனவுகளின் பலாபலன்கள்
21. பாரதிதாசனின் சிறு கதைகள்
22. சுதந்திரப் போரின் எழுச்சிக் களம்
23. அண்ணா போற்றிய பெருமக்கள்
24. தொல் திராவிட மொழி கண்டுபிடிப்பு
25. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் விமர்சனங்களும் விஷமதனங்களும்
26. அன்புப் பணிக்கு ஓர் அன்னை தெரேசா
27. 19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம்

T147

தமிழ் வளர்ச்சித் துறை

90.00